ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\H\Hohlbein Wolfgang_Hohlbein Wolfgang - Děti kapitána Nema 2 - Dívka z Atlantidy.pdb

PDB Name: Hohlbein_Wolfgang-Deti_kapitana
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Wolfgang Hohlbein

Dívka z Atlantidy

Děti kapitána Nema 2

První část
Tlumené dunění motorů, které se neslo mohutnou ponorkou celé poslední měsíce, se změnilo v tichý chod a nakonec zcela zmlklo. První dny a noci Mike hluk motorů proklínal, byl to zvuk, který pronikal do všech prostorů, do každého kouta, do nejodlehlejších částí lodi a brzy začal vnucovat svůj rytmus nejen jeho pohybům, přízvuku jeho slov, ale dokonce i jeho myšlenkám. Postupně si však na něj zvykl a teď mu téměř přízračné ticho připadalo skoro nepříjemné. Nejspíš to bylo tím, že by se necítil hůř, ani kdyby světu hrozil bezprostřední zánik.
Rozhlížel se po malé, jednoduché kajutě, která byla po minulé měsíce jeho domovem. Znal a oblíbil si každý centimetr té místnosti, stejně jako celé lodi. Bez ohledu na to, kolik zázraků na ponorce objevil, kolik tajemství rozluštil - po každé otázce, na kterou našel odpověď, se vynořily dvě nové a neuplynul jediný den, kdy by on či jeho kamarádi neobjevili na ponorce něco nového.
Ponorka, na níž se v srpnu roku 1914 znovu blížili k anglickým břehům, by byla senzací už sama o sobě. Tohle však byl NAUTILUS, legendární ponorka neméně legendárního kapitána Nema, kterou Mike (a s ním takřka celý zbytek lidstva) až dosud považoval za výplod fantazie - stejně jako jejího konstruktéra. Mezitím se však stalo mnoho věcí a Mike věděl, že jeho život nebude už nikdy stejný jako dřív. Ještě před více než půl rokem si připadal jako docela obyčejný, průměrný chlapec, jeden z více než dvou set obyčejných, průměrných žáků anglického internátu, kde strávil posledních šest let života.
Nic z toho však nebylo pravda.
Nejdřív se dověděl, že jeho již dlouho mrtvý otec nebyl indický šlechtic, jak se až dosud domníval, ale onen legendární kapitán Nemo. A on, Mike, nebyl obyčejný žák luxusního internátu nedaleko Londýna. Ve skutečnosti se jmenoval princ Dakkar a zdědil nejen otcovo značné jmění, ale také NAUTILA a s ním nepředstavitelné bohatství vědomostí a moci, kterou ponorka znamenala - zkrátka a dobře: Mike prožil v posledních sedmi měsících přímo pohádkový příběh. K otcovu jmění však neměl přístup a nedovedl si ani představit, že by se on a jeho kamarádi mohli prostě vrátit do internátu Andara, jako by se nic nestalo. Pokud šlo o NAUTILA...
Otvírající se dveře přerušily Mikův tok myšlenek. V místnosti se objevila Juanova hlava.
"Kde jsi?" zeptal se. "Všichni na tebe čekáme." Juan vešel do kabiny a položil Mikovi ruku na rameno. "Je to bolestné, viď?" V jeho tichém hlase zněl soucit.
Juan byl přes své mládí typicky hrdý španělský šlechtic. Bylo takřka nepředstavitelné, že by někdy někomu kamarádsky položil ruku na rameno.

Mike si dovedl tohoto projevu přátelství vážit. Přesto jen mlčky přikývl. Co by měl také říci? Rozloučení ho skutečně bolelo. V posledních týdnech pomáhal s kamarády opravovat porouchané agregáty ponorky a naučil se obsluhovat mnoho přístrojů. Spali tu spolu, smáli se, jedli a spřádali dobrodružné plány - a přinejmenším Mike považoval teď za svůj domov spíš ponorku než internát Andara, ba dokonce než usedlost svého poručníka v Indii.
Není to prostě fér, myslel si, že se toho všeho musí vzdát. Věděl přirozeně od první chvíle, že tu stráví jen určitý čas, Trautman od začátku nedovolil, aby o jeho plánech pochybovali. Mike se však snažil nemyslet na to, co se stane po jejich návratu do Anglie. A najednou to bylo tady.
"Není to... fér!" řekl nejistým hlasem. "Není to prostě spravedlivé!"
"Ne, to není," přitakal mladý Španěl. "A nikdo to taky nikdy netvrdil. Ale je to jediné rozumné řešení. Sám jsi už na Zapomenutém ostrově souhlasil, aby byl NAUTILUS zničen. Dovedu si představit, jak ti je, ale přesto..."
Na Zapomenutém ostrově, kde byl NAUTILUS ukryt, byl pro Mika pouhým mýtem, který se znenadání změnil ve skutečnost. Tehdy neměl k ponorce osobní vztah, považoval ji jen za to, čím v podstatě také byla: Fantastickým plavidlem a nebezpečnou zbraní, která by mohla napáchat nesmírné škody, kdyby padla do nesprávných rukou.
A toto nebezpečí tehdy hrozilo: Kapitán Winterfeld z německého císařského válečného loďstva už po NAUTILOVI natahoval ruce. Rozhodnutí, zda mu ponorku přenechat, nebo ji zničit, bylo proto pro Mika poměrně snadné. Teď však

byla situace zcela jiná: Winterfeldovi se jim podařilo uniknout.
Na druhé straně bylo Mikovi jasné, že je kapitán Winterfeld rozhodně nepřestane hledat. Riskoval už příliš mnoho, aby se NAUTILA zmocnil. Dříve či později se s ním setkají znovu a nebylo jisté, zda ho dokážou znovu přelstít. Winterfeld byl bezohledný a nebezpečný, a navíc nikoli hloupý.
"Při myšlence, že Trautman tuhle nádhernou loď zničí, jakmile opustíme palubu, je mi do breku," řekl Mike.
"Já vím," odpověděl Juan vážně. "Myslíš, že jsem na tom jinak?"
Mike se na mladého Španěla překvapeně podíval. Juan byl odjakživa samotář a počínal si za všech okolností rozumně. Jen kdo ho doopravdy znal, mohl posoudit, jak těžké pro něj asi bylo vyslovit toto přiznání.
"Ale nedá se nic dělat," pokračoval Juan. "Trautman pečoval o NAUTILA dobrých patnáct let. Ta ponorka je náplní jeho života. Myslíš, že by ji zničil, kdyby viděl jinou možnost?"
Mike neochotně přikývl - nemělo smysl svářet se s osudem. Situace byla jasná. "Máš pravdu," zamumlal a napřímil se. "Pojďme!"
U dveří se ještě zastavil a rozhlédl se po kabině, kterou už nikdy neuvidí. Posledních sedm měsíců...
Ne, slovy se to nedalo popsat. Bylo to největší dobrodružství jeho života. Teď však skončilo a měl by se pokusit, aby ho bolest nepřemohla a aby si aspoň vzpomínku na tuto dobu uchoval tak, jak si to zaslouží.
V očích ho pálilo. Když se konečně rázně otočil a zabouchl za sebou dveře, mžoural závojem slz.
Oba chlapci vyšli na chodbu, která vedla skoro celým NAUTILEM. Na ponorce, na níž je unesl kapitán Winterfeld - jediné, kterou Mike do té doby viděl - bylo všechno tak nízké a stísněné, že tam každého po deseti minutách přepadla klaustrofobie. Na rozdíl od ní byl NAUTILUS obrovský. Měřil dobrých sto metrů, měl několik palub a podobal se trochu malému plovoucímu městu z oceli.
Trautman a kamarádi na ně čekali ve velitelské centrále. Kamarádi, to byli Ben, André a Chris, stejně jako Mike žáci internátu Andara, a s nimi Ghunda Singh, sikhský bojovník, Mikův sluha a osobní strážce.
"No konečně," zabručel Ben, když Mike a Juan vešli. Chtěl říci ještě něco, ale Trautman na něj vrhl tak ostrý pohled, že hned zavřel ústa. Ben byl patrně jediný, kdo měl radost, že plavba skončí. Ze začátku velmi hlasitě protestoval, že má být NAUTILUS zničen - nikoli však proto, že by na něm tak visel, ale protože ho chtěl předat anglickému námořnictvu. Když pochopil, že je jediný, kdo to považuje za dobrý nápad, snažil se ze všech sil kazit ostatním radost z plavby.
Trautman si Mika pár vteřin prohlížel. Jeho prsty si nervózně hrály se stočenými novinami, asi tři týdny starým vydáním Timesů, které získali během plavby. Trautman kvůli nim tehdy vystoupil na pevninu, což bylo dost riskantní. Po patnácti letech, které strávil v naprosté izolaci, byl zvědav, jak to na světě vypadá. Už první titulek mu však vzal chuť do další četby: Titulek pravil, že vypuknutí války je prakticky neodvratné. A jak se zdálo, nebylo to tvrzení nijak přehnané.
"Jsi připraven?" zeptal se Trautman.
Mike odtrhl pohled od stočených novin a neochotně přikývl.
"Tak pojďme!" řekl Trautman a otočil se ke dveřím. Všichni se beze slova vydali za ním po úzkých schůdcích do věže a vystoupili na palubu NALITILA.
Vynořili se nedaleko Alderney. Trautman chtěl původně zamířit k ústí Temže a vysadit je poblíž Londýna, ale ukázalo se, že to není možné. Moře se hemžilo mnoha válečnými loděmi a ústí Temže bylo přísně střežené. Politická situace v Evropě byla vážná už dlouho: Balkán byl krizovou oblastí už léta a mezi německým císařstvím na jedné straně a Francií a Velkou Británií na straně druhé vzrůstalo napětí. Velký počet válečných lodí u anglických břehů naznačoval, že se situace v poslední době zřejmě značně přiostřila.
Proto trvalo několik dnů, než se Trautman rozhodl vysadit je na jednom z ostrovů v Lamanšském průlivu, odkud se měli vydat do Anglie trajektem.
Když vystoupili na palubu NAUTILA, udeřil je do tváře studený vítr. Byla hluboká noc a v souladu s Mikovým rozpoložením visely na nebi černé dešťové mraky, které pohlcovaly světlo hvězd i měsíce. Proto panovala nad mořem úplná tma, v níž probleskovala jen světla malého přístavního města jako pruh hvězdiček.
Trautman ukázal beze slova na malou veslici, na níž se dostanou na pevninu. NAUTILUS se přiblížil k pobřeží tak blízko, jak to jen šlo, ale přesto se nacházeli ještě dobrou míli od pláže. Nad vodou se vznášela lehká mlha, která jim umožní nepozorovaně přistát. Kromě toho byl Alderney malý ostrůvek s malým přístavem, který určitě nikdo nestřeží.
"Tak do toho," řekl Trautman. "Počasí nám přeje. Za hodinu se rozjasní. Nechci tu být, až se zvedne mlha. Pospěšte si."
Jeho takřka hrubá slova Mika překvapila, ale vzápětí pochopil, proč se kapitán NAUTILA takhle chová. Nejen Mike už dlouho cítil, že on i jeho kamarádi přirostli Trautmanovi k srdci stejně jako on jim. A tak teď stařec zakrýval svou bolest odměřeností, aby sobě i jim usnadnil rozloučení.
Chlapci slezli jeden po druhém do loďky, Juan a Ben se chopili vesel a André, Chris a Singh se ji spojenými silami snažili odstrčit od boku NAUTILA. Zprvu se jim to nedařilo, protože proudění neustále přiráželo člun k velké lodi - skoro jako by loďka měla vlastní vůli a stejně jako Mike a ostatní se nechtěla od ponorky odloučit. Nakonec se však vzdálenost zvětšila natolik, že Juan a Ben mohli ponořit vesla do vody a začít veslovat.
Mike celou tu dobu nespouštěl pohled z NAUTILA. I když je už dávno pohltila mlha, zíral upřeně směrem, kde ponorku tušil. Přestože si zakázal plakat, nemohl potlačit slzy - ale nebyl sám. Devítiletý Chris, nejmladší z nich, plakal zcela otevřeně, ale i André, dokonce i Juan párkrát otočili hlavu stranou a kradmo si utřeli slzy. Pouze Singh na sobě jako obvykle nedával nic znát a Ben - jak jinak? - se ze všech sil snažil uchovat si pověst škarohlída.
"To je opravdu senzační," prohlásil, když se vzdálili kus od NAUTILA. "Anglie se už nejspíš nachází ve válečném stavu s Němci a ten starý blázen chce potopit nejskvělejší loď, jakou kdy lidé postavili. Kdyby mělo britské námořnictvo NAUTILA, mohlo by rozhodujícím způsobem ovlivnit průběh této války."

"Drž hubu!" ozval se André. Také on civěl do mlhy a na jeho tváři se zračil týž zármutek, jaký cítil Mike.
"Jistě, hned ji budu držet," zaremcal Ben. "Proč bych taky něco říkal? NAUTILUS by na naší straně přece mohl zachránit jen tisíce lidí!"
"Anebo by tisíce životů stál," odpověděl Juan místo Andrého. Povzdechl si. "O tom jsme snad mluvili dost často, nemyslíš?"
"Jenomže to jsme ještě nevěděli, že válka skutečně vypukla. Teď nastala docela jiná situace." Ben přestal na chvíli veslovat a vyzývavě se na Juana podíval. "Nebo snad chceš, aby Němci vyhráli?"
"Buď prosím zticha," řekl znenadání Singh. "Prokaž Trautmanovi tu poslední čest. Opravdu si ji zaslouží."
Mike zamrkal. Juan, André, dokonce i Chris se náhle zatvářili nechápavě a Mika se zmocnil nepříjemný pocit.
"Co... co tím myslíš?" zeptal se váhavě.
Singh otočil hlavu a pohlédl na něj černýma, nevyzpytatelnýma očima: "Trautmana už nikdy neuvidíme, pane. Doprovodí NAUTILA na jeho poslední plavbě."
"To vím," odpověděl Mike, "ale proč..."
Vtom se zarazil. Pochopil - a vyskočil tak zděšeně, že se loďka na hladině rozhoupala.
"Ty chceš říct..."
"Chce říct, že se Trautman potopí s NAUTILEM," přerušil ho Juan. "A neříkej mi, že jsi to nevěděl!"
Přesně tak tomu bylo. Mike přiznal sám sobě, že do této chvíle nepřemýšlel o tom, co udělá Trautman, až NAUTILA potopí.
Odpověď byla jednoduchá: Neudělá nic, protože zemře s ponorkou. Potopí ji tam, kde bude moře dost hluboké, aby ji tlak vody rozdrtil, a zůstane na palubě. Miloval NAUTILA nade vše a patnáct posledních let života ho střežil. Až tady NAUTILUS nebude, ztratí smysl i jeho život. Zanikne spolu s NAUTILEM, loď, kterou chránil a hlídal, se stane jeho hrobem.
"To... to nesmí!" zakoktal Mike. "To nedovolím! Vraťte se! Veslujte okamžitě zpátky!"
Ben ohrnul jen opovržlivě rty a vesloval dál. Juan vrhl na Mika soucitný pohled. Singh mu lehce položil ruku na rameno.
"Nemělo by to smysl," řekl. "Nejspíš už odplul. A i kdyby tomu tak nebylo - sám víte, že to udělat musí. Nemohl byste mu v tom zabránit. Jen byste nám to všem ztížil."
Mike jeho ruku odstrčil a zlostně se na něj podíval. Vzápětí ho však zamrzelo, že se nedokázal ovládnout. Singh mu to však zřejmě nezazlíval. Cítil asi, že se tak Mike vypořádal se svým zděšením.
Po chvíli se Mike zase posadil a zavřel oči. Tentokrát se nesnažil zadržet slzy, jež se mu valily zpod víček.

Chlapci se zeptali, kdy odplouvá příští trajekt, a dozvěděli se přitom, že se Velká Británie už opravdu nachází ve válečném stavu s Německem. Ač to byla hrozivá zpráva, přinesla jim výhodu. Před vyhlášením války spojovaly trajekty ostrov Alderney s britskou pevninou jen jednou za pár dnů. Nyní však plulo několik trajektů denně - nejbližší už hodinu po východu slunce.
Aby nebyli nápadní, nenastoupili na palubu společně, ale každý zvlášť - nejprve Singh, který se ujal devítiletého Chrise, potom Ben (nikdo příliš neprotestoval proti jeho návrhu, že půjde sám) a nakonec vždy po několika minutách Juan, André a Mike.
Byl to zvláštní pocit ocitnout se po tak dlouhé době opět mezi lidmi. Od doby, co opustili Anglii, uplynulo přes sedm měsíců, a po tu dobu byli vlastně pořád jen spolu. Jestli se Mike vůbec na něco těšil, tak nejvíc právě na to, že se konečně zas ocitne mezi lidmi a uvidí jiné tváře než Singhovu, Trautmanovu a čtyř spolužáků. Teď se však mezi lidmi necítil moc dobře. Právě naopak. Nahánělimu strach. Na palubě pohupujícího se trajektu panovala hrozná tlačenice. Mikovi připadalo, že nemůže dýchat, a okolní hluk mu šel na nervy.
Teprve po chvíli si uvědomil proč.
Pocit nelibosti v něm nevyvolávali lidé. Vyvolával ho jejich strach, který Mike cítil. Ať se podíval kamkoli, všude viděl sklíčené tváře, hleděl do ustaraných očí, a všichni jako by hovořili jen o jednom: o válce.
Čím víc o tom Mike přemýšlel, tím absurdnější mu připadala představa, že se zničehonic proti sobě postaví celé národy, ozbrojené až po zuby a zarputile rozhodnuté porazit nepřátele, ať to stojí, co to stojí. Nemohl tu myšlenku prostě přijmout jako skutečnost. O válce si četl v učebnicích dějepisu a v románech, kde tvořily napínavé pozadí. Byla to však vždy minulost. Doby, kdy lidé řešili rozdílné názory tak, že se navzájem zabíjeli, měly být už dávnou minulostí. Jemu samotnému byla taková představa vždy k smíchu. Ale strach na tváři lidí byl nelíčený.
Trajekt odrazil od břehu na minutu přesně a zamířil k britským ostrovům. Juan, André a Mike získali místa na zadní palubě, kde mohli stát, aniž by si navzájem šlapali na prsty. Pakliže na tomto trajektu vůbec někdy byla místa k sezení, nyní je odstranili, aby získali víc místa pro cestující. Plavba přece netrvá dlouho - muž, který jim prodával lístky, řekl, že do Anglie dorazí za necelé dvě hodiny.
Mike neustále bloudil pohledem po moři. Přistihl se při nesmyslné naději, že někde objeví vynořující se věž NAUTILA. To se přirozeně nemohlo stát. Vypluli před půl hodinou, což znamenalo, že Trautman měl při plavbě k NAUTILOVU poslednímu přístavu jedenapůlhodinový náskok. Při této myšlence pocítil Mike hlubokou lítost. Uvědomoval si teď, jak mu Trautman přirostl k srdci. V životě se však stává často, že člověk pochopí, co pro něj někdo jiný znamená, teprve když ho ztratí.
"Nesmíš si to tak brát," řekl André tiše. "Trautman udělá, co udělat musí. Určitě to pro něj nebylo snadné rozhodnutí."
Mike pochopil, že se mu jeho myšlenky zřejmě zračí na tváři.
"Na to... na to jsem teď nemyslel," odpověděl nepřesvědčivě. "Rozhlížel jsem se po Singhovi a ostatních."
André svraštil obočí, ale Juan ukázal před sebe.

"Myslím, že Singh a Chris jsou někde na přídi," řekl. "Ben stojí tamhle a mračí se."
Mikův pohled sledoval Španělovu napřaženou paži - a opravdu Bena spatřil: Stál snad pouhých deset kroků od nich, opíral se o zábradlí a se zachmuřenou tváří civěl na vodní hladinu.
"Nemůže se zřejmě pořád smířit s tím, že se nevrátí domů jako zářivý hrdina a nepředá NAUTILA coby kořist králi Jiřímu," pokračoval André posměšně. Pár vteřin mlčel a pak dodal tišeji a ustaraně: "Doufám jen, že dodrží, o čem jsme mluvili, a nebude vyprávět žádné nesmysly."
Mike jeho obavy chápal. Na toto téma spolu hovořili dlouho a shodli se nakonec, že nikomu neřeknou, co za dlouhých měsíců své nepřítomnosti doopravdy zažili. Po zničení NAUTILA by stejně nikdo neměl užitek z toho, že by se dověděl o jeho existenci. A tak usoudili, že bude lepší zachovat tajemství kapitána Nema v tajnosti. Ale ani Mike si náhle nebyl jist, že jejich dohodu dodrží i Ben. Čím více se blížili k Anglii, tím tvrdošíjněji se snažil odvrátit Trautmana od jeho rozhodnutí a přemluvit ho, aby ponorku předal královskému námořnictvu a ukončil tím válku, jak tvrdil.
Dál se Mike v myšlenkách nedostal, neboť v tuto chvíli vznikl kdesi na druhé straně trajektu rozruch: Ozvaly se hlasy, vzrušené volání a o chviličku později výkřiky, zástup lidí se najednou začal tlačit na pravobok a strhl je s sebou, ať chtěli nebo ne.
"Co se děje?" vykřikl André do vřavy. Mike mohl v odpověď jen pokrčit rameny. Byl zaklíněn mezi lidmi jako pověstná sardinka v krabičce. Úprk na pravobok byl tak hromadný, že se trajekt začal tímto směrem naklánět.
Do zmatku se teď mísily panické výkřiky o mořské příšeře a potom zase o tajné německé zbrani.
Mike pocítil neblahé tušení, co by mohlo být tou mořskou příšerou.
Když se chlapci protlačili k zábradlí, stačil Mikovi jediný pohled na moře, aby se jeho tušení změnilo v jistotu.
Pár desítek metrů od trajektu se vynořilo cosi obrovského, ocelového, co mělo na hřbetě od přídi po záď ozubený hřeben končící hrozivou ostruhou. Moře kolem ocelového obra bylo zpěněné, jako by vřelo. Skoro deset metrů do vzduchu čněla z moře obrovská zadní ploutev, a aby podoba s bájnou bytostí byla úplná, zvedala se uprostřed trupu mohutná neforemná věž se dvěma kulatými okénky připomínajícími nepřirozeně velké oči.
"NAUTILUS!" vyrazil ze sebe André. "To je..."
Dál se nedostal, neboť Mike, ať sebevíc překvapený a rozradostněný se bleskurychle otočil a prudce ho šťouchl do žeber. "Ticho!" sykl a zděšeně se rozhlédl. Naštěstí Antlrého slova zřejmě nikdo nezaslechl - kolem nich propukala na palubě panika.
"To jsou Němci!" ječela tlustá žena. Byla hrůzou bílá jako křída a zírala na ponorku. Její slova opakovali další cestující. Na palubě se ozývaly zděšené výkřiky. Několik členů posádky se statečně, ale marně snažilo rozčilený dav uklidnit. Trajekt se kymácel stále víc a víc.
Mike se rozhlédl po Benovi a ostatních kamarádech. Singh se právě tlačil směrem k nim, přičemž nesl Chrise prostě v náručí, aby se mu v tlačenici neztratil. Po Benovi nebylo nikde ani stopy.
"Blíží se k nám!" řekl vyděšený André. "Vrací se, Miku! Trautman míří k našemu trajektu!"
Opravdu, NAUTILUS se dal opět do pohybu, předhonil trajekt a ocitl se pak necelý metr vedle něj, kde jako by se zastavil. Za velkými okénky ve věži se pohnul stín, potom se otevřel horní poklop.
Vteřinu se zdálo, jako by všichni cestující na palubě přestali dýchat, ale když se nic nestalo, vypukla panika. Část davu se zděšeně snažila ustoupit od zábradlí a od domnělé tajné zbraně, zatímco zezadu se jiní prodírali sem. Vznikla nepředstavitelná tlačenice, v níž se nakonec nikdo nemohl hnout z místa.
"Trautman chce, abychom se vrátili na palubu," zvolal vzrušeně Mike. Nečekal, zda mu Juan a André odpovědí, ale rázně se vyšvihl na úzké kovové zábradlí. Trajekt byl poměrně plochý, takže se hřbet NAUTILA nacházel skoro v téže výši jako jeho paluba.
Za Mikem se ozvaly zděšené výkřiky. Kdosi se ho pokusil zadržet, ale Mike jeho ruku odstrčil a využil tohoto pohybu k mohutnému odrazu. Neskákal do velké hloubky, ale na mokrém kovu málem ztratil rovnováhu a chvíli divoce mával pažemi, aby se udržel na nohou.
"Tak pojďte!" zvolal.
Ostatní neměli na vybranou. Po Mikově skoku bylo posádce trajektu jasné, že Mike a jeho kamarádi mají se záhadnou obludou, která se tak náhle vynořila z moře, něco společného. Proto se k nim teď bezohledně prodírali davem.
Dalším, kdo skočil, byl Juan. Mike ho zachytil, dříve než upadl. Po něm následoval André. Bena nebylo pořád nikde vidět.
Dva členové posádky trajektu mezitím dostihli Singha a pokusili se ho zadržet. Jednoho z nich Singh udeřil tak, že zmizel v davu, a druhému vrazil loket do žaludku, že se zkroutil bolestí. Týmž pohybem se Singh otočil, stoupl si jednou nohou na úzké zábradlí a zcela zmateného Chrise prostě hodil chlapcům na ponorku. Zatímco se Mike a Juan natáhli, aby ho zachytili, Singh se odrazil a pružně dopadl na palubu NAUTILA.
Mike se rozběhl k věži, vylezl po úzkém žebříku a protáhl se otvorem do nitra ponorky, kde na něj čekal Trautman.
"Co se stalo?" zeptal se Mike.
Trautman byl viditelně rozčilený. "Později," odpověděl stroze. "Nejdřív musíme odtud zmizet. Kde jsou ostatní?"
Juan, Chris a André už slézali po úzkém žebříku do věže. Nad nimi se objevila Singhova postava a nakonec spatřili i Bena. Okénkem obráceným k trajektu pozoroval Mike, jak se Ben na jeho zádi marně snaží prodrat mezi lidmi blíž. Když si uvědomil, že by se mu to nepovedlo, skočil prostě přes palubu a začal ráznými tempy plavat k ponorce. Ben byl dobrý plavec, ale na palubě trajektu se situace dramaticky změnila: Dva muži v tmavomodrých uniformách si razili cestu k zábradlí a Mike s hrůzou spatřil, že jeden z nich má v ruce pušku.
Trautman a Singh se rychlým pohledem dohovořili. Zatímco se Trautmanovy prsty míhaly po přístrojích, přehazovaly vypínače, mačkaly knoflíky a tahaly za páky, vylezl Singh opět po žebříku nahoru a zastavil se na druhé příčce shora, aby Benovi pomohl do věže.

"Přece na něj nebudou střílet!" vykřikl Juan nevěřícně.
Jako v odpověď však třeskl z paluby trajektu výstřel. Neplatil však chlapci ve vodě, nýbrž NAUTILU samému. Kulka zasáhla věž a odrazila se od ní. Kulka z pušky přirozeně nemohla mohutnou ponorku poškodit. I okénka byla z pěticentimetrového křemenného skla, na němž by nezanechala ani škrábanec. Přesto sebou všichni ve věži škubli tak zděšeně, jako by ponorku zasáhl dělostřelecký granát.
"Je na palubě!" zavolal Singh dolů. "Vpřed!"
Trautman posunul velkou páku dopředu a NAUTILUS se dal těžkopádně do pohybu. Ponorka byla sestrojena tak, že ji mohl v případě potřeby řídit jediný člověk, avšak mnoho funkcí pak nebylo možné používat. Aby se využily všechny schopnosti ponorky, musela ji obsluhovat nejméně dvanáctičlenná posádka.
Pak se Benovy kroky chvatně blížily k věži. Před oběma okénky se už zvedala zčeřená voda.
Ben to dokázal, ale doslova v poslední chvíli. Snad vteřinu předtím, než se nad NAUTILEM zavřela voda, seskočil ze žebříku a téměř současně za sebou Singh zabouchl poklop, nikoli však dost rychle. Do věže šplouchla ledová voda a zkropila Bena, který z ní před chviličkou vylezl. Ben začal nadávat, ale nikdo na to nedbal.
Ponorka se potápěla stále rychleji a zároveň se vzdalovala od trajektu. Ve věži se začalo stmívat. Mike odhadoval, že jsou už dobrých dvacet, nebo dokonce třicet metrů pod mořskou hladinou.
Trautman přesto zůstal ještě chvíli pozorně skloněn nad přístroji. Teprve potom se s hlasitým povzdechem napřímil a otočil k chlapcům.
"Všechno v pořádku?" zeptal se. Mikovi se zdálo, že vypadá dost vyčerpaně. Rozloučil se s nimi asi před dvěma hodinami, ale jako by za tu dobu zestárl o celá léta.
"Co se přihodilo?" zeptal se Mike znovu. "Proč jste se vrátil?"
Trautman přehodil spínač na velitelském pultu, poodešel od velikého kormidla a ukázal na železné točité schody, vedoucí do nitra lodi. Vlastní velitelské stanoviště NAUTILA se nacházelo v trupu ponorky o dvě poschodí níž.
Mike měl pocit, že pukne zvědavostí, ale přesto se dokázal ovládnout. Všichni se vydali za Trautmanem na velké, pohodlně zařízené velitelské stanoviště a ke stolu v rohu, kde ležely noviny, které Trautman koupil asi před třemi týdny. Mike vrhl letmý pohled na titulky hlásající deseticentimetrovými písmeny na první straně:
VELKÁ BRITÁNIE DÁVÁ CÍSAŘI ULTIMÁTUM!
LZE JEŠTĚ ZABRÁNIT VÁLCE?
Mike chviličku uvažoval, zda Trautman opravdu změnil názor jen proto, že vypukla válka. Trautman však zalistoval novinami dál.
"Podívej," řekl a podal noviny Mikovi. "Objevil jsem ten článek teprve před chvílí, když jsem se do novin znovu podíval. A přitom jsem ho měl celou dobu prakticky na očích. Je to moje vina. Přečti si to!"
Mike si článek rychle přelétl. Ostatní se postavili do půlkruhu za něj a dívali se mu přes rameno. Zprávu tvořilo jen několik vět, které pouze oznamovaly, že německá válečná loď přepadla v Atlantiku mírumilovnou francouzskou výzkumnou výpravu, zmocnila se její lodi a všeho zařízení a posádku zajala - až na jediného muže, jemuž se zázrakem podařilo uniknout.
Mike svraštil čelo a vrátil noviny Trautmanovi.
"A co?" zeptal se. Ta zpráva byla jistě zajímavá, ale Mike nechápal, proč Trautmana tak rozrušila.
"Podívej se, jak se jmenuje muž, který tu výpravu vedl," řekl Trautman.
"Profesor Ar-ro-nax," slabikoval Mike neobvyklé jméno. "A co?" To jméno mu nic neříkalo. Všiml si však, že sebou Singh lehce škubl.
"Profesor Arronax patří k několika málo žijícím lidem, kteří byli na palubě NAUTILA," prohlásil Trautman. "Od chvíle, kdy se setkal s tvým otcem, zasvětili oba svůj život hledání potopené Atlantidy."
"Ale Atlantida je přece pouhá legenda," namítl Juan.
Na Trautmanově tváři se objevilo pousmání. "Tak jako NAUTILUS?" odpověděl.
Juan se na něj překvapeně podíval. "Chcete tím říct, že...?"
"Nechci říct vůbec nic," skočil mu Trautman do řeči. "Vím jen, že je profesor Arronax přesvědčen, že Atlantida existovala a že ji celý život hledal."
"Ale proč by Němci měli přepadnout jeho výzkumnou výpravu?" podivil se André.
"Nebyli to Němci," opravil ho Trautman a ukázal na poslední věty článku. "Velitelství flotily odmítlo jakoukoli odpovědnost za tuto událost - a já tomu v tomto případě věřím, protože by to jinak nedávalo smysl. Německé námořnictvo má teď docela jiné problémy, než aby se zabývalo hledáním Atlantidy."
"Winterfeld," zamumlal Mike v náhlém osvícení.
Trautman vážně přikývl. "Ano. Právě toho se bojím taky. Dalo se očekávat, že nebude zahálet, když ztratil naši stopu. Jak se píše v tom článku, profesor Arronax vyvinul potápěčský zvon, který se může ponořit do moře mnohem hlouběji než dosud."
"A vy myslíte, že objevil Atlantidu?" V Benově hlase zněly pochybnosti.
"Možná," odpověděl Trautman. "Jestli potopený kontinent může někdo objevit, je to pouze Arronax. Ví o ní rozhodně víc než kdokoli jiný."
Pár vteřin panovalo mlčení.
"Ale... ale i kdyby Atlantida opravdu existovala, co si Winterfeld slibuje od toho, když ji objeví?" zeptal se potom Mike. "Atlantida se údajně potopila před mnoha tisíci let. Možná že po ní zbylo pár zřícenin, ale ty mají přece nanejvýš archeologickou hodnotu."
Trautman zjevně chvíli sváděl vnitřní boj, potom si vzdychl. "Nemá smysl, abych vám zatajoval pravdu. Dřív nebo později se ji stejně dovíte." Pohlédl na Mika. "Ty sis ještě nikdy nepoložil otázku, kde vzal tvůj otec tuhle loď?"

"Já... já myslel, že NAUTILA sám navrhl," zakoktal Mike.
Trautman mávl rukou. "To si měli myslet všichni," řekl. "Tu legendu vypustil do světa sám Nemo, aby odvedl pozornost od pravdy. Za poslední měsíce jste se s ponorkou docela dobře seznámili. Očekával jsem, že jste už dávno sami přišli na to, že to nemůže být pravda. Něco takového by nedokázal postavit žádný člověk." Trautman zavrtěl rázně hlavou. "Ani za sto let."
"Ale... to má znamenat..." Mike se odmlčel. Náhle to všechno dávalo smysl. Arronaxovo mnohaleté pátrání, Winterfeldův útok na jeho výpravu a Trautmanovo zděšení. "NAUTILUS pochází z Atlantidy," zamumlal celý bez sebe.
"Tvůj otec mi nikdy neřekl, jak NAUTILA získal," pokračoval Trautman vážně. Jen jednou se zmínil o ztracené podmořské říši. Tím mohl myslet jedině Atlantidu." Trautman zavřel na okamžik oči a pokračoval změněným, vážným hlasem: "Jestliže zaniklá civilizace na Atlantidě dokázala postavit tak dokonalou loď, jako je tato, dovedeš si jistě představit, co všechno po sobě ještě zanechala? O to jde kapitánu Winterfeldovi!"
Mike zbledl, když pochopil, co právě slyšel. Rozhlédl se kolem sebe a spatřil, že jsou na tom ostatní stejně. Jen Singh se tvářil nezúčastněně jako vždy.
"Myslím, že Winterfeldovi šlo od začátku pouze o tajemství Atlantidy," pokračoval Trautman. "Možná že to je jediný důvod, proč se chtěl zmocnit NAUTILA - aby s ním hledal Atlantidu. Je vyloučené, aby tajemství Atlantidy padla do rukou šílence, jako je Winterfeld..." Trautman se otřásl. "Proto jsem se vrátil," řekl. "Ať nás to bude stát cokoli - musíme ho zadržet. Winterfeld nesmí Atlantidu najít."

Singh spustil dalekohled, několikrát rychle za sebou zamrkal a pak ho znovu krátce přiložil k očím a podal Trautmanovi, který stál vedle něj na železné přední palubě NAUTILA. Byl to velmi zvláštní dalekohled - jako skoro všechny předměty denní potřeby na palubě ponorky pocházel od původních majitelů NAUTILA: velké bizarní cosi s lesklými měděnými držadly po stranách a skly, která se na první pohled zdála neprůhledná, protože byla černá jako saze. Přesto dalekohled zvětšoval mnohem lépe než ostatní, které měl Mike zatím v rukou, dokonce i lépe než školní teleskop, dlouhý jako paže, který stál v jeho pokoji v internátu. To byl jen maličký příklad, jak úžasně pokročilá byla technologie zaniklých Atlanťanů oproti technologii na počátku 20. století.
Zatímco Mike stál vedle Trautmana a Singha a čekal, že mu řeknou, co objevili na obzoru, který byl pro něj prázdný, začaly se jeho myšlenky při pohledu na dalekohled ubírat vlastními cestami.

Uplynuly asi tři týdny, co opustili ostrov Alderney a zamířili opět do Atlantiku. Jak radost, že jsou opět na palubě NAUTILA, tak vzrušení z Winterfeldových záměrů vystřídala v těchto dnech určitá jednotvárnost. Přitom byla plavba zprvu napínavější než kdykoli předtím. Teď, když věděli, jak je to s NAUTILEM doopravdy, jako by ponorku objevili podruhé a všechno, co jim předtím připadalo nepochopitelné a zvláštní, se jim náhle jevilo v jiném světle. A tak si všechno znovu prohlíželi a prozkoumávali - s výjimkou strojovny, kam jim Trautman vstup přísně zakázal.
Mike se přesto odvážil pohlédnout za její dveře. Velkým prostorem plným pochopitelných přístrojů se nesl strašidelný hukot a blikalo tam podivné modré světlo, které Mike - i když mu to samotnému připadalo bláznivé - přímo cítil na kůži. Celý den se pak nemohl zbavit nepříjemného svědění a pevně se rozhodl, že se v budoucnosti bude řídit Trautmanovými zákazy.
Co se nezměnilo, byl strach při představě, že by se Winterfeldovi opravdu podařilo Atlantidu najít. Motory NAUTILA běžely na plné obrátky, ale Mike měl přesto pocit, že se téměř nehýbají z místa. Trpělivost nebyla nikdy jeho silnou stránkou a myšlenka, že budou potřebovat nekonečné dny, než dorazí k cíli v Atlantiku, zatímco Winterfeldovo pátrání je možná právě v tomto okamžiku úspěšné, ho přiváděla téměř k šílenství. Trautman jim vyprávěl spoustu zajímavostí o profesoru Arronaxovi - dost na to, aby na něj Mike a ostatní byli náležitě zvědavi, ale zároveň tolik, aby k němu cítili patřičný respekt.
Arronax patřil k několika málo lidem, kteří kdy vstoupili na palubu NAUTILA, a tento zážitek od základu změnil jeho život. Od oněch dnů se zcela věnoval výzkumu mořských hlubin a především pátrání po legendární Atlantidě. Jak vyprávěl Trautman, věděl už poměrně přesně, kde ji hledat, a měl k tomu i potřebné prostředky. Potápěčský zvon, který zdokonalil, se mohl ponořit do hloubky několika set metrů, tedy hlouběji než jakákoli loď na světě - snad mimo NAUTILA.
"To je on," řekl Trautman a spustil ruku s dalekohledem. "Docela jistě. Tamhle pluje LEOPOLD."
Mika to vytrhlo ze zamyšlení. Pocítil úlevu, že už mají za sebou to nekonečné hledání, ale zároveň se děsil myšlenky, co na ně asi čeká.
"Je tam ještě jedna menší loď," pokračoval Trautman. "Zřejmě ta Arronaxova."
"Pak je to tedy pravda," řekl ponuře Ind.
Trautman mu neodpověděl.
"Tomu nerozumím," ozval se za nimi Ben. Mike se otočil a zjistil, že na palubu nevyšel jen on, ale i tři ostatní kamarádi. "Řekl jste, že je moře na tomhle místě hluboké asi šest tisíc metrů."
"Správně," potvrdil Trautman.
"No právě!" řekl Ben. "Tak hluboko se ten potápěčský zvon přece potopit nemůže."
"Ani přibližně," řekl Trautman. "Ale něco tam dělají."
"K čemu vlastně máme na palubě torpéda?" zabručel Ben. "Když na LEOPOLDA jedno vypálíme, moc toho z jeho lodičky nezbyde! Tak se Winterfeld dostane na mořské dno daleko rychleji! A bez potápěčského zvonu!"
Ben se ušklíbl, ale byl jediný, komu to připadalo k smíchu. Mike na něj zlostně pohlédl. Ben nemluvil o Němcích nikdy dobře, ale co se dověděl, že vypukla válka, Němce přímo nenáviděl. Jeho poznámka by nebyla příliš veselá ani jako

vtip, ale Mike, který znal Bena opravdu dobře, věděl, že svá slova myslel smrtelně vážně.
"A ostatní lidé na palubě s ním, viď," odpověděl mu prudce. "V úvahu by to nepřicházelo, ani kdyby na LEOPOLDOVI nebyli Arronax a jeho posádka."
"Nepovídej! Co chceš dělat jiného? Chceš snad Winterfelda přátelsky požádat, aby nám profesora a jeho potápěčský zvon vydal?" řekl posměšně Ben. Jsem si jist, že tvému přání ochotně vyhoví."
"Tak už dost!" poručil Trautman ostře. "Přestaňte se chovat jako malé děti!" Pak se obrátil k Singhovi. "Nejlepší asi bude, když den přečkáme tady. Až se setmí, nepozorovaně se k LEOPOLDOVI přiblížíme a pokusíme se dostat na jeho palubu. S trochou štěstí se nám podaří Arronaxe a jeho posádku osvobodit, ještě než Winterfeldovi vojáci zpozorují, že tam jsme."
Nato se Trautman pootočil a přejel pohledem po
tvářích chlapců. "Chrisi, vypni prosím tě automatické řízení," řekl. "Zůstaneme do setmění tady."
Zatímco Chris rychle zmizel v ponorce, aby udělal, co mu Trautman přikázal, Mike se zeptal: "A co ten potápěčský zvon? Chci říct: I když se nám podaří osvobodit profesora, zůstane Winterfeldovi ten zvon."
"Bez Arronaxe mu nebude k ničemu," prohlásil Trautman. Chviličku mlčel, pak pohlédl úkosem na Bena a dodal: "V nejhorším případě ho vždycky můžeme zničit. Arronaxovi by to sice zlomilo srdce, ale jako poslední východisko..."
Přes moře k nim zalétlo tlumené zadunění podobné velmi vzdálenému zahřmění, tak tiché, že ho bylo právě ještě slyšet. Přesto se Trautman zděšeně odmlčel uprostřed věty, prudce se otočil a vytřeštěnýma očima zíral k západu.
"Ale to je přece..." zamumlal. Napjatě naslouchal - a za vteřinu uslyšel i Mike tichoučké vysoké svištění, které se k nim rychle blížilo a přitom stále sílilo. A neslyšeli tento zvuk poprvé.
"Ale to přece není možné!" zasípal Trautman. "Vždyť nás nemůžou vidět!"
Ať to bylo, či nebylo možné, všichni věděli moc dobře, co to rychle sílící svištění znamená. A ještě než stačil někdo něco říci, granát dopadl se strašným rachotem na vodní hladinu. K nebi vystříkl vysoký sloupec zpěněné vody, a přestože granát vybuchl přes sto metrů od ponorky, otřásly NAUTILEM vlny, které ho náhle udeřily do boku.
"Střílejí na nás!" zasípal Ben. "Ale jak to? Nemůžou vědět, že jsme tady!"
Jako by muži na válečné lodi na obzoru slyšeli jeho slova, ozvalo se vzdálené zahřmění podruhé a všichni znovu slyšeli rychle sílící svištění blížícího se granátu.
"Všichni do podpalubí! Potopíme se!" zvolal Trautman.
Chlapci vyskočili a rozběhli se k věži. Každá vteřina, o kterou bude Trautman dřív u velitelského pultu ponorky, může rozhodovat o životě a smrti. Chris jistě udělal, co mu Trautman přikázal, a vypnul automatické řízení, což neznamenalo nic jiného, než že se NAUTILUS co nejdřív zcela zastaví - a bude znamenitým cílem!
Těsně za sebou slézali chlapci po úzkém železném žebříku do věže a pádili po schodech na velitelské stanoviště. Ponorka se otřásla druhým výbuchem, který rozdrásal mořskou hladinu, a přestože Mike sloupec zpěněné vody tentokrát neviděl, cítil, že granát vybuchl mnohem blíž než poprvé. Ať to bylo jakkoli nemožné, dělostřelci na LEOPOLDOVI se pomalu zastřelovali. A všichni už jednou zažili, jak přesně dovedou děla válečné lodi střílet. Bylo jen otázka, času, než další granát zasáhne NAUTILA.
Mike klopýtal na velitelské stanoviště za Trautmanem a Singhem. Viděl, že se Chris sklání nad kontrolními přístroji a zděšeně na ně zírá - oba výbuchy byly zřetelně slyšet i tady, ale Chris nemohl vědět, co hluk a nenadálé otřesy znamenají. Mike vyhlédl velkým oknem zaujímajícím velkou část stěny na pravoboku. Voda, obvykle křišťálově čistá a tak průhledná, že jí bylo vidět na několik set metrů, byla teď zvířená a zpěněná.
"Co se stalo?" zeptal se Chris zděšeně. "Já... já jsem jen vypnul automatické řízení. Opravdu, ničeho jsem se ani nedotkl!"
Chris si zřejmě myslel, že rachot a rozbouřené moře způsobil on. Nikdo mu neodpověděl, všichni se vrhli na svá místa u přístrojů. Trautman usedl do kapitánského křesla. Jeho ruce jako by náhle procitly k samostatnému životu a dokázaly dělat deset různých věcí současně.
Stejně zaměstnaní však byli v příštích okamžicích i Mike a jeho kamarádi. Během plavby měli dost času, aby se dokonale seznámili s řízením NAUTILA. Nacvičovali dokonce situaci podobnou této - uvést ponorku rychle do pohybu a ponořit se s ní. Nikomu se však nikdy ani nesnilo, že uplatní tak brzy v praxi, co předtím trénovali - a že jim přitom půjde o život.
A tak tomu opravdu bylo. Mike opět vyhlédl z okna - a zavřel oslněné oči, když další granát vybuchl tak blízko u NAUTILA, že oslnivý záblesk na okamžik vymazal všechny barvy a zanechal na Mikově sítnici bolestivé mžitky. O půl vteřiny později se NAUTILUS zatřásl, jako by do něj udeřilo obrovské kladivo. Mikovi zděšeně poskočilo srdce, když ucítil, jak se obrovská ponorka ztěžka naklání na bok. Na pár vteřin moře před oknem zmizelo a místo něj padlo do místnosti jasné sluneční světlo. Potom se loď vrátila do původní polohy tak prudce, že Mike div nespadl ze židle.
"Tohle bylo o vlásek!" řekl Trautman suše. "Musíme rychle zmizet! Příští výstřel by už seděl."
Jak ponorka klesala stále rychleji do hlubin, začalo moře před oknem pozvolna tmavnout. Další granát explodoval nad nimi a znovu ponorkou otřásl, avšak nikoli tak prudce jako předtím.
"Třicet... čtyřicet... pětačtyřicet metrů." Trautman četl nahlas údaje hloubkoměru. "Myslím, že to už stačí. Ale bylo to zatraceně blízko!" Rytmus dunících motorů se změnil a dno ponorky se začalo zvedat. Pluli nadále nejvyšší rychlostí, ale už neklesali.
Trautman se na velitelském stanovišti napřímil. Mike si všiml teprve teď, že má obličej zbrocený potem a že se mu ruce lehce třesou. Přestože navenek zachoval klid, byl si zřejmě vědom strašného nebezpečí, v němž se všichni ocitli. Myšlenka, že se i Trautman bál, Mika svým způsobem uklidnila, i když si to v první chvíli nedovedl vysvětlit.
Tu vešel do místnosti Singh. Vlasy, obličej, ramena měl mokré, zřejmě zavřel vstupní poklop na poslední chvíli, a patrně přitom upadl, protože krvácel z malé ranky nad okem. Ještě než mohl Trautman něco říct, obrátil se Singh k Mikovi.

"Nejste zraněn, pane?"
Mike zavrtěl hlavou.
"Co... co se to stalo?" zeptal se zmatený Chris. "Něco... něco se rozbilo?"
"Ano," ozval se Ben, ještě než Chrisovi stačil odpovědět Mike nebo Trautman. "O vlásek bychom se bývali rozbili my!" Pak vrhl jedovatý pohled směrem k Mikovi a nenávistně dodal: "Byl to moc hezký pozdrav od tvého přítele Winterfelda!"
"Winterfeld není můj přítel," odpověděl zlostně Mike. Je to..."
Trautman ho přerušil pohybem ruky. "Přestaňte!" řekl ostře. "Copak vy dva neumíte nic lepšího, než hádat se?"
Ben se při jeho slovech maličko přikrčil, ale jeho bojovnost nijak neochabla. "Ale umíme," odpověděl vzpurně. "Můžeme třeba uvažovat, proč na nás střílí loď, jejíž posádka nemůže vědět, že jsme tady. Vypadalo to málem, jako by na nás čekali!"
André si povzdechl. "To je zase ta tvoje teorie o zrádcích," řekl. "Koho z nás podezíráš tentokrát?"
"Dejte už konečně pokoj!" přerušil je Trautman. Tón jeho hlasu naznačoval, že pomalu ztrácí trpělivost. Mike však musel přiznat, že na Benových slovech něco je. Vypadalo to opravdu skoro tak, jako by Winterfeld věděl, že připluli. Singhovy úvahy se zřejmě ubíraly týmž směrem. Na rozdíl od Mika vyslovil své myšlenky nahlas: "Ben má pravdu. I když věděli, že je hledáme, jak nás mohli zahlédnout? Jsme od LEOPOLDA vzdáleni mnoho mil."
"To bych taky rád věděl," zamumlal Trautman. Tvářil se ustaraně, ale tenhle výraz jeho očí Mike ještě nikdy neviděl - a ani trochu se mu nelíbil.
"Ten Winterfeld se dočista zbláznil!" prohlásil Trautman rozčileně. "Prosím - když chce pan kapitán válku, může ji mít!"
Mike si vyměnil pohled se Singhem. Indovi také neušla změna, která se s Trautmanem náhle udala. A líbila se mu zřejmě stejně málo jako Mikovi.
"Jak to myslíte?" zeptal se Mike.
"Na náš původní plán můžeme teď zapomenout," odpověděl Trautman. Jak to vypadá, nepozorovaně se na palubu LEOPOLDA nedostaneme. Ale myslím, že pro pana kapitána máme ještě jiná překvapení. NAUTILUS nám nabízí mnoho dalších možností. Když jsme se plavili s kapitánem Nemem, ocitli jsme se mnohokrát v horších situacích. Ukážu vám, jak jsme takové problémy řešili tehdy."
"Jste si jist, že je to moudré?" zeptal se Mike.
Trautman se zasmál, tiše a tak, že Mika zamrazilo. "Ne," řekl. "Ale určitě účinné. Všichni na svá místa!"
Řekl to tak rozkazovačně, že Mika ani nenapadlo odporovat, nebo se ho na něco jen zeptat. Soustředil se zcela na své přístroje. Když NAUTILUS zvýšil rychlost, zvuk motorů zesílil. Na svých přístrojích Mike nemohl poznat, jak rychle plují, ale cítil, že loď už dávno překročila obvyklou nejvyšší rychlost a řítí se stále rychleji.
Zmocnilo se ho podivné vzrušení. Nebyl to příjemný pocit, ale nemohl se ho zbavit. Zdálo se mu, že v duchu vidí, jaký pohled NAUTILUS asi skýtá: Ponorka se žene pod vodou ke své kořisti jako obrovitá ocelová dravá ryba, už dávno není mírumilovnou lodí brázdící světová moře, nýbrž netvorem přinášejícím zkázu a smrt.
Trautman upíral pohled na složitý přístroj, na němž mohl sledovat vzdálenost od cíle. Mike se zděsil, když viděl, jak rychle se ponorka k LEOPOLDOVI blíží. Torpéda, o nichž Ben před chvílí mluvil, nebudou ani potřebovat. Při této rychlosti se jedinou obrovskou střelou stane celý NAUTILUS.
"Co chcete udělat?" zeptal se Juan. "Snad nechcete LEOPOLDA opravdu potopit?"
Trautman se kousl do rtu. "Ne," řekl potom. "Ale postaráme se o trochu vzrušení na palubě!" Zasmál se. "Winterfeld teď jistě nepočítá s tím, že bychom ho napadli. A právě proto to uděláme."
"Vy je chcete napadnout?" Juanův hlas prozrazoval jeho nejistotu víc než výraz tváře. "LEOPOLD je dost velká loď, Trautmane!" pokračoval. "I ve srovnání s NAUTILEM. Jste si jist, že nad ní můžeme zvítězit?"
"Ano," odpověděl Trautman. "Mohli bychom, kdyby to muselo být. Ale já nechci nikoho zabít. Můžeme loď poškodit a ve zmatku se pokusit osvobodit Arronaxe i jeho posádku a zmocnit se potápěčského zvonu - nebo ho v nejhorším zničit."
"Jak to chcete udělat?" zeptal se Mike.
"Trochu LEOPOLDOVI rozpářeme břicho," prohlásil Trautman spokojeně. "Taková velká loď se proto hned nepotopí, ale posádka bude mít plné ruce práce, aby z lodi vyčerpala vodu."
"Rozpářeme břicho?!" Mike si vyměnil zděšené pohledy s Juanem a s Andrém. Něco tady nehraje, to jasně cítil.
"Ovšem," řekl Trautman. "Tak zničil tvůj otec všechny své oběti. Proč myslíš, že má NAUTILUS ocelový hřeben? Tím loď přepilujeme, jako by byla z másla, a ne z masivního dubového dřeva."
"Ze dřeva?" zakoktal Mike. Ponorka už byla téměř u LEOPOLDA. "Říkáte: z dubového dřeva!"
Trautman přikývl a podíval se na něj, jako by pochyboval o jeho zdravém rozumu. "Z čeho jiného? Válečné lodi se přece nestaví z rákosí! Bude to pěkná rána, ale my..."
"Na to se můžete spolehnout," skočil mu suše do řeči Juan. "Když jste s kapitánem Nemem brázdili světové oceány, plula po nich možná ještě spousta dřevěných plachetnic, ale ta loď před námi..." Juan zvedl ruku a ukázal k přídi. "... je z pancéřové oceli silné nejméně pět centimetrů!"
"Z oceli?" opakoval Trautman. Na jeho tváři se objevilo zděšení.
"Z pancéřové oceli," opravil ho Juan. Palcem a ukazováčkem naznačil vzdálenost dobrých pěti centimetrů. "Z takhle silné."
Trautman na něj zíral s hrůzou v očích.
"Bože!" zašeptal. "Musíme..."
Dál se nedostal. Číslice na ukazateli před ním dospěly k nule.
Mike se ještě stačil zachytit okraje svého pultu, když tu NAUTILEM otřásla strašlivá rána. Ponorka se rozezněla jako

obrovský zvon, který rozezvučelo stejně obrovské srdce. Tentokrát se zdálo, že se ocitli pod nohama rozzuřeného obra, který se rozhodl zadupat je do mořského dna. Mike vylétl z židle, ztratil rovnováhu a udělal ve vzduchu salto přes přístrojový pult. Velitelským stanovištěm se nesly pronikavé výkřiky, Mike tvrdě dopadl na podlahu, letěl dál a narazil do čehosi tvrdého, co mu div nezlomilo páteř. Světla blikala. Ozval se pronikavý, nelibý zvuk, jako by loď křičela bolestí, a bylo slyšet, že se kdesi na zádi cosi rozbilo. Strop, podlaha a stěny jako by kolem něj divoce tančily, a Mike viděl, jak se podlaha naklání stále více dopředu, když se loď doslova řítila do moře. Marně hledal něco, čeho by se mohl přidržet.
Potom se před ním náhle ocitla ocelová stěna - a to bylo na pár hodin to poslední, co viděl.
Druhá část
Někdo plácal Mika do tváře: Tak lehce, že to nebolelo, ale tak vytrvale a stejnoměrně, že nemohl dělat to, co by dělal nejraději - totiž spal dál. Proti své vůli zvedl levé víčko, spatřil nad sebou tmavý obličej orámovaný černými vlasy a oko zase zavřel.
"Nchmnapokji," zahuhlal. Singh ho však trpělivě plácal dál střídavě do pravé a levé tváře, dokud Mike konečně neotevřel oči a jeho ruku nezadržel.
"Já myslel, že jsi můj osobní strážce," řekl. "Proč mě tedy biješ, jako bys byl za to placený?"
Na Singhově tváři se mimořádně objevil úsměv. "Musíte se probrat, pane," řekl.
"Když je to tak, proč se mě snažíš umlátit do bezvědomí?" čertil se Mike. Probrat se nechtěl. Snil právě napínavý sen. Zdálo se mu, že NAUTILUS napadl německou válečnou loď a těžce ji poškodil... Zdál se mu sen?
Mike se posadil tak prudce, že Singh zděšeně uskočil. To přece nebyl sen! Ponorka zaútočila na LEOPOLDA a poškodila se přitom. Jeho poslední vzpomínkou bylo, že Trautman zřejmě ztratil nad NAUTILEM kontrolu a že ponorka míří k mořskému dnu, ležícímu pět mil pod hladinou.
"Co se stalo?" zeptal se. "Kde jsme?"
"Nedělejte si starosti, pane," odpověděl Singh. "Všechno je v pořádku. Nikdo se vážně nezranil."
"To je tvoje stanovisko," řekl za Mikem známý věčně nespokojený hlas, který ho definitivně přesvědčil, že už nesní. Otočil se a hleděl do Benovy tváře, která zpod čerstvého obvazu na čele vrhala na Singha zlostné pohledy.
"Při vhodné příležitosti bychom si měli popovídat o přesném významu slov nikdo se vážně nezranil. Já jsem si div nerozbil lebku."
"No právě," řekl klidně André. "Nepoškodil sis prostě žádnou zvlášť cennou část těla!"
Ben na něj vrhl jedovatý pohled, na který André odpověděl úšklebkem, který však nedopadl příliš přesvědčivě. Bylo to tím, že nevypadal o moc lépe než mladý Angličan - stejně jako ostatní. Chris měl na čele několik náplastí a na pravém zápěstí obvaz. André měl tmavě podlité a oteklé levé oko a Juanovu tvář zdobil dlouhý škrábanec, teprve zpola pokrytý strupem. Bylo to přesně tak, jak Singh tvrdil: Nikdo nebyl vážně zraněn, ale nikdo z toho zřejmě nevyvázl bez pohmoždění.
"A co je s ponorkou?" zeptal se Mike.
Juan mu chtěl odpovědět, ale Trautman ho předešel. "Je poškozená, ale ne tak vážně, jak jsem se obával," řekl.
Mike pomalu vstal a opatrně si ohmatal údy, jako by se chtěl přesvědčit, že má opravdu všechny a že neutrpěly úhonu. Teprve potom se rozhlédl po velitelské centrále.
Opravdu na ni nebyl tak hrozný pohled, jak v první chvíli očekával. Na podlaze leželo pár střepů a ze stěny spadly dva obrazy. Podlaha byla trochu nakloněná a před oknem se prostírala jednolitá černota. Zřejmě měli pro tentokrát štěstí.
"Vypadá to, jako bychom měli pro tentokrát štěstí v neštěstí," řekl Juan, jako by četl Mikovy myšlenky. "Neklesli jsme příliš hluboko." Ukázal na Trautmanův pult, kde byl hloubkoměr. "Necelých dvě stě metrů. Něco nás zadrželo."
"Nejsme moc hluboko?" vydechl Mike. "Dvě stě metrů? Tomu říkáš ne moc hluboko?!" Neodvažoval se pomyslet na tuny vody působící na každý čtvereční centimetr lodního trupu nad jejich hlavami.
"Tak tomu říkám," odpověděl Juan klidně. "Moře je v těchto místech hluboké skoro šest tisíc metrů. Kdybychom neskončili na tomhle útesu nebo co to je, byli bychom teď tam dole. A tlak vody v takové hlubině by s ponorkou udělal..."
Juan zvedl ruku, roztáhl prsty a pak je rázem sevřel v pěst. "... prostě tohle."
Mika znovu zamrazilo. Juanovo gesto bylo tak názorné, že si ochotně odpustil další vysvětlení. NAUTILUS byla mohutná loď, ale nebyla nezničitelná.
"Odnesli jsme to těžce?" zeptal se.
"Trautman a Singh ponorku prohlédli, zatímco ty jsi spal - jako obvykle jsi to nejnapínavější zmeškal." Juan ukázal ke stropu. "Horní skladiště jsou asi zaplavená vodou. Ale není to tak zlé, jak to vypadalo. Když se nám podaří otvor utěsnit, určitě vodu odčerpáme. Dá to práci, ale půjde to - doufám."
Mike ukázal hlavou na Trautmana, který stál u okna zády k nim. "Proč je tedy tak zničený?"
"Dělá si výčitky," odpověděl Juan šeptem.
"Výčitky?" zeptal se Mike.
"Protože jsem nás málem zabil," řekl Trautman, ještě než mu mohl odpovědět Juan.
Mike a Juan hovořili velmi tiše, ale Trautman jejich slova zřejmě přesto zaslechl. Neotočil se k nim, když mluvil dál, ale Mike viděl, že sevřel ruce v pěst.
"Neměl jsem to dělat," pokračoval. "Nevím... sám nevím, co to do mě vjelo. Byl jsem jako pominutý. Ale... chviličku to bylo jako dřív. Jako když se na palubě téhle lodi plavil ještě kapitán Nemo."
A když se chovali jako moderní piráti? pomyslel si Mike. Nikdo to nikdy jasně nevyslovil, ale všichni věděli, že legendární kapitán Nemo udělal také mnoho věcí, které nezapadaly zcela do obrazu, jaký získal později z vyprávění lidí. Mnozí tvrdili, že Nemo a jeho muži byli prachobyčejní piráti, což by Mike býval pobouřeně odmítl, především teď, kdy

poznal Singha a Trautmana. Ale o některých věcech Trautman nehovořil rád - a patřilo k nim bezesporu i to, co teď naznačil.
Nejhorší snad bylo Mikovo tušení, že ví, co měl Trautman na mysli. Poznal to ostatně sám. To zlé vábení moci a téměř nezkrotné přání využít sil této fantastické lodi k naprostému zničení protivníka cítil stejně zřetelně jako Trautman - a patrně jako všichni ostatní, protože když se kolem sebe rozhlédl, spatřil i na Juanově a Andrého tváři stejný zmatek. Jen Ben se tvářil pořád vzpurně.
"Neměli jsme sem plout," pokračoval Trautman. "Neměl jsem měnit své rozhodnutí, že tuhle prokletou loď potopím na nejhlubším místě oceánu."
"Vždyť se zase tolik nestalo!" namítl Mike.
"Že se tolik nestalo?" Trautman zafuněl. "Ležíme dvě stě metrů pod mořskou hladinou. Moc nechybělo, a všechny jsem nás zabil. A kdyby to dopadlo jinak, zabil bych ještě mnohem víc lidí. Víte aspoň přibližně, kolik mužů je na palubě LEOPOLDA?"
"Asi tisíc dvě stě," řekl Ben - a nejspíš by řekl ještě větší číslo, kdyby ho Juan nekopl do holeně tak silně, že bolestí zadržel dech.
"Vidíte, ty bych měl teď taky na svědomí," řekl Trautman zachmuřeně. "Měl jsem dodržet slovo. Přísahal jsem Nemovi, že této lodi nepoužiju nikdy jako zbraně proti lidem. A Nemo věděl, proč mě o tuto přísahu požádal."
"Jestli Winterfeld objeví Atlantidu, povede to možná k ještě mnohem většímu neštěstí," řekl Mike opatrně.
"Sotva mu v tom zabráníme, když zůstaneme na mořském dně a budeme čerpat z lodi vodu," odpověděl Trautman. Jestli si to osud přeje, ať Atlantidu pro mě za mě najde. Já se už nebudu míchat do věcí, do kterých mi nic není." Nato se napřímil a otočil zády k černému moři za oknem. "NAUTILA opravíme a pak vás v nejbližším přístavu vysadím."
Mike mlčel. Cítil, že v tuto chvíli nemá smysl s Trautmanem diskutovat. "Místo nářků bychom si měli radši prohlédnout škody a pokusit se dát tu kocábku zase do provozu," řekl André hlasitě. Podíval se od Trautmana na Singha a zase na Trautmana. Singh přikývl. Trautman mlčel, ale sklonil na souhlas hlavu.
"Máš pravdu," řekl po chvíli. "Singh a já vyjdeme ven a obhlédneme škody. Vy můžete zatím udělat pořádek tady."
"Půjdu s vámi," prohlásil Mike spontánně.
"To tedy ne," odpověděl Trautman, ale Mike se nedal odbýt.
"Proč ne?" zeptal se. "Pro mě to není nebezpečnější než pro vás. A jestli se něco stane vám, jsme beztak ztraceni všichni."
"Není tam k vidění vůbec nic zajímavého," řekl Trautman a ukázal na okno, za nímž byla tma jako v hrobě. "A navíc je to nebezpečnější, než si myslíš. Pohybovat se v potápěčském obleku není snadné."
"Pak je nejvyšší čas, abych se to naučil," řekl Mike. "Půjdu s vámi."
A při tom zůstalo.
O půl hodiny později stáli Trautman, Singh a Mike v potápěčské komoře dole v trupu NAUTILA a Mike si už nebyl zcela jist, že to byl dobrý nápad přidat se k ostatním. Potápěčské obleky, kterých byl na NAUTILOVI dobrý tucet, viděl už dřív, ale v tom, zda visí ve skříni, nebo zda je má člověk na sobě a pohybuje se v nich, byl velký rozdíl.
Trautman a Singh se už nepodobali lidem: V neforemných oblecích vypadali jako znetvoření Kyklopové s obrovskou kulatou kovovou hlavou. Okénko se v ní blyštělo jako jediné příliš velké strnulé oko. V odlesku skla viděl Mike sebe sama jako pokřivený stín - třetí neforemnou příšeru s příliš malou hlavou a bledým obličejem.
Trautman zvedl ruku a netrpělivě na něj zamával. Mike popadl přilbu a nasadil si ji na hlavu. Singh mu svědomitě překontroloval všechny uzávěry a teprve potom dal znamení Trautmanovi, který se těžkopádně obrátil a zatočil malým ručním kolem.
V podlaze se otevřel kulatý otvor. Do komory vnikla voda a zaplavila jim nohy, ale tlak ve vzduchotěsně uzavřené místnosti způsobil, že vystoupila jen do výšky několika centimetrů. Přestože byl potápěčský oblek dobře izolovaný, Mike ucítil, jak je voda Atlantiku v této hloubce studená.
Singh prolezl otvorem první. Zatímco Mike zíral do šachty plné černé, jakoby mastné vody, litoval už, že se chtěl za každou cenu zúčastnit této průzkumné výpravy. Venku nebylo vidět opravdu nic. Kolem dokola byla tma jako v pytli a číhala tam neznámá nebezpečí. Nejraději by dal Trautmanovi znamení, že zůstane uvnitř. Hrdost mu však zabránila, aby teď ustoupil. Statečně vlezl do otvoru v podlaze. Zahalila ho ledová a černá voda a jeho dech vytvářel v uzavřené měděné přilbě tajuplnou ozvěnu.
Když opustil loď, oslnilo ho světlo Singhova reflektoru. Singh stál krok před ním, ale Mike ho přesto spíš tušil, než doopravdy viděl. Porozuměl však gestu, které Singh udělal - vyndal zpoza opasku svého obleku reflektor, zapnul ho a otočil stranou.
Co spatřil, vyvolalo v něm údiv a zděšení zároveň. Moře bylo tady dole sice černočerné, nikoli však bez života. Pod nohama se jim valila hnědá oblaka zvířeného bahna a všude se něco pohybovalo, míhalo sem tam, z kužele nezvyklého světla prchaly maličké stříbřité stíny. Malá hejna ryb utíkala před světlem a Mike uviděl, že stojí na opravdické louce šedobílých řas, které jim sahaly po kolena a mírně se vlnily v mořském proudění. Život se usadil i v těchto hlubinách, přestože tam nikdy neproniklo sluneční světlo. V této myšlence bylo cosi uklidňujícího.
Mike však spatřil také něco, co ho velmi zneklidnilo. Potápěčská komora se nacházela v zadní třetině ponorky. Všechno, co bylo před ní, se díky nesmírné hmotnosti NAUTILA zabořilo hluboko do bahnitého dna, avšak na druhé straně, pouhých pár kroků od Singha a něho nebylo... nebylo nic. Tuto děsivou skutečnost zpozoroval i Ind a blížil se k zející černotě pomalými krůčky. Mikovi a Trautmanovi, kteří právě v tuto chvíli vylezli za ním z ponorky, dával rukou znamení, aby byli opatrní.
Mike se sunul dál doslova po milimetrech. Srdce mu prudce bušilo. Nezapomněl, co mu Trautman říkal o potápěčských oblecích: Jsou sice tak bezpečné, že člověka chrání takřka v jakékoli hloubce, ale jsou zároveň příliš těžké, aby se v nich

dalo plavat. Kdyby ztratil rovnováhu, musel by jako želva, obrácená na záda, bezmocně čekat, až ho někdo zvedne. Nebo až dopadne asi o šest tisíc metrů hlouběji na mořské dno...
Mika zamrazilo, když se zastavil vedle Singha a Trautmana a opatrně se předklonil. Propast se otvírala přímo před nimi. Světlo silného reflektoru se ztrácelo po několika metrech, vsáklo se do tmy tam dole jako kapka vody do pouště. Unikli smrti jen o vlásek. NAUTILUS se zachytil na okraji podmořského útesu, ale kdyby se posunul jen o kousíček dál...

Ne, Mike si nechtěl ani představit, co by se pak stalo. Ponorka visela dobrou třetinou nad propastí. Příď měla zaklíněnou mezi několika skalisky, ale tato opora nevypadala příliš důvěryhodně. Mike měl přímo dojem, že se ponorka v mořském proudění kolébá jako předimenzovaná houpačka ve tvaru loďky. Věděl přirozeně, že si to jen namlouvá, že je to žertík, který mu provádějí jeho přepjaté nervy. Ale zároveň to bylo i varování. Po návratu na palubu by se měli raději pohybovat opatrně. Mohlo by stačit maličko, aby ponorka sklouzla z útesu a propadla se do hlubin.
Trautman se dotkl Mikova ramene. Když se chlapec otočil a podíval se na něj, naznačil mu, že se všichni vrátí na loď. Opatrně se otočili a sunuli kolem boku ponorky. Paprsky jejich reflektorů se před nimi mihotaly jako svítící zvířátka hledající kořist.
Přestože jim voda pomáhala vztlakem, dalo jim pořádnou práci vyšplhat po boku NAUTILA nahoru. Když se jeden za druhým ocitli na horní palubě, Mike se zděsil nad škodami, které tam spatřil:
Některé bodce ocelového hřebene byly ohnuté, dva nebo tři dokonce zcela ulomené. NAUTILUS zřejmě narazil do LEOPOLDA mnohem větší silou, než se Mike dosud domníval. Poškozena byla i věž, kterou se z ponorky vystupovalo. Horní poklop byl prohnutý. Zatím ještě těsnil, ale k tomu, aby ho ještě někdy otevřeli, by asi potřebovali perlík. Nejhorší však byla trhlina nad horními skladišti, dlouhá skoro jako lidská postava.
A přesto měli opět štěstí. Kdyby se při srážce utrhla celá věž, ponorka by byla za pár minut zaplavena vodou.
Trautman přistoupil k trhlině, aby ji důkladně prozkoumal. Zůstal tam dost dlouho, opatrně přejížděl rukou po kovu a pozorně si prohlížel i zadní komoru, která se nacházela v nebezpečné blízkosti rány zející v těle NAUTILA. Pak se vrátil k ostatním a naznačil jim, že se všichni vrátí do nitra ponorky.
Když se Mike otočil, aby uposlechl jeho výzvy, spatřil světlo. Strnul uprostřed pohybu.
Byl to jen odlesk, krátký bledý záblesk, který zhasl stejně rychle, jako vzplanul.
Mikovo srdce se rozbušilo tak rychle, že ho cítil až ve špičkách prstů. Světlo? Tady v hlubinách? Dvě stě metrů pod mořskou hladinou?
Světlo zřejmě zahlédl i Singh, neboť lesklé kyklopské oko jeho přilby strnule zíralo týmž směrem, když se k němu Mike otočil.
Trautman na ně znovu zamával, ale Singh a Mike zavrtěli současně hlavou a Singh ukázal směrem, kde zahlédli světlo.
Mike se nemýlil: Uplynulo jen pár vteřin a světlo se objevilo znovu, zase jen na okamžik. Tentokrát ho však zahlédl i Trautman, protože slezl po trupu NAUTILA tak rychle, jak mu to dovoloval těžký oblek, a položil svůj reflektor na útes. Jeho žlutý paprsek, který se v přízračné černi zdál úžasně jasný, pronikal šikmo nahoru do tekutého nebe, kde se zakrátko ztratil ve tmě.

V první chvíli Mike nechápal, proč to Trautman dělá - ale došlo mu to, sotva se vzdálili pár kroků od NAUTILA. Ponorka totiž splynula s černou vodou a za chviličku prostě zmizela. Bez reflektoru, který u ní Trautman zanechal, by patrně nikdy nenašli cestu zpátky.
Vydali se k světlu tak těsně za sebou, že by nataženými pažemi dosáhli jeden na druhého. Světlo se čas od času objevovalo i teď: Slabá záře blikající jednou vteřinu, podruhé dvě či tři, jindy jen okamžik. Mike se marně snažil objevit v tom rytmu nějakou pravidelnost. Zdálo se, že se světlo rozsvěcuje a zhasíná zcela libovolně.
Odhadovat v tomto černém vesmíru vzdálenost bylo velmi obtížné, ale Mike myslel, že se od NAUTILA nevzdálili víc než dvě či tři sta kroků, když se Trautman náhle zastavil a varovně zvedl ruku. Kousek před nimi se paprsky Singhova reflektoru odrážely od čehosi velkého, kovového. Obrysy toho předmětu nebylo možné rozeznat. Byl to stín vyrůstající z bahnitého mořského dna. Jeho velikost a tvar se daly jen tušit.
Všichni tři vykročili co nejopatrněji dál. Najednou spatřil Mike světlo znovu: Objevilo se teď přímo před nimi jako malé, nesymetrické oko blikající v nepravidelném taktu.
Bylo to okno. Okno, za nímž svítilo světlo. Před oknem se v mořském proudění jako vlající nerozčesané vlasy pohyboval závoj z řas a chaluh. Mike cítil, jak se mu v tlustých rukavicích vzrušením zpotily dlaně. V kuželech jeho a Singhova reflektoru, kroužících před nimi, se z černi zvolna vylupovaly obrysy obrovské kovové kopule, velké stavby, vysoké jistě patnáct metrů a nejméně dvojnásob široké. Stavba byla celá posetá lasturami, takže bylo jen tu a tam vidět kousek již dávno zšedlého kovu. Nebýt osvětleného okna, byla by kopule zcela neviditelná. Mohli by o ni doslova zakopnout a neuvědomit si, že před sebou nemají jen skalisko.
Trautman postupoval zvolna kolem kopule a pak na ně zamával. Když k němu Mike a Singh došli, spatřili před sebou malou přístavbu vystupující z kopule - zřejmě jakýsi vchod. Trautman zkusil otočit ručním kolem vedle vchodu, ale podařilo se mu to teprve se Singhovou pomocí. Museli společně vynaložit všechnu sílu, aby kolem podivného tvaru pohnuli.
Kulaté dveře se zvolna otevřely. Vyvalila se jim vstříc perlová šňůra stříbrných vzduchových bublinek a Mike hned zvedl reflektor a posvítil do prostoru za dveřmi. Spatřil zcela prázdnou čtvercovou kovovou místnost. Na protější stěně byly další dveře a stejné ruční kolo. Místnost byla zřejmě přetlakovou komorou podobně jako potápěčská komora na palubě NAUTILA.

Trautman a Singh otevřeli vnější dveře natolik, aby se jimi dalo projít. Trautman naznačil ostatním, aby zůstali venku, vešel do komory první a dobrou minutu zůstal nehybně stát, než jim pokynul, aby ho následovali. Mike uposlechl, i když pomalu a s třesoucími se koleny. Objevitelskou radost mu už dávno trochu zkalil strach.
Kopule byla stará - prastará. Mike se ptal sám sebe, co objeví za dveřmi na druhé straně.
Když do komory vešel jako poslední i Singh, vzal spolu s Trautmanem za ruční kolo. Jak všichni očekávali, dveře se za nimi zavřeli - ale pak se stalo něco zcela neočekávaného: Sotva byly mohutné dveře zavřené, rozsvítilo se na klenutém stropě nad nimi slabé zelené světlo a skoro v témž okamžiku uslyšeli tlumený rachot a šumění a vodní hladina v komoře začala klesat. Svým vstupem zřejmě spustili automatiku, která reagovala sama od sebe a začala z komory čerpat vodu.
Tato představa Mika zneklidnila. Bylo mu už dávno jasné, že našli, co Arronax a Winterfeld dosud hledají: Tato kopule byla bezpochyby dílem legendárních Atlanťanů. Nemohlo to být nic jiného. To ho však nezneklidňovalo. Naopak. Zneklidňovalo ho světlo, které viděli za oknem, a skutečnost, že přinejmenším část prastaré techniky dosud funguje.
Když voda klesla natolik, že jim sahala jen po prsa, zvedl Trautman ruce a začal povolovat šrouby na své přilbě. Mike to chtěl udělat také, ale Trautman mu to gestem zakázal. Pak si opatrně sundal přilbu, pětkrát, šestkrát, sedmkrát za sebou se nadýchl a vydechl. Teprve potom dovolil také Singhovi a Mikovi, aby si sundali přilbu.
Vzduch, který vdechovali, měl zvláštní chuť. Byl starý a zatuchlý a neobvyklý. Mike ho nedokázal lépe popsat, protože to byl vzduch, jaký ještě nikdy nedýchal.
"Myslím, že jsme našli, co Winterfeld a Arronax hledají," řekl Trautman - téměř doslova to, co si pomyslel před chviličkou Mike. Trautmanův hlas zněl hrozně divně, byl to téměř bázlivý šepot, který se dutě a chraplavě odrážel od kovových stěn.
Sotva Trautman domluvil, uslyšeli znovu předchozí rachot - a vnitřní dveře přetlakové komory se před nimi začaly otvírat, jako by za ně vzala ruka duchů.

Po vteřiny, které míjely do chvíle, než se dveře otevřely tak, aby mohli pohlédnout do místnosti za nimi, sužovaly Mika všemožné děsivé vize - od představy, že je zaplaví prudký příval vody až po představu, že se ocitnou tváří v tvář jednooké příšeře s chapadly a zuby dlouhými jako paže. Nic takového se sice nestalo, ale Mikovi připadalo i dodatečně pozoruhodné, jak dlouhé se mohou zdát vteřiny, během nichž je člověk bezmocně vydán napospas hrozivým přízrakům vlastní fantazie.
Co spatřili, bylo opravdu pozoruhodné. Vnitřek kopule byl také jasně osvětlený. Světlo téže neskutečně zelené barvy jako v přetlakové komoře vycházelo z neviditelných zdrojů pod stropem a odhalilo něco, co Mika opět vyděsilo. Celá ta obrovská místnost byla plná strojů a přístrojů rozmanité velikosti a druhu. Nic se nepodobalo něčemu, co kdy viděl. Jak zařízení, tak architektura haly se řídily podivnou cizokrajnou geometrií. Mike neviděl nikde pravý úhel, přímku nebo jen zaoblení, které by už znal, ale nedokázal by ani popsat odchylky od normálu. Vypadalo to, jako by všechny úhly a linie, všechny tvary a obrysy byly maličko zdeformované - avšak způsobem, jaký vlastně neexistoval.
A ať bylo toto prostředí jakkoli tajuplné a cizí, zároveň mu připadalo podivně známé. Vešel do haly užaslý, fascinovaný a zároveň ustrašený. Jeho těžké boty při každém kroku duněly na podlaze. Na rozdíl od stěn byla podlaha kamenná. Tvořily ji velké, asymetrické balvany sestavené do podivného vzoru, o němž byl Mike přesvědčen, že ho zná. A pak se mu náhle rozbřesklo. Stavbu, jako byla tato, už jednou viděl. Tuto kopuli vybudovaly bezesporu stejné bytosti (ani v duchu je nemohl nazvat lidmi), které postavily budovy na Zapomenutém ostrově, kde našli NAUTILA.
Jeden obrovský rozdíl zde však byl. Budovy, které našli v centru vyhaslé sopky, byly zříceniny, z valné části pobořené a bez technického zařízení. Tady nebylo pobořeno nic a podivné stroje pracovaly stejně spolehlivě jako první den - přestože kopule musela být stará několik tisíc let.
Mike se bezmocně obrátil k Singhovi a Trautmanovi. Oba šli za ním a rozhlíželi se stejně zmateně jako on.
"Co... co je to?" zeptal se Mike.
"Nevím," odpověděl Trautman tiše. "Bude to část potopeného kontinentu, o tom nelze pochybovat. Ale co je tohle..."
Trautman pokrčil rameny. "Nemám tušení. Ani já jsem něco podobného nikdy neviděl. Bože, vždyť to musí být staré mnoho tisíc let! A dodnes to funguje!"
Mike přistoupil k jednomu stroji a pozorně si prohlížel řídicí pult. Neměl nejmenší tušení, oč se jedná, avšak přístroje mu připadaly podivně známé jako všechno zde - a najednou to pochopil: podobaly se přístrojům v NAUTILOVI! Kdyby potřeboval ještě další důkaz, odkud doopravdy pochází fantastická ponorka, měl ho teď před očima.
"Ničeho se nedotýkej!" varoval ho Trautman. "Zdá se, že to všechno ještě funguje, ale nemám tušení, co by se mohlo stát."
Mike zavrtěl hlavou. "Co to bylo za lid, který dokázal sestrojit takové přístroje?"
„Já se ptám, jaká síla mohla takový lid zničit?" řekl Trautman tiše.
Mike se zhrozil. "Vy myslíte..."
"Nemyslím vůbec nic," přerušil ho Trautman ostře. "Do téhle chvíle byla Atlantida i pro mne pouhou legendou, rozumíš? Přestože jsem znal NAUTILA a Zapomenutý ostrov. Ale tohle... Jestli tento lid dokázal stavět stroje, které fungují po tisíciletích, co ho mohlo proboha zničit?"
Trautmanova slova naplnila Mika hrůzou, kterou si sám nedovedl vysvětlit.
"Nemůžeme tu zůstat dlouho," řekl Trautman. "Ostatní si o nás budou dělat starosti."
Mike pochopil. Všichni věděli, že zásoba kyslíku v oblecích vystačí na necelou hodinu. Tady uvnitř sice nebyli na zásoby odkázáni, ale přátelé na ponorce to nevěděli, domnívali se přirozeně, že se pohybují mimo NAUTILUS.
"Ale co když objeví tuhle kopuli Winterfeld...," ozval se Mike.
"Neřekl jsem, abychom se chovali, jako že se nic nestalo," opravil ho podrážděně Trautman. Trochu mírnějším tónem pokračoval: "Vrátíme se a povíme ostatním, co jsme objevili. Později se sem můžeme vrátit a rozvážit, co... co uděláme."

Mike se na něj překvapeně podíval. Věděl, co znamenala sotva znatelná pauzička mezi Trautmanovými slovy. Díky potápěčskému zvonu mohl Winterfeld ke kopuli snadno sestoupit - a oni nesmějí v žádném případě připustit, aby se to stalo. Trautman měl na mysli prostě toto: Jestli se jim nepodaří Winterfelda zadržet, musejí kopuli zničit, aby nepadla do rukou jemu.
"Třeba by stačilo, kdybychom nějak zakryli to okno," řekl Mike. "Potmě kopuli nenajde."
Trautman neodpověděl. Uchopil oběma rukama přilbu, kterou nesl dosud jako ostatní v podpaží.
"Vrátíme se," řekl. "Na palubě NAUTILA se v klidu poradíme."
Mike se poslušně otočil, ale právě když si chtěl nasadit přilbu, zdálo se mu, že úkosem zahlédl jakýsi pohyb. Polekaně se otočil a podíval tím směrem. Neviděl nic, ale byl si téměř jist, že zahlédl tmavý stín, který zmizel, dřív než mohl rozeznat, co to je.
"Co je ti?" zeptal se ho Trautman.
"Nejsem... si tím jist," zamumlal Mike, "ale zdálo se mi, že... že jsem něco zahlédl. Nějaký pohyb."
Trautman se na něj krátce podíval. Potom se také otočil a soustředěně zadíval směrem, jímž ukazovala Mikova napřažená paže. Aniž by si cokoli řekli, společně tam vykročili.
Teprve když prošli polovinou haly, uviděli, že je na druhé straně několik nižších půlkulatých dveří vedoucích dál do prastaré stavby. Opět jako by se dorozuměli beze slov, se zcela samozřejmě rozdělili, aby místnosti prozkoumali.
Mike vešel s bušícím srdcem do dveří na pravé straně. Místnost, v níž se ocitl, ho v první chvíli zklamala. Byla skoro úplně prázdná - až na podlouhlou skleněnou vitrínu spočívající na černém podstavci. Nikde žádný stín. Žádná strašidla a žádné nestvůry s chapadly, které by pět tisíc let čekaly, že těmi dveřmi projde jejich snídaně.
Mike sebral odvahu a vešel do místnosti a pohlédl do skleněné vitríny.
Stačil jen polknout. Vteřinu stál ztuhlý překvapením a nevěřil svým očím. Potom se zeptal sám sebe, zda to opravdu vidí, nebo pořád ještě leží v bezvědomí v salonu NAUTILA a jen se mu zdá zlý sen. Kdyby neměl na rukou tlusté rukavice, štípl by se patrně do tváře, aby se přesvědčil, že skutečně bdí.
Nemýlil se však: Ve vitríně ležela nehybně - dívka.
Mike zmateně zamrkal.
Obraz se nezměnil. Viděl před sebou skoro dvoumetrovou skleněnou rakev na černém čedičovém podstavci a v rakvi štíhlou světlovlasou dívčí postavu.
Pomalu, s bušícím srdcem a měkkými koleny přistoupil blíž a zastavil se krok před rakví. Pořád viděl nehybně ležící třináctiletou či čtrnáctiletou dívku v prostém bílém šatu, s kadeřavými světlými vlasy a bledým obličejem.
Byla zřejmě mrtvá. Nedýchala.
Co vlastně očekával? Stovky, patrně tisíce let v této kopuli nikdo nebyl. Jeho první dojem ho neklamal: Skleněná vitrína byla rakev, a v ní...
Mike pochopil teprve teď, koho má vlastně před sebou, a toto poznání ho omráčilo.
Jestliže tuto kopuli postavili obyvatelé zaniklé říše, stál před dívkou z Atlantidy, kterou zde uložili k poslednímu odpočinku!
Tato myšlenka naplnila Mika hlubokým smutkem. Přistoupil blíž k rakvi a prohlížel si dívčinu tvář pozorněji. Ano, byla za života krásná. Tvář měla jako vymodelovanou z jemného bílého porcelánu a vlasy, které jí lemovaly hlavu a ramena jako zlatý závoj, jí dodávaly andělské vzezření. Její rysy byly cizokrajné, ale měkké a ušlechtilé.
Náhle měl Mike bezpečný pocit, že už není sám, a otočil se. Do místnosti však za ním nepozorovaně nevešel ani Trautman, ani Singh...
Mike s pronikavým výkřikem ustoupil, zděšeně si zakryl obličej rukama - a hned nato si uvědomil, že se chová šíleně hloupě.
Nestála před ním příšera. Nezjevila se nestvůra, aby ochránila svou mrtvou paní a napadla vetřelce. Ne, Mika k smrti vyděsila docela obyčejná dlouhosrstá černá kočka.
Mike se s úlevou zasmál, vynadal si v duchu do bláznů a automaticky si dřepl a natáhl ruku, aby pohladil kočku, která... Kočku?
Tady?
Dvě stě metrů pod mořskou hladinou? V hermeticky uzavřené kopuli staré nejméně pět tisíc let?!
Mikovi překvapením spadla brada. Zíral na zvíře, které mělo jen jedno oko a bylo velmi přítulné, protože když Mike nedokončil svůj pohyb, přicupitalo k němu samo, zvedlo na pozdrav ocas a s tichým předením se mu třelo o dlaň.
Mike trochu ustrašeně ucukl. Kde se tady proboha bere kočka? Srdce mu bušilo. Něco tady nehrálo. Kočka dala hlavu na stranu, prohlížela si ho svým jediným jantarovým okem a hlasitě zamňoukala, jako by mu četla myšlenky a snažila se ho uklidnit. Také Mike si ji pozorně prohlížel, ale nic neobjevil: Viděl černou angorskou kočku, nic víc a nic méně. Byla pozoruhodně velká a jediný pohled na její zuby a drápy Mika přesvědčil, že bude možná lépe, když si s ní nic nezačne - ale přesto přese všechno to byla kočka. A dost.
Kočka se zřejmě cítila osamělá, protože když ji Mike vytrvale odmítal pohladit, vyskočila mu na kolena, postavila se na zadní a šťouchla ho hlavou do brady, že div neztratil rovnováhu.
Mike ji s tichým zasmáním podržel a levou rukou pohladil po hlavě. Začala příst hlasitěji. Mike ji vzal opatrně do náruče, vstal a otočil se opět k rakvi.
Prohlížel si teď pozorněji její konstrukci. Byla celá ze skla, ale nahoře z ní trčel úzký kovový jazyk s maličkými, matně zelenými světýlky a dvěma vypínači s nesrozumitelným nápisem.
Bylo tam také několik zámků držících víko. Mike chviličku váhal, potom na ně sáhl. Rukavice mu však ztěžovaly pohyb, a proto kočku opatrně posadil na víko skleněné rakve a rukavice si prostě svlékl. Potom se věnoval opět zámkům.
Kočka mňoukala hlasitě a varovně, ale Mike na to nedbal. První zámek se s cvaknutím otevřel.

O zlomek vteřiny později Mike vykřikl bolestí, uškubl rukou a prudce jí mával, aby setřásl kočku, která zničehonic přestala být osamělá a lísavá, ale zuřivě se mu zakousla do ruky. Kočka odlétla, marně se snažila drápy udržet na hladkém povrchu rakve a dopadla tvrdě na zem.
Mike si ruku na okamžik schoval do podpaží a pak se na ni se zasténáním podíval. Kousnutí nebylo nijak hrozné, ale pekelně ho bolelo. Zuby se zabodly hluboko do masa. Z maličkých ranek vytrysklo pár kapiček krve. Mike se na kočku, která už zase vyskočila na rakev a prskala na něj s odhalenými zuby, zlostně podíval. Kočka zuřivě mávala huňatým ocasem, drápy měla výhružně vytažené a uši nebezpečně přiložené k hlavě.
Náhle zaslechl Mike chvatné kroky. "Co se děje?" ozval se za ním Singhův udýchaný hlas. "Stalo se vám něco, pane? Jste v nebezpečí?"
Mike se otočil. Singh a Trautman vešli jeden za druhým dveřmi do místnosti, vystrašeni jeho výkřikem. Singh k Mikovi přiskočil, zvedl ruce a bojovně se rozhlížel po neznámém nepříteli, ohrožujícím jeho pána. Trautman se zastavil, jako by do něj udeřilo, a zíral na skleněnou rakev a černou kočku.
"Co se stalo?" zeptal se Singh znovu. Pak si všiml Mikovy krvácející ruky a vyděsil se. "Jste zraněn, pane?" Chtěl ho za ruku vzít, ale Mike mu ji chvatně vytrhl a schoval si ji zase do podpaží.
Byl zraněn - ale aby byl upřímný, hlavně ve své hrdosti. "To nic," řekl. "Je to jen škrábnutí. Nic víc." Jak se dalo očekávat, Singh byl v tomto bodě zcela jiného mínění.
Nedostal se však k tomu, aby něco poznamenal, neboť Trautman se dotkl jeho paže a ukázal na skleněnou rakev - a tento pohled ohromil dokonce i Singha, kterého za normálních okolností nic nepřekvapilo.
"To je neuvěřitelné!" zašeptal Trautman.
"Objevil jsem ji," řekl Mike. "Musí tu ležet už hotovou věčnost! Mějte se na pozoru!" dodal zděšeně, když Trautman postoupil o krok k rakvi. "Ta potvora je nebezpečná, když se k ní člověk přiblíží."
Kočka zamňoukala v odpověď, přestala mávat ocasem, zatáhla drápy a začala příst. Trautman se sunul opatrně blíž. Kočka se na něj nevinně dívala, olizovala si tlapky a předla, jako by nedokázala ublížit ani myšce.
"Ano, je to opravdová nestvůra," řekl Trautman pobaveně. Přistoupil ke skleněné rakvi, zvedl kočku oběma rukama, pozorně si ji prohlédl a pak ji zase opatrně posadil zpátky. Je to ostatně kocour. Tím se vše vysvětluje. Buď rád, že ti neutrhl paži."
Mikovi neušlo ani zablyštění v Trautmanových očích, ani posměšný zvuk jeho hlasu, ale rozhodl se nevšímat si toho. Pro dnešek se už blamoval dost. Nepřátelsky se podíval na kocoura a přistoupil k Trautmanovi, ale dával pozor, aby se neocitl příliš blízko rakve.
"Vypadá to skoro, jako by ji hlídal," řekl Singh tiše.
Mike se podíval na svou ruku: "Hm."
"Kdo to asi byl?" zamumlal Trautman. "Bylo... bylo to ještě dítě." Podíval se letmo na Mika. "Určitě nebyla starší než ty. Nejspíš dokonce mladší. To je neuvěřitelné."
"Třeba je tahle stavba jen obrovský náhrobek," řekl Mike.
"Možná." Trautman uvažoval. "Pyramidy taky neměly za úkol nic jiného než opatrovat mrtvé."
"Pakliže je mrtvá...," vyhrkl Mike k svému vlastnímu překvapení.
Trautman prudce zavrtěl hlavou. "Zahrává si s tebou fantazie, chlapče," řekl. "Copak sis nevšiml, že nedýchá? Je to možná jediná bytost z Atlantidy, která se zachovala do našich dnů." Pokrčil rameny. "V každém případě je mrtvá. Později si můžeme lámat hlavu tím, kdo byla a jak se sem dostala. Ale teď bychom se měli vrátit na ponorku." Ukázal k východu. Já mám pro změnu dobrou zprávu. Singh tu objevil sklad plný láhví se stlačeným vzduchem. To nám ušetří spoustu práce." Jak to?"
"Díky nim nebudeme muset pracně čerpat vodu z NAUTILA," odpověděl Trautman. "Já a Singh svaříme trhlinu. A jestli se nám podaří otevřít láhve, vytlačíme jejich pomocí vodu z lodi. Tak pojďte, vrátíme se, než si o nás ostatní začnou dělat starost." Mike se neochotně otočil. Nikdy by to nahlas nepřiznal, ale připadalo mu zatěžko dívku opustit. Měl pocit, že ji nechává na holičkách.
Kocour žalostně zamňoukal. Mike na něj vrhl poslední zachmuřený pohled a definitivně se otočil k odchodu, ale ve dveřích se ještě jednou zastavil. Kocour nešel za nimi, ale zůstal sedět na skleněné rakvi. Vypadalo to skoro, jako by Trautmanova žertovná poznámka odpovídala pravdě a jako by mrtvou dívku skutečně hlídal. Jeho pohled vyvolával takový soucit, že se na něj Mike už nemohl zlobit.
"Vrátíme se," slíbil mu. "A pak najdeme možnost, jak tě vzít s sebou."
Odpovědí mu byl táhlý, srdceryvný zvuk - a něco, co Mika zmátlo víc než všechno, co tu až dosud spatřili a zažili. Zatímco opouštěli kopuli a vraceli se k NAUTILOVI, vrtala mu hlavou otázka, zda opravdu viděl, že se kocour usmál. Bylo to přirozeně nemožné. Kočky ani psi či jiná zvířata se nedovedou usmívat. Určitě se spletl. Ale docela jist si nebyl.
Trautman měl pravdu - ostatní si o ně už dělali starost. Byli pryč hodně přes hodinu, mnohem déle, než jim umožňovala zásoba kyslíku, kterou měli s sebou.
Úlevu, že Trautmana, Mika a Inda vidí živé a nezraněné, rychle vystřídal nedůvěřivý údiv, když se dověděli o objevu, který udělali - a potom přání, vypravit se hned znovu ke kopuli.
Trautman to však odmítl. Prohlásil, že nahoře nad mořem už dávno zapadlo slunce a že se proto i oni musejí uložit k spánku. První opravdovou výpravu k podmořské kopuli připraví až zítra ráno - a hlavně si rozmyslí, jak dopraví k NAUTILOVI dostatek těžkých láhví se stlačeným vzduchem.
Všichni včetně Mika byli zklamáni. I Mike však uznal, že to tak bude lepší. Příští den bude namáhavý, bude je stát mnoho sil. Jednu velkou ocelovou láhev s sebou přivlekli už teď, a přestože jim pomáhala voda, bylo to téměř nad jejich síly. Všichni tři dohromady dokázali jen stěží zvednout ocelovou láhev do potápěčské komory a pak ji vynést po úzkých schodech k horním skladištím.

A tak se postupně odebrali do svých kabin. Chtěl to udělat i Mike, ale pak si to rozmyslel a odebral se ještě do horní části lodi, kde se Singh a Trautman skláněli nad láhví se stlačeným vzduchem.
"Půjde to?" zeptal se Mike.
Trautman se nezdál příliš nadšený. "Nejsem si jist," odpověděl. Ukázal hlavou na ocelovou přepážku, před níž klečeli. Pancéřované dveře se po vniknutí vody do ponorky automaticky zavřely. Byly součástí promyšleného systému, který měl zabránit, aby v podobném případě vnikla voda do celého NAUTILA. Jak Mike viděl na vlastní oči, systém fungoval opravdu spolehlivě. Naproti tomu žádná automatika na světě by nic nepořídila s padesáti či sto tisíci litry vody, která zaplavila místnost za zavřenými dveřmi a přitiskla ponorku k mořskému dnu jako betonové závaží.
Trautman ukázal na složitou kulatou přípojku vedle dveří. "Koncovky do sebe nezapadají," řekl. "Doufal jsem, že láhve se stlačeným vzduchem prostě napojíme a vodu z ponorky vytlačíme, ale ventily do sebe nezapadají."
"Takže budeme přece jen pumpovat?" zeptal se Mike.
Trautman pokrčil rameny. "To by mohlo trvat několik dnů," řekl. "Dovedeš si představit, jaká to je práce vyčerpat z lodi tolik tisíc litrů vody?"
"Když se budeme všichni střídat..."
"O to nejde," přerušil ho Trautman. "Nejsem si jist, že nám zbývá tolik času." Ukázal ke stropu. "Nezapomeň na Winterfelda. Dříve či později sem dolů sestoupí. A když nás tady objeví..." Povzdechl si. "V tuhle chvíli je NAUTILUS celkem bezmocný."
Zraněná ruka Mika pálila. Podíval se na ni a zjistil, že maličké ranky napuchly a začínají dostávat tmavočervenou barvu. Nepřítomně si po nich přejel prsty druhé ruky a řekl: "Nevypadá to moc dobře, že?"
"Ne. Ale ještě nejsem se svou latinou u konce. Zítra ráno nejdřív svaříme se Singhem trhlinu v trupu. Až ponorku utěsníme, uvidíme co dál. Třeba se mi podaří něco vyrobit, aby do sebe ventily přece jen zapadly." Pak ukázal na Mikovu ruku. "Bolí to hodně?"
"Ne," zalhal Mike, i když mu v ruce cukalo, že mu to málem vhánělo slzy do očí. Trautman prozradil pohledem, co si o jeho odpovědi myslí, ale řekl jen: "Jdi spát. Zítřek bude namáhavý." Pak se zase otočil k láhvi se stlačeným vzduchem. Mike se na něj a na Singha ještě chvíli díval a pak odešel do své kabiny na dolní palubě NAUTILA. Přes všechno vzrušení okamžitě usnul.

A snil. Na rozdíl od obvyklého spánku si byl v každém okamžiku vědom, že sní, a přesto se mu zdál přímo strašidelně realistický sen. Nenacházel se v kabině na NAUTILOVI, ale uprostřed nekonečné bujně zelené džungle, jakou předtím nikdy neviděl, ani ve skutečnosti, ani na obrázku, ani si o ní nepřečetl v knize. Kolem něj rostly nepředstavitelně vysoké stromy tak těsně vedle sebe, že tvořily zdánlivě neproniknutelnou bariéru. Tam, kudy by se dalo ještě projít, rostlo bujné křoví, trnité keře či cizokrajné květiny. Stromy měly podivně šupinatou kůru, a když Mike ve snu zvedl hlavu a podíval se k nebi, poznal, že to nejsou skutečné stromy, ale spíš jakési gigantické kapradiny, jaké rostly na Zemi před miliony let. Jejich obrovské listy nad ním tvořily střechu tak hustou, že jí pronikala jen část slunečního světla. Při zemi panovalo v tomto lese tmavozelené, vlhké šero, které se nikdy nerozjasnilo.
Jiné než jeho normální svět nebylo pouze prostředí, v němž se nacházel v tomto podivném ne-snu - ani on už nebyl on. Ztratil totiž kontrolu nad svým snovým tělem, takže nemohl pohlédnout sám na sebe. Nemusel to však ani učinit, aby pochopil, že se už nenachází ve svém těle, ba že patrně není vůbec v těle lidském. Všechny pohyby byly přízračným způsobem, který nebylo možné popsat lidskými slovy, nové a cizí, viděl, slyšel, cítil daleko ostřeji a zřetelněji než dřív a místo logiky a rozumu vnímal matoucí rozmanitost jiných pocitů, které čas od času poznal i jako člověk, ale nikdy ani přibližně tak silně: Hlad, loveckou horečku, strach, nedůvěru - typické instinkty šelmy, a kromě toho další, zcela cizí pocity, pro něž prostě nenacházel slova, protože je v dosavadním životě jako člověk vůbec neznal.
Mike nebyl s to ovlivnit pohyby nebo činy svého "propůjčeného těla", takže mu nezbývalo, než smířit se s rolí pasivního pozorovatele. Pochopil však, že tvor, kterého v tomto snu hostí, je čtvernožec, ke všemu zřejmě šelma, protože se mu v zorném poli několikrát objevila černá tlapa s drápy a dvakrát či třikrát před ním panicky prchali menší živočichové. Pronásledoval je, a přestože je nedostihl a vyšel pokaždé naprázdno, byl to nesmírně vzrušující pocit, který ho zanedlouho zaujal tak, že nakonec skoro zapomněl, že pouze sní. Najednou to byl on, kdo se hnal za malým zvířetem připomínajícím veverku s holým ocasem, nikoli jen jeho snový hostitel, a loveckou horečku a ukrutný hlad cítil tak silně, jako by to byly opravdu jeho pocity, nikoli pocity snového tvora ve snovém světě. Kořist se mu snažila uniknout a úžasně odvážnými skoky prchala po stromě, ale Mike ji stejně snadno pronásledoval. Cítil, jak se jeho drápy zarývají do kůry kapradinového stromu, jak se jeho štíhlé, svalnaté tělo napíná k rozhodujícímu skoku, a...

Kdosi ho udeřil do tváře tak prudce, že vykřikl, zvedl se a na obranu si dal paže před obličej. V první chvíli viděl jen světlo a stín, které kolem něj tančily a mátly mu smysly. Měl pocit, že padá. Jestli se neudrží kmene a upadne, tak... Jakého kmene?
Mike se probudil jakoby podruhé, když si uvědomil, že se už nepohybuje ve vysněném světě kapradinové džungle, ale že sedí celý udýchaný a zpocený na své posteli. A před ním nestála malá chundelatá veverka, nýbrž Singh, který se na něj ustaraně díval a už trochu silněji svíral jeho zápěstí.
"Jste v pořádku, pane?" zeptal se.
Mike přikývl, a když ho Singh konečně pustil, svěsil paže. Teprve pak ucítil, že ho pálí obličej. Když si položil pravou ruku na tvář, objevil se v Singhových očích výraz žadonící o prominutí.
"Ty jsi mě zase bil," řekl Mike vyčítavě.
"Nevěděl jsem si už rady," odpověděl Singh hlasem, který neprozrazoval lítost. "Křičel jste a mlátil jste kolem sebe. Zdálo se vám něco ošklivého?"

"Myslím..., že ano," řekl Mike váhavě. Zamrazilo ho v zádech. Ve snu se jako nebezpečná šelma toulal džunglí, která mu připadala zcela normální, zatímco teď, ve vzpomínce, se mu zdála zcela bizarní a neskutečná. Jen s obtížemi si teď vyvolával v paměti pár detailů, přestože sen byl tak realistický. Ale jak se snům často stává, jejich obrazy rychle vyblednou, když se člověk probudí.
Singh se na něj díval dál s velkými obavami. "Co je s vámi?" zeptal se starostlivě. "Vypadáte hrozně - s prominutím!"
Natáhl paži a položil mu dlaň na čelo. "Není divu. Máte vysokou horečku. Vaše čelo přímo hoří."
"To nic," odpověděl Mike.
"Přinesu z palubní lékárny chinin," řekl Singh, ale Mike ho téměř zděšeným pohybem zadržel. Nepotřeboval léky. Bylo to zvláštní - nevěděl, co mu chybí, ale věděl naprosto jistě, že by mu léky nepomohly.
"Asi jsem to trochu přehnal," řekl Mike. "Bylo toho na mě moc."
Singh na sobě nedal znát, co si o jeho odpovědi myslí. Udělal však i teď, nač byl od něj Mike už zvyklý. Když si myslel, že jeho pánovi a chráněnci hrozí nebezpečí, nebo že přecenil své síly, prostě Mikovy rozkazy ignoroval. Přestože trval na tom, že ho bude i nadále oslovovat pane a chovat se k němu, jako by byl jeho otrok a nevolník, nikoli muž, který mu už několikrát zachránil život a bez něhož by tady všichni nebyli, měl také nedostižný talent nebrat v podobném případě Mikova přání na vědomí.
"Přinesu něco, co vám srazí horečku," prohlásil. Nato odešel, dříve než mohl Mike něco říci.
Mike pohlédl na svou pravou ruku. Ranky po kocouřím kousnutí zrudly a otekly ještě víc. V ruce mu pulzovala krev. Rána se zanítila. Právě proto měl zřejmě horečku, která vyvolala jeho zlý sen.
Pakliže to byl zlý sen.
Mike byl pořád zmatenější. Nevzpomínal si už na podrobnosti, ale čím víc jeho vzpomínky splývaly, tím tajuplnější mu ten sen připadal. Nezažil nikdy nic, co by bylo jen přibližně podivné.
Pravda je, že také nikdy předtím neobjevil na mořském dně tisíce let starou kopuli, v níž ležela mrtvá dívka, kterou hlídal černý angorský kocour...
Tím se patrně všechno vysvětlovalo. Spolu s horečkou, kterou vyvolala jeho poraněná ruka, rozbouřily události minulého dne jeho fantazii natolik, že prováděla hotové kotrmelce.
Singh se vrátil. V pravé ruce držel sklenku a nedal Mikovi příležitost k odporu, téměř násilím ho přinutil, aby si několikrát lokl hořkého nápoje. Mike ho statečně spolkl, ale když Singh sklenku konečně odložil, jeho rty se s odporem sešklebily.
"To vám pomůže," řekl Singh. Letmo se usmál. "Však víte - všechno nedobré je zdravé." Potom sklenku opatrně postavil na zem, jemně Mika uložil a přikryl ho jako malé dítě.
"Spěte, pane," řekl. "Řeknu Trautmanovi a ostatním, aby vás nebudili."
"To nepřichází v úvahu," protestoval Mike.
"Nikomu nepomůže, když se budete přemáhat a nakonec se zhroutíte," skočil mu Singh do řeči. "Ke všemu třeba v moři nebo v kopuli. Pořádně se vyspěte, třeba pak horečka zmizí sama od sebe."
Mike mu chtěl ukázat zanícenou ruku, ale cosi mu v tom bránilo. Právě naopak - téměř proti své vůli ji pečlivě schoval pod přikrývku. Nevěděl proč, ale cosi mu říkalo, že bude lepší, když Singh zranění neuvidí.
"Mám tady zůstat?" zeptal se Singh.
Mike zavrtěl hlavou. Zničehonic se cítil unavený, strašlivě unavený. Ptal se sám sebe, co bylo ve sklence, jejíž obsah ho Singh přinutil vypít, ale i tato myšlenka se mu hned vytratila. Chtěl už jen spát.
"To... není třeba," zamumlal. A chviličku nato už zase spal. Tentokrát se mu nic nezdálo.

Singh dodržel svou pohrůžku a nevzbudil ho. Přestože to Mika po procitnutí rozzlobilo, byl mu zároveň nesmírně vděčný, skutečně si připadal tak odpočinutý jako už dlouho ne. Buď spánek, či Singhův lék zvítězily nad horečkou. Ruka ho pořád ještě pobolívala, ale když se na ni podíval, zjistil, že se otok zřetelně zmenšil.
Spal zřejmě mnohem déle než ostatní, protože když vyšel z kabiny a zamířil nahoru do salonu, našel přátele, jak sedí kolem velkého stolu u vyhlídkového okna a jedí. Jeho první pohled zamířil ven, ale slabá naděje, že se i včerejší katastrofa stane jen částí zlého snu minulé noci, se nevyplnila. Před oknem panovala dosud absolutní tma. Mike zahnal tu myšlenku jen stěží.
Místnost byla zařízena tak útulně, že by se v ní dalo snadno zapomenout, že jsou na palubě ponorky, kdyby v její zadní třetině nebylo velké kormidlo a dva pulty s přístroji. Stály zde police s knihami, dokonce i bar, lenoška a několik pohodlných kožených křesel kolem stolku.
V jednom křesle seděl Trautman. Tvář, už tak hubenou, měl propadlou a pod očima tmavé kruhy. Vypadal vyčerpaně, jako by pracoval celou noc.
Ostatní přivítali Mika hlasitými výkřiky a posměšnými poznámkami o jeho zpoždění. Když Mike zachytil Singhův pohled, pochopil, že jim Ind neřekl nic o událostech minulé noci. Byl mu za to vděčný.
Proto si dal dobromyslné posměšky kamarádů líbit, sedl si na jedinou volnou židli a pustil se s velkou chutí do jídla. Cítil se nejen odpočinutý a osvěžený, ale i tak hladový, jako by minulou noc opravdu běhal celé hodiny po pralese a neležel s horečkou v posteli.
Všichni si přirozeně hned chtěli natáhnout potápěčské obleky a vyrazit ke kopuli, ale Trautman jejich podnikavost opět zbrzdil. Ze všeho nejdřív - prohlásil - se musí on a Singh postarat o trhlinu v NAUTILOVI. Ostatní dostanou za úkol prohlédnout, zda ponorka neutrpěla další škody, o kterých dosud nevědí. I když se jim podaří uvést NAUTILA do provozu, nebezpečí tím nepomine. Dvě stě metrů nad jejich hlavami se pořád nachází LEOPOLD, který patrně s nabitými děly čeká jen na to, až se ponorka vynoří. Všichni byli přirozeně zklamáni, až na Bena, který byl z principu vždy proti - ať to bylo proti čemukoli - ale nakonec uznali, že má Trautman pravdu.

Zatímco si Trautman a Singh natáhli potápěčské obleky a opustili ponorku s nářadím a materiálem, potřebným na opravu NAUTILA, chlapci začali ponorku prohlížet od přídě po záď. A ukázalo se, že Trautmanovy obavy byly více než oprávněné: Našli desítky škod, které nebyly sice velké či opravdu nebezpečné, ale dohromady by značně omezovaly manévrovací schopnost ponorky. Některé mohli opravit hned, jiné nikoli, u některých přístrojů, které našli rozbité či vytržené, ani nevěděli, k čemu slouží. A tak si Trautman neodpočinul ani v přestávkách, kdy se se Singhem musel vrátit, aby si doplnili zásobu kyslíku v oblecích. Neustále musel dohlížet na to či ono, udílet pokyny, nebo přiložit sám ruku k dílu.
Tak minul skoro celý den. Teprve pozdě odpoledne, když se Singh a Trautman definitivně vrátili do ponorky, přinesli první dobrou zprávu toho dne. Trautman prohlásil, že se jim podařilo trhlinu nouzově utěsnit. Pozdější odborná oprava bude sice nevyhnutelná, ale v tuto chvíli jim nic nehrozí, a tak se mohou vrhnout na druhou část oprav: Pokusit se vyčerpat z lodi vodu.
Jak se dalo očekávat, přimělo to chlapce opět k tomu, aby naléhali na výlet k podmořské kopuli. Mike počítal s tím, že to Trautman i tentokrát zamítne. Celý den se Singhem těžce pracoval a vypadal velmi unaveně. Trautman však kupodivu souhlasil.
"Tak dobře," řekl, "Mike a já se vypravíme znovu ke kopuli a všechno tam připravíme. Napadlo mě, jak bychom sem mohli dopravit láhve se stlačeným vzduchem. Singh...," obrátil se s unaveným gestem k Indovi, "se zatím pokusí vyrobit vhodný ventil. Doufám, že se to povede. Kdyby ne, museli bychom nejméně dva dny pumpovat."
Jeho slova vyvolala bouři protestů. Nikdo nechápal, proč se má druhé výpravy ke kopuli zúčastnit právě Mike, a ne právě on.
"Protože tam Mike už jednou byl a zná cestu," odpověděl Trautman. "Kromě toho není tak snadné pohybovat se v potápěčském obleku. A já teď nemám čas ani chuť vás to učit. Cesta ke kopuli je nebezpečná."
"Já to umím," zabručel Ben. "Sám jste mi to ukazoval."
Trautman si povzdechl, ale neodporoval. Kromě toho měl Ben pravdu: Trautman mu už před několika týdny předvedl, jak se v potápěčském obleku chodí. A kromě toho byl Ben ze všech daleko nejsilnější. Při manipulaci s těžkými láhvemi budou potřebovat pomoc.
"Tak dobře," řekl nakonec Trautman rázně a vstal. "Ale jen ty. Ostatní můžou pomáhat Singhovi."
Chlapci se bouřili dál, ale Trautman se s nimi už nebavil a odešel s Mikem a Benem ze salonu. Zamířili dolů, nikoli však rovnou do potápěčské komory, ale nejprve do skladiště nářadí, které se nacházelo za ní a bylo tak plné polic, beden a skříní, že se do něj ve třech sotva vešli. Trautman si chvíli tiše pobrukoval a v nepořádku, který srážka s LEOPOLDEM způsobila i tady, cosi hledal. Nakonec vytáhl velký buben s lanem a s hekáním ho odnesl do potápěčské komory. Na Mikovy a Benovy tázavé pohledy nereagoval. Potom přinesl do komory síť s velkými oky a větší počet velkých vzduchotěsných pytlů, takže na něj a oba chlapce i tam sotva zbylo místo. Nakonec přivlekl ještě plechovku černé dehtové barvy a štětec. Teď už to Mike nevydržel a zavalil ho otázkami.
Zatímco si natahoval potápěčský oblek, ukázal Trautman hlavou na buben s lanem. "To bude naše Ariadnina nit," řekl. "Natáhneme si lano od NAUTILA až ke kopuli. Když se ho budeme držet, nemůžeme zabloudit."
"Jak to zabloudit?" zeptal se Ben.
"V moři je taková tma, že by bylo smrtelně nebezpečné, kdybychom sešli ze správné cesty," odpověděl Trautman.
To Mike sice uznal, ale přesto namítl: "Proč si nebudeme svítit?"
"Pak bychom mohli rovnou vypustit boji a připevnit na ni lísteček pro Winterfelda," odpověděl mu podrážděně Trautman. "Musíme být hrozně opatrní. Už takhle nechápu, proč ještě nesestoupili dolů. Jestli nás objeví, jsme ztraceni."
"Třeba si Winterfeld myslí, že se NAUTILUS potopil," zauvažoval Ben.
"To sotva," odpověděl Trautman. "Neznám ho sice osobně, ale nedovedu si představit, že by byl tak lehkomyslný. Já bych na jeho místě rozhodně neměl klid, dokud bych se na vlastní oči nepřesvědčil, že je ponorka opravdu zničená."
Teď už měl Trautman těžký oblek na sobě a pomáhal při oblékání Mikovi a Benovi. Teprve pak si natáhl rukavice a nasadil přilbu. Brzy nato opustili všichni tři NAUTILA otvorem v podlaze a vydali se opět na cestu ke kopuli.
Trvalo jim to mnohem déle než poprvé. Trautman připevnil konec lana k NAUTILOVI a postupně ho odmotával, ale síť a velké pytle, které se vlnily v mořském proudění jako zplihlé plachty a překážely jim v chůzi, ho zdržovaly. A Mike hořel netrpělivostí, aby zase uviděl tu dívku a hlavně kocoura. Proto mu cesta připadala dvojnásob dlouhá.
Nejdřív složili celý náklad u kopule a Trautman zatížil konec lana kamenem, aby ho neodnesl proud. Teprve pak vešli do vstupní přetlakové komory. Sotva se za nimi zavřely vnější dveře, začala prastará automatika pracovat stejně spolehlivě jako minulý den, a tak o chviličku později vkročili jeden za druhým do strojovny a sundali si přilby.
Ben otevřel ústa a vytřeštil oči, když spatřil všechny ty přístroje. "To snad není pravda!" zašeptal.
"Divit se můžeš později," řekl Trautman. "Teď máme spoustu práce." Ukázal na druhý konec haly. "Láhve jsou za posledními dveřmi vlevo. Dopravte je sem. Jakmile budu hotov, přijdu za vámi."
Potom vzal plechovku s černou dehtovou barvou, kterou jako jediný předmět přinesl dovnitř, a chystal se udělat přesně to, co včera navrhl Mike: Černě zamalovat okno, jímž vycházelo ven zrádné světlo. Někdy jsou ta nejjednodušší řešení opravdu nejlepší!
Mike a Ben se také pohnuli, nikoli však, aby udělali, co jim přikázal Trautman. Místo toho zamířili k místnosti s dívkou, protože Ben chtěl přirozeně vidět její skleněnou rakev.
Vyšlo jim vstříc cosi černého a chlupatého a přivítalo je radostným zamňoukáním. Ben vytřeštil oči podruhé, zatímco Mike se skrčil, aby se s kocourem pozdravil. Kocour začal příst a třít si hlavu o jeho ruku, a tak Mika zcela přešel poslední zbytek zlosti, kterou v něm včera vyvolal. Navíc ho už ruka skoro nebolela.
"No tohle!" zašeptal Ben. "Ta potvora skutečně existuje!"

Kocour napřímil uši a podíval se na Bena, jako by rozuměl, že se mluví o něm.
"Co sis myslel?" zeptal se Mike. "Že jsme měli všichni tři halucinace?"
"Tady by přece nikdo nečekal kočku!" zabručel Ben. Pak svraštil čelo. "Uvažuju, jak se sem dostala. A čím se živí."
Sundal si rukavici, dřepl si vedle Mika a natáhl ke kocourovi ruku. Ten zaprskal, bleskurychle sekl tlapkou a uskočil stranou. Ben ucukl rukou, vykřikl a vyskočil. Na hřbetě ruky měl tři tenké krvavé škrábance.
"Zatracená potvora!" nadával. "Kočky jsem nikdy neměl rád!"
"Možná že to cítí," odpověděl Mike. Musel se přemáhat, aby se škodolibě neušklíbl - zvlášť když se kocour zase uklidnil a třel se mu o nohy.
"A kde je ta tvoje pohádková Šípková Růženka?" zeptal se posměšně Ben.
Mike ukázal na dveře, před nimiž se zastavili, a prošel jimi jako první. Kocour běžel se zvednutým ocasem před ním, elegantním skokem se vyšvihl na víko skleněné rakve a předl tak hlasitě, že to znělo jako malý elektromotor.
"To je neuvěřitelné," mumlal si Ben. "Rád bych věděl, kdo ji sem přinesl. A jak dlouho tady leží." Přistoupil k rakvi.
Kocour přestal neklidně přecházet sem tam a zaprskal. Ben se zastavil uprostřed kroku.
"Ten kocour je nebezpečný," řekl. "Měli bychom mu říkat Drápal."
"Jmenuje se Astaroth," řekl Mike.
Ben zamžoural. "Jak?"
"Astaroth," opakoval Mike. "Jmenuje se Astaroth."
"Aha." Ben se posměšně ušklíbl. "On ti to řekl?"
"Správně," odpověděl Mike.
Ben se zasmál a šel opatrně dál, ale Mike zůstal stát jako solný sloup. To, co Ben považoval za vtip, byla pravda. To jméno ho nenapadlo jen tak. Najednou ho věděl - tak přesně, jako by mu někdo řekl, jak se kocour jmenuje. Bylo to neuvěřitelné.
Ben mezitím došel k rakvi, ale neodvážil se přistoupit těsně k ní, protože mu Astaroth hrozil vyceněnými zuby.
"Je docela hezká," řekl, když si dívku důkladně prohlédl. "Ale není to můj typ."
Mike ho následoval, v zamyšlení pohladil kocoura po hlavě a pohlédl na dívku.
"Ona se..."
"Co se?" zeptal se Ben, když Mike zmlkl. Otočil se k němu a tázavě se na něj zadíval. Mike ho neslyšel. Nedůvěřivě civěl na dívku. V hlavě mu divoce vířily myšlenky.
"Co je s tebou?" zeptal se Ben.
"Ona... ona se pohnula!" zakoktal Mike. Ukázal na dívku. "Musí být živá!"
Ben si pak dívku také chvíli soustředěně prohlížel. "Tobě přeskočilo," řekl nakonec. "Vždyť nedýchá. Proto se nemohla pohnout."
Avšak Mike si tím byl zcela jist. Včera měla dívka ruce složené na prsou - dnes jí levá paže sklouzla a ležela natažená vedle těla.
"Trautmane!" zavolal. "Pojďte sem! Honem!"
Ben se na něj podíval a zavrtěl hlavou. Za okamžik přiběhl Trautman tak rychle, jak mu to dovoloval těžký potápěčský oblek. V pravé ruce držel pistoli. Mike si ani nevšiml, že si ji vzal s sebou.
"Co se stalo?" vyhrkl se chvatně.
Mike mu chtěl odpovědět, ale Ben ho předešel.
"Mike si myslí, že se ta Šípková Růženka probudila," prohlásil s posměšným úšklebkem.
"Pohnula se," řekl Mike.
Ben se zašklebil ještě víc. "No jasně," řekl. "A kromě toho mu kocour právě prozradil, jak se jmenuje." Poklepal si příznačně na čelo a Mike na něj vrhl ten nejjedovatější pohled, jakého byl schopen.
"Proč nejdeš na chvíli ven a nehraješ si s rybičkami?" zeptal se. "Ale přilbu nech tady, abys..."
"Tak dost!" řekl Trautman ostře. Schoval zbraň, napomenul Mika a Bena pohledem a přistoupil také až ke skleněné rakvi. Kocour výhružně zaprskal.
"Dejte si pozor!" řekl Mike. "Mám pocit, že tu dívku hlídá."
"Určitě," přitakal Ben. "Ve skutečnosti je to totiž začarovaný lev - anebo žralok?"
Kdyby na sobě neměli potápěčské obleky, kopl by ho Mike do holeně.
"Pohnula se," trval na svém, obrácen k Trautmanovi, který si dívku mlčky prohlížel. "Podívejte se na její ruku. Včera ležela jinak."
"Nejsem... si tím jist," řekl Trautman váhavě.
"Ale já ano!" odpověděl Mike. Byl náhle tak rozčilený, že mohl sotva stát na místě. "Víte, co to znamená, Trautmane? Je živá! Není... není mrtvá, ale jen spí!"
"Nedýchá," řekl Trautman, ale Mike jeho slova odmítl jediným pohybem ruky.
"Třeba dýchá jen maličko," namítl. "Třeba... třeba spí hlubokým spánkem!"
"Jasně," vmísil se Ben posměšně. "A to už dva tisíce let, viď?"
"A proč ne?" odpověděl Mike. "Třeba jsme se spletli. Třeba tohle není hrobka. Kdo ví - třeba nemají ty složité přístroje v hale jiný smysl, než udržovat ji při životě!"
Posměšný úsměv na Benově tváři vystřídalo překvapení, potom zamyšlení. "Ty myslíš..."
"Že tvoje přirovnání k Šípkové Růžence není tak nesprávné," řekl Mike. Otočil se k Trautmanovi. "Musíme ji vzít s sebou!"
Trautman stál mlčky a díval se na nehybně ležící dívku, pak se pomalu otočil, pohlédl na Mika a zeptal se: "Proč?"
"Protože... protože..." Odpověď Mike neznal.

"Ale nemůžeme ji tu přece jen tak nechat!" ozval se teď i Ben. Jestli je opravdu živá, tak..."
"Jestli je živá," přerušil ho Trautman. "Za prvé je to jen teorie. Za druhé bychom ani nevěděli, jak ji probudit." Ukázal na Mika. "Dejme tomu, že je Mikova teorie správná a že všechny ty stroje tam vedle opravdu nemají jiný účel, než aby ji udržovaly naživu - a to po celá staletí nebo ještě déle. A ty si myslíš, že stačí, abychom jen zapnuli nějaký spínač a tím ji probudili?" Trautman zavrtěl hlavou. "Daleko pravděpodobnější je, že bychom ji zabili. A i kdyby se nám to podařilo - víš určitě, že o to stojí?"
Mike se na něj překvapeně podíval. "Jak... jak to myslíte?"
"Tak jak to říkám," odpověděl Trautman. "Jestli máš pravdu a ty stroje opravdu nemají jiný účel, rozhodně je nepostavili pro nic za nic, ale z určitého důvodu. Kdo nám dává právo, abychom tu dívku probudili?"
"Winterfeld si tuhle otázku klást nebude, jestli ji najde," zaprotestoval Ben.
"To si nejsem tak jist," odpověděl mu Trautman. "Kromě toho uděláme všechno, aby ji nenašel." Pak zvedl ruku ke smířlivému gestu. "V tuto chvíli stejně nemůžeme udělat nic. I kdybychom ji chtěli vzít s sebou - ze všeho nejdřív musíme uvolnit NAUTILA z útesu. Nebo ji máme přivést k životu jen proto, aby zahynula spolu s námi?"
Mike mu neodporoval. Trautman měl pravdu - ale Mike přesto cítil hluboký smutek při myšlence, že tady dívku prostě nechají.
"A Astaroth?" zeptal se.
"Ten kocour?" Trautman pokrčil rameny. "Promluvíme si o tom, až opravíme NAUTILA - a o všem ostatním taky. Souhlasíte?"
Co jiného jim zbývalo? Mike se naposledy lítostivě podíval na spící dívku, opustil místnost a zamířil s Benem a Trautmanem ke skladišti, kde byly uloženy láhve se stlačeným vzduchem.
Další dvě hodiny byly tak vyplněné prací, že Mike na tajuplnou dívku a na své rozrušení málem zapomněl. Ve skladišti stálo na padesát velkých, těžkých ocelových láhví a Trautman odhadoval, že jich budou potřeboval nejméně polovinu, aby vyzvedli NAUTILA z mořského dna. Při pouhé myšlence, že budou muset dopravit dvacet, nebo dokonce třicet těžkých láhví až k NAUTILOVI, běhal Mikovi mráz po zádech. Teď se však ukázalo, že měl Trautman dobrý nápad. Ještě než si natáhli potápěčské obleky a kopuli opustili, vyvalili spojenými silami půl tuctu láhví k přetlakové komoře. Kocour je při tom sledoval na každém kroku a nakonec ho museli téměř násilím odehnat, aby za nimi nešel do komory, kde by se přirozeně utopil.
Venku před kopulí dovalil Trautman pět láhví na síť, kterou s sebou přinesli, a obsah šesté láhve obětoval na nafouknutí vzduchotěsných pytlů, které připevnili ke čtyřem rohům sítě. Pytle se odpoutaly ode dna a zvedly síť i s těžkým nákladem. Tak láhve skoro ani necítili, když se s nimi vydali na zpáteční cestu k NAUTILOVI.
Tímto způsobem dopravili k ponorce celkem dvacet láhví, což jim přirozeně trvalo několik hodin a bylo i tak velmi vysilující. Protesty kamarádů, kteří se nesměli vydat ke kopuli, postupně slábly, když hoši viděli, jak se Ben a Mike namáhají, aby těžké láhve vyzvedávali do potápěčské komory NAUTILA.
Když se do kopule vrátili popáté, prohlásil Trautman, že to už stačí. Ještě tento náklad, a pak budou mít na NAUTILOVI dostatek stlačeného vzduchu, aby ponorku přinejhorším vyzvedli na hladinu i s vodou, která do ní vnikla.
Mike vešel znovu do pokoje se spící dívkou, aby se na ni naposledy podíval. Uznával, že má Trautman pravdu - nemohou ji vzít s sebou, a nejspíš ani nesmějí. Myšlenka, že ji tu prostě zanechají, ho však hrozně skličovala. Viděl ji včera poprvé, ale přesto měl v její blízkosti pocit, jako by ji znal celý život.
Kocour seděl celou dobu vedle něj, pozoroval ho jantarovým okem a čas od času se zdálo, jako by přikyvoval, jako by chápal a sdílel Mikův smutek.
"Měli bychom už jít," uslyšel Mike Trautmana. Ben a Trautman k němu nepozorovaně přistoupili. Vypadali hodně vyčerpaně - a stejně unavený si najednou připadal i Mike.
"Pořádně se vyspíme a ráno se poradíme jak na to." Trautman si přejel oběma rukama po obličeji a Mike si vzpomněl, jak unaveně vypadal už ráno.
Mike mu chtěl odpovědět, ale v tu chvíli se celou kopulí rozlehlo táhlé zadunění. Všichni sebou zděšeně trhli.
"To je přetlaková komora," vyrazil ze sebe Ben. "Někdo přichází!"
Chviličku se na sebe užasle dívali, potom se jako jeden muž otočili a spěchali do velké haly, ale bylo už pozdě. Ocelové dveře komory se začaly otvírat, a tak se ještě na poslední chvíli, dříve než z komory vystoupily čtyři postavy, stačili schovat za podstavec velkého stroje. Postavy měly na sobě gumové potápěčské obleky, které Mike už jednou viděl.
"Němci," sykl Ben. Jsou to Winterfeldovi muži!"
Komora se zavřela a hned nato znovu otevřela. Vystoupili z ní další tři potápěči. Sundali si přilby a zpod obleků vytáhli pistole. Nedůvěřivě, ale s viditelným úžasem začali prohledávat halu, přičemž se nejednou nebezpečně přiblížili k úkrytu obou chlapců a Trautmana. Nakonec se dva vojáci postavili k přetlakové komoře a ostatní zamířili ke dveřím, za nimiž byla místnost se skleněnou rakví.
"Nepozorovaně kolem nich neproklouzneme," zašeptal Ben. "Musíme odvrátit jejich pozornost." Pohlédl na Trautmana. "Máte s sebou pistoli?"
"Zbláznil ses?" zeptal se Trautman. Jich je sedm - a my máme jedinou pistoli. Neměli bychom nejmenší šanci." Ustaraně svraštil čelo. "Musíme jejich pozornost upoutat jinam. Jestli se nám podaří dostat do komory, můžeme přinejmenším varovat posádku NAUTILA."
"Pokud na nás nečekají venku," řekl Ben. "Nebo jestli se už NAUTILA nezmocnili."
Mike se na něj zamračeně podíval. "Ty umíš člověku opravdu dodat odvahu!"
"Jsem realistický," bránil se Ben.
Mezitím vešli dva němečtí vojáci do místnosti s rakví. Mike slyšel, jak vzrušeně mluví svou mateřštinou, a pak se ozvalo několik jasných kovových zvuků a najednou i výkřiky a kocouří prskání, že sebou Mike v úkrytu zděšeně škubl.

O vteřinu později jeden německý voják vyvrávoral pozpátku ze dveří. Na obličeji mu seděl černý démon a oháněl se po něm drápy. Jen za pomoci dvou kamarádů se námořníkovi podařilo kocoura shodit.
Astaroth se choval jako šílený. Sotva dopadl na zem, vyskočil dvěma mohutnými skoky na jiného vojáka a snažil se mu rovněž rozškrábat obličej. Vztekem a zuřivostí se nadmul takřka na dvojnásobek své velikosti.
I tomuto vojákovi se podařilo kocoura shodit - a tentokrát jeho kamarádi zareagovali bleskurychle. Tři na kocoura vystřelili. Dvěma kulkám se Astarot-hovi podařilo vyhnout, ale třetí ho zasáhla. S žalostným mňoukáním se zhroutil, ale přestože byl zraněn, plazil se znovu k vojákům. Jeden z nich do něj kopl, že bezmocně odlétl. Při tomto pohledu ztratil Mike rozvahu. Ještě než mu v tom Ben čí Trautman mohli zabránit, vyskočil a vyřítil se k Němcům. Jednoho vojáka odstrčil, popadl kocoura a zvedl ho.
Vojáci byli tak překvapeni, že se nejdřív ani nepohnuli. Mike proklouzl pod pažemi jednoho z nich, do druhého vrazil tak, že ztratil rovnováhu a ztěžka upadl, a zděšeně uskočil, když za ním padl výstřel. Kulka vykřesala jiskry z kamene před ním. Potom padl druhý výstřel, třetí a čtvrtý - a pak se ozval ostrý povel a vojáci přestali střílet.
S kocourem přitisknutým k tělu kličkoval Mike k Trautmanovi a Benovi, kteří se mezitím přiblížili k přetlakové komoře. Teď se ukázalo, že Mikova sebevražedná záchranná akce přinesla ovoce. Oba strážní se tak soustředili na Mika, že Trautmana a Bena zpozorovali příliš pozdě.
Ben následoval Mikova příkladu a do jednoho strážného prostě vrazil ramenem tak, že upadl a zůstal ležet jako brouk obrácený na záda. Trautman udeřil druhého pěstí, že s krvácejícím nosem klesl na kolena. Skoro současně šťouchl do Bena, aby vklopýtal do otevřené přetlakové komory. A pak udělal něco, čemu Mike hned neporozuměl: Němečtí potápěči si předtím odložili přilby vedle dveří do komory. Trautman k nim teď přiskočil a skleněná okénka přilb postupně rozkopal. Jen jednu nechal nepoškozenou, zvedl ji a zasunul si ji do levého podpaží.
"Pospěš si!" vykřikl Ben na Mika.
Ten utíkal, jak mohl nejrychleji. Byl stále připraven, že na něj vojáci vystřelí. Jediným mužem, který znenadání zvedl zbraň a zahájil palbu, však byl Trautman. Rychle za sebou vypálil tři čtyři výstřely, které německé námořníky rychle zahnaly do úkrytu.
Mike skočil otevřenými dveřmi do komory a otočil se. Trautman vypálil poslední dva náboje a Mike si byl téměř jist, že nechtěl nikoho zasáhnout, protože kulky dopadly přesně před nohy vojáků a zahnaly je zpátky do úkrytu. Hned nato se dveře komory se zaduněním zavřely. Byli v bezpečí. Otázkou zůstávalo na jak dlouho.
"Tobě snad opravdu přeskočilo!" vykřikl udýchaný Ben. "Moc nescházelo a byli by nás všechny zabili - a to všechno jen kvůli téhle... téhle potvoře!"
Mike se podíval na kocoura. Astaroth mu visel v náručí skoro nehybně, jen občas zamňoukal.
"Nemohl jsem ho tam přece nechat ležet!" řekl Mike.
"Ty jsi nemohl, aha," odpověděl posměšně Ben. "Ta potvora přece stejně pojde, nebo snad máš po ruce potápěčský oblek pro kočku?"
Mike na něj upřel pohled a zděsil se. Přetlaková komora se už začala plnit vodou. Kocour se utopí!
"Nasaďte si přilby!" poručil Trautman. "Rychle! A buďte ve střehu! Možná že jich venku na nás čeká ještě víc."
Trautman si nasadil přilbu, pomohl i Mikovi a Benovi, aby si ji bezpečně připevnili, a pak vzal Mikovi kocoura z rukou. Voda proudila do komory stále rychleji a sahala jim už po prsa. Astaroth žalostně mňoukal, ale nebránil se - ani když ho Trautman nepříliš něžně popadl v zátylku a zvedl do výšky. Před Mikovýma užaslýma očima ho vložil do přilby, kterou vzal do komory z haly. Teprve teď Mike pochopil, jak to Trautman myslí: Vzduchová bublina v přilbě snad pomůže udržet Astarotha naživu, než se dostanou na palubu NAUTILA. Byla to zoufale malá šance, ale jediná, kterou kocour měl.
Komora už byla zcela zaplavená vodou a vnější dveře se začaly otevírat. Trautman opatrně podal přilbu s kocourem Mikovi. Držel ji rovně a pozorně dbal na to, aby z ní neunikl vzduch. Sotva si Mike od něj přilbu vzal, vnější dveře se otevřely a všichni vyšli ven.
Trautmanovy obavy, že tam narazí na další vojáky, se nepotvrdily. Jen pár metrů vedle kopule se vznášela velká kovová konstrukce, z jejíchž oken zářilo bílé světlo - potápěčský zvon, v němž námořníci sestoupili na dno. Cítili se naprosto bezpečni, protože se k podmořské kopuli vydali všichni a nezanechali zde ani jediného strážného. Pohled na potápěčský zvon však Mika vyděsil, dokazoval totiž, že se Winterfeldovi námořníci naučili zvon obsluhovat a že přesně věděli, kde se kopule nachází. Že zvon sestoupil na dno právě zde, určitě nebyla náhoda.
Trautman, těsně sledovaný oběma chlapci, se vydal k místu, kde zanechal lano. Odvázal ho a začal po něm ručkovat. Mike se několikrát ohlédl přes rameno, ale ani u kopule, ani u Arronaxova potápěčského zvonu se nic nepohnulo. Přesto postupovali dál tak rychle, jak jim to těžké obleky dovolovaly.
K nehodě došlo, když byli už skoro u NAUTILA. Mike jen chviličku nedával pozor, kam našlapuje - a hned uklouzl po kamenu, ukrytém pod měkkým bahnem na mořském dně. V poslední chvíli se mu podařilo udržet rovnováhu, ale přilba s kocourem mu vyklouzla z rukou a spadla na dno. Astaroth z ní téměř elegantním pohybem vyklouzl, zahalen do perlového závoje třpytivých vzduchových bublinek, které mu měly umožnit dýchání. Mike se ho pokusil zachytit, ale Astaroth mu jako ryba obratně proklouzl mezi prsty. Na kočku plave nejen obdivuhodně dobře, pomyslel si Mike, ale připadalo mu dokonce, že mokré prostředí působí Astarothovi úžasné potěšení. Se zjevnou rozkoší se pohyboval ve vodě před Mikem sem tam, že se chlapci podařilo polapit ho teprve na třetí či čtvrtý pokus.
Potom Mike se zoufalým chvatem klopýtal k NAUTILOVI. Ben a Trautman, kteří nehodu sledovali, ustoupili stranou, aby mohl vstoupit do ponorky, dříve než se kocour utopí.
Když byl Mike v polovině cesty k potápěčské komoře, začal sebou Astaroth v jeho rukou tak škubat, že ho Mike sotva udržel. Škrábal a kousal jako pominutý. Mike se pokusil jít ještě rychleji, byl už těsně u komory - a zakopl podruhé. Tentokrát se mu nepodařilo včas pádu zabránit. Upadl, pustil kocoura a ztěžka klesl na bahnité dno. Díky

potápěčskému obleku se nezranil, ale nemohl se vlastními silami postavit na nohy. Podařilo se mu to teprve s Benovou a Trautmanovou pomocí.
Mikův první pohled patřil kocourovi. Byl pevně přesvědčen, že to nepřežil a že bude už mrtvý. Pravdou byl však pravý opak. Astaroth skotačil ve vodě mezi Trautmanem a Benem jako malá vydra. Mike nerozeznával za zrcadlícími se okénky přilb jejich tváře, ale pohyby jejich rukou mu naznačovaly, že jsou tím, co vidí, překvapeni stejně jako Mike. Bylo to prostě neuvěřitelné.
Ať tomu však bylo jakkoli, trvalo ještě pět minut, než se Mike, Ben a Trautman ocitli opět na palubě NAUTILA. A celou tu dobu mezi nimi Astaroth vesele rejdil ve vodě.

"Jak mu je?" zeptal se Mike a bázlivě pohlédl na chomáč černé srsti na stole. Ve vodě se Astaroth pohyboval tak nenuceně a přirozeně, jako by byla jeho životním prostředím, ale to se po návratu na palubu NAUTILA rázem změnilo. Otřásl se, nedobrovolně osprchoval Bena, který stál přímo vedle něj a právě si svlékl potápěčský oblek - a pak se zhroutil. Byl mokrý a zraněný a byl na něj žalostný pohled. Hustou, dlouhou srst měl v pramenech přilepenou k tělu, které ve skutečnosti nebylo o moc větší než tělo hodně vzrostlé krysy.
Singh prohlížel zranění, které Astaroth utrpěl na boku. Teď se napřímil a usmál se na Mika. "Nedělejte si starosti," řekl. Je to jen škrábnutí. Přiložím mu obvaz a za pár dnů mu bude určitě zas dobře. Je jen hrozně zesláblý. Ztratil spoustu krve." Nato vzal balíček gázy a začal Astarotha obvazovat, jako by ho chtěl proměnit v egyptskou mumii. Singh měl někdy sklon k přehánění, hlavně když si myslel, že může někomu pomoci.
"A říkáte, že ve vodě plaval?"
Mike přikývl. Jako ryba. A zdálo se, že se při tom cítí stejně dobře. Byl totiž nejméně pět minut pod vodou."
"To... to je k nevíře!" řekl Singh váhavě. "Čímž nechci přirozeně říct, že vám nevěřím."
"Což by ses říct nikdy neodvážil, já vím," dodal Mike s přátelským posměškem. Ale hned zase zvážněl. Já to taky nechápu, Singhu - ale vypadalo to skoro, jako by mohl ve vodě dýchat. Ale to je přece nemožné, viď?"
"Já už pomalu taky nevím, co je možné a co ne," povzdechl si Singh.
"Stejně jako nechápeme, jak se dostal do kopule a žil tam takovou dobu," zamumlal Mike. "Anebo čím se živil. Nenašel jsem v kopuli nic, co by bylo k jídlu."
Singh zavázal obvaz a pedantsky se ujistil, že je všechno v pořádku. Astaroth se teď opravdu trochu podobal egyptské kočičí mumii. Natáhl se, jako by chtěl obvaz vyzkoušet, převalil se na záda a očichal ho, pak trochu nejistě seskočil ze stolu a začal si prohlížet salon NAUTILA. Trochu se mu ještě motaly nohy - ale vzhledem k tomu, že neuplynula ještě ani půlhodina, co byl před Mikovýma očima postřelen, zotavil se obdivuhodně dobře.
Mike ho chviličku sledoval a pak přistoupil k Trautmanovi, který už usedl do kapitánského křesla a sledoval střídavě přístroje a velké vyhlídkové okno. Mike neviděl ani na jednom, ani na druhém nic zvláštního: Za oknem panovala stále tma a fungování většiny přístrojů mu bylo dosud záhadou. Jelikož měl Trautman původně v úmyslu NAUTILA potopit, nesnažil se chlapcům vysvětlit každou maličkost.
"S těmi přilbami to byl fantastický nápad!" obrátil se Mike k Trautmanovi a přátelsky se zašklebil.
Trautman přijal poklonu, aniž hnul brvou. "Když se první mužstvo nevrátí, pošle Winterfeld dolů další námořníky," řekl. "A pak nás určitě začnou hledat."
"Jak jste věděl, že na nás nebudou střílet?" zeptal se Ben.
"Rozumím trochu německy," odpověděl Trautman. "Winterfeld vydal zřejmě rozkaz, aby nás zajali živé. Dává nám to malou výhodu."
"Ta by byla rozhodně větší, kdybyste nemířil záměrně vedle," řekl Ben. "Kdybych měl zbraň já..."
"Tak co?" skočil mu Trautman do řeči. "Rozpoutal bys zuřivou přestřelku, viď? Sám bys je všechny postřílel - pokud by oni předtím neoddělali nás, nemyslíš? To bys udělal? A připadal by sis jako obrovský hrdina?"
"Jsou to Němci," odsekl Ben a vzpurně vysunul bradu. "A my jsme s nimi ve válce, jak jistě víte."
"My" odpověděl Trautman důrazně, "neválčíme s nikým. To dělají jen lidé, kteří chtějí násilím strhnout všechnu moc na sebe. A proto zabráním všemi prostředky, aby NAUTILUS padl do rukou kteréhokoliv státu na světě. Kdo to nechápe, není tu na správném místě, pamatuj si to!"
Ben na něj upřeně zíral. Byl bledý. Překvapený byl i Mike. Trautman nepatřil k těm, kdo si berou servítek před ústa, ale přesto se stávalo zřídka, že by se vyjádřil tak zřetelně. Na druhé straně však Mike Trautmana chápal - koneckonců by se všechno tohle nestalo, kdyby býval učinil, co měl od počátku v úmyslu, a NAUTILA potopil. Dělal si teď výčitky - ať už právem, či nikoli.
Tu se cosi jemně dotklo Mikových nohou. Kocour přišel za ním a díval se střídavě na Bena, Trautmana a na něj, skoro jako by rozuměl každému slovu a snažil se tímto způsobem dát najevo svůj názor.
"Musím ještě jednou do kopule," řekl zničehonic Trautman.
Nejen Mike na něj překvapeně pohlédl.
"Proč, proboha?" zeptal se André a Juan, rozumný jako vždy, dodal:
"To může být sakra nebezpečné!"
"Já vím," odpověděl Trautman a pak se prudce otočil od okna. "Ale musí to být. Chci se pokusit nějak ten potápěčský zvon zničit. Měl jsem to udělat hned, ale ztratil jsem v tu chvíli nervy."
"Tím odsoudíte k smrti vojáky, kteří zůstali v kopuli," řekl Singh vážně. "Bez potápěčského zvonu je Winterfeldovi lidé nevyzvednou zpátky na LEOPOLDA."
Trautman chvíli mlčel. Pak zavrtěl hlavou. Jelikož jsem jim rozbil přilby, stejně nemohou kopuli opustit," řekl. "Později se sem vrátíme a vezmeme je na palubu - jakmile LEOPOLD odpluje. Bez Arronaxova potápěčského zvonu se Winterfeld nikdy nepotopí tak hluboko. Dobře to ví."

Astaroth zamňoukal, jako by chtěl jeho slova potvrdit. Trautman se usmál a na okamžik se na něj před odchodem podíval.
Nepodařilo se mu však salon opustit. Singh mu zastoupil cestu. "Nemůžete se tam vrátit," řekl tiše svým přívětivým, ale zároveň velmi rázným hlasem. Jste se silami u konce. Nedokázal byste to."
"Hloupost!" odporoval mu Trautman, ale Singh ho pohybem ruky přerušil a pokračoval: "Půjdu tam já s Juanem. Vy zůstanete tady a pár hodin se prospíte. Buďte rozumný. Nemůžeme si dovolit ztratit vás. Kdybyste se v rozhodujícím okamžiku zhroutil, byl by to konec nás všech. Nikdo z nás neumí sám NAUTILA ovládat."
Tento argument Trautmana zřejmě přesvědčil. Souhlasil, že zůstane na palubě NAUTILA a že ke kopuli odejde Singh s Juanem a provedou, co on sám při poslední výpravě zameškal.
Mike navíc pochyboval, že by se Trautmanovi podařilo potápěčský zvon vážně poškodit. Visel totiž na silných železných řetězech, s nimiž by bez potřebných nástrojů nic nezmohl. Singh se před odchodem z lodi vyzbrojil půltuctem dynamitových patron a velkou pilou na železo.
Mimo Bena, který se rozhodl zůstat v salonu a trucovat, všichni ostatní doprovodili Singha a mladého Španěla k potápěčské komoře.
A za nimi si vykračoval Astaroth. Každým krokem se pohyboval s menšími obtížemi. Rychlost, s níž překonal zranění, byla takřka neuvěřitelná.
Ačkoliv jim všem bylo jasné, že je pro ně teď ze všeho nejvzácnější čas, odebrali se Trautman, Ben a Mike do kabin, aby se chvíli prospali. Možná že to bude nadlouho naposledy, co si mohou dopřát odpočinek. I když se jim podaří zničit potápěčský zvon a uvolnit NAUTILA z útesu, budou potřebovat všechnu sílu a pozornost, aby unikli LEOPOLDOVI.

Mika vzbudilo hlasité nadávání a rámusení. Prudce se na lůžku zvedl a zmateně se rozhlédl. Zase se mu něco zdálo, tentokrát jen zmatené útržky, a tak mu chvíli trvalo, než se vrátil do skutečnosti. Tu se rozčilený hlas ozval znovu: Byl to Ben, který měl kabinu hned vedle něj. Mike chvatně spustil nohy z postele, vstal a vyšel na chodbu.
V tu chvíli se rozlétly dveře Benovy kabiny. Se syčením z nich vyrazilo cosi rozježeného černého a zmizelo na konci chodby. Vteřinu nato se objevil ve dveřích Ben, hlavu rudou a oči blyštící vztekem. "Ty potvoro zatracená!" nadával.
Mike si dovedl představit, že se asi kocour nezachoval k Benovi zrovna přátelsky. "Co se stalo?" zeptal se.
Ben se k němu otočil a pohlédl na něj jiskřícíma očima. "To je ale odporný kocour!" vztekal se. "Víš, co ta bestie udělala?"
Mike si všiml teprve teď, že je Ben bos a boty že drží v ruce. "Ne," řekl. "Jak bych mohl...?"
"Vyčůral se mi do bot!" přerušil ho rozzuřený Ben. Vztekle mu strčil boty pod nos. "Mrcha jedna! Moje boty přece nejsou kočičí záchod!"
Mike měl co dělat, aby se nerozesmál.
"Až ho dopadnu, vytrhám mu jeden chlup za druhým!" sliboval Ben. "Ten..."
Určitě by ještě nadával dál, kdyby v tu chvíli nezaslechli na druhém konci chodby dunivý úder, který Bena přerušil uprostřed věty. Byl to zvuk, jímž se zavíral těžký poklop do potápěčské komory. Singh a Juan se vrátili.
Ben okamžitě zapomněl na vztek, jaký měl na kocoura, a na hrozící hádku. Současně se oba rozběhli přes skladiště a netrpělivě čekali, až se otevřou zevnitř uzavřené dveře potápěčské komory.
Po chvíli se velké kolo otočilo a pár vteřin nato vystoupili Juan a Ind. Mikovi stačil jediný pohled do Singhovy tváře, aby poznal, že nic neproběhlo tak, jak si představovali.
"Co se stalo?" zeptal se zděšeně.
"Zničili jste zvon?" dodal Ben.
Juan zavrtěl hlavou a Singh odpověděl: "Nebylo to možné. Poslali dolů další muže. A mám strach, že nás zahlédli."
Mike se zhrozil. "Pronásledovali vás?"
Tentokrát odpověděl Juan. Singh se protáhl kolem nich a pospíchal vyburcovat Trautmana a ostatní. "Ne. Ale vynesli z kopule tu dívku."
"Cože?"
Juan přikývl. "Schovali jsme se za skalisko a chvíli je pozorovali," vyprávěl. "Vynesli z kopule celou skleněnou rakev s dívkou a dopravili ji do potápěčského zvonu. Nemohli jsme tomu zabránit."
"Ale to... to se nesmí stát!" zakoktal Mike.
Uslyšel zvuk měkkých tlapek a úkosem zahlédl, že se za nimi vynořil Astaroth. "Ta dívka umře, jestli se Winterfeld pokusí skříň otevřít." Mike sám nevěděl, odkud to ví, a Juan na něj proto udiveně pohlédl.
"Nemohli jste je zadržet?" zeptal se Ben.
Juan se ušklíbl. "Jak asi? Bylo jich osm nebo deset a my jsme neměli zbraně."
"A co je s tím dynamitem, který jste si vzali s sebou?" zeptal se Ben zlostně.
"Jistě," odpověděl Juan. "Bývali bychom je mohli vyhodit všechny do vzduchu. A sebe a tu dívku s nimi. Myslíš to takhle?" Nečekal na Benovu odpověď a rozběhl se za Singhem. Ben, Mike a kocour ho následovali.
Ještě než vešli do salonu, uslyšeli vzrušené hlasy. Singh stál vedle Trautmana u velkého vyhlídkového okna a stručně mu vyprávěl, co se stalo. Trautman mlčky naslouchal a po každém slově, které uslyšel, byl zachmuřenější. "To znamená, že se brzy vynoří i tady," řekl, když Singh dokončil zprávu. "Musíme se co nejrychleji pokusit odtud zmizet. Jak daleko jste s těmi ventily?"
Singh zavrtěl hlavou. "Nepasují do sebe."
"Pak musíme pumpovat!" rozhodl Trautman.
"Ale to může trvat dlouhé hodiny, nebo celé dny!" namítl André.

"Musíme to zkusit," odpověděl Trautman. "Musíme dostat z lodi jen tolik vody, abychom se mohli pohybovat. Třeba želvím tempem. V téhle tmě stačí uplout pár set metrů, aby nás už nenašli."
Čerň před oknem rozzářil oranžový blesk. Světlo v saloně zablikalo. Ozval se tlumený rachot a dunění, které rychle zesílilo, a pak se NAUTILUS rozezněl, jako by do trupu ponorky bušila obrovská neviditelná kladiva.
"Držte se!" vykřikl Trautman.
Sotva varování vyslovil, zdálo se, že NAUTILA jeden úder kladiva opravdu zasáhl. Mikovi podjely nohy tak jako všem ostatním a bezmocně se potácel salonem, když se ponorka pod náporem tlakové vlny zvolna položila na bok, přičemž se její pancéřové desky s hlasitým skřípotem třely o skaliska.

Dunění doznělo, ale podlaha se jim pod nohama chvěla, ještě když se Mike pracně zvedal na nohy. "Co to bylo?"
"Němci!" řekl Ben. "Vyhodili kopuli do povětří!"
Byl to samozničující mechanismus stanice, uslyšel Mike jiný hlas. Když princeznu odnesli, splnila svůj účel.
"Princeznu?" opakoval Mike nahlas a otočil se. Ostatní na něj nechápavě hleděli. Jak víte, že to je princezna?"
Tu se ostatní zatvářili ještě méně chápavě. Ben si zaťukal prstem na čelo. "O čem to mluvíš?"
"Ale někdo tu přece právě řekl..."
"Já jsem jen řekl, že Němci vyhodili kopuli do povětří," skočil mu do řeči Ben. Posměšně se ušklíbl. "Neudeřil ses náhodou do hlavy?"
"Ale..." Mike zmlkl. Jeho pohled padl na Astarotha, který seděl na podlaze kousek dál od něj, téměř majestátní ve svých obvazech, a upřeně na něj zíral, skoro jako... Ne, to bylo prostě příliš absurdní! A Mike ani nemohl tu bláznivou myšlenku domyslet, protože nebezpečí ještě nepominulo.
Mořské dno se stále ještě prudce, nepravidelně otřásalo a rozechvívalo i NAUTILA. A otřesy neslábly. Právě naopak: Každý nový se zdál trochu silnější než předchozí a Mike přímo cítil, jak ve skalisku pod NAUTILEM narůstá obrovské napětí.
"Ne!" zasípal Trautman. Oči měl vytřeštěné hrůzou. "Proboha - ne!"
NAUTILUS se otřásal stále silněji - a pak, pomaloučku, ale děsivě nezadržitelně, se záď ponorky začala sklánět. Mike slyšel, jak ocelový kýl ohavně skřípá po skalisku.
Potom se záď prudce svezla stranou. Přední část ponorky se najednou zvedla, že Mike opět upadl a prudce narazil do stěny salonu. Hned nato schoval hlavu mezi ramena, protože Ben k němu letěl jako živá střela, dopadl s klením na stěnu těsně vedle něj a na něm skončil Chris, který k nim sjel po podlaze. Ponorka se nakláněla stále víc. Smýkání a tření kovu o skálu dosáhlo takové intenzity, že jim až drásalo uši, a pak, po posledním, nepředstavitelném nárazu, se loď zcela uvolnila.
Mike hlasitě vykřikl hrůzou, když pochopil, co se stalo. Exploze svrhla NAUTILA ze skaliska, které ho až dosud podpíralo. Teď začala ponorka zádí napřed padat do propasti hluboké šest tisíc metrů.

Přestože pracovali teprve hodinu, necítil už Mike paže a ramena, zato ho však tím více bolely všechny svaly v celém těle. Přitom se u čerpadla po pěti minutách střídali. Dlouho to mučení zřejmě nikdo nevydrží.
Od chvíle, kdy začal pád do takřka bezedné propasti, pracovali zoufale u čerpadel. Všichni věděli, že budou potřebovat dny, ne-li celé týdny, aby tímto způsobem vypudili vodu z lodi, a to i v případě, že by pracovali nepřetržitě čtyřiadvacet hodin. Avšak dny, natož týdny jim na to nezbývaly. Loď neklesala tak rychle, jak se zprvu obávali, ale přesto by trvalo jen pár hodin, než by dopadla na dno příkopu hlubokého šest tisíc metrů. Přitom by ji však pravděpodobně dlouho předtím rozmačkal nepředstavitelný tlak vody v těchto hlubinách. Nikdo nevěděl, jak hluboko se NAUTILUS může ponořit, ale tlaku v šesti tisících metrech by zcela určitě neodolal. Mike pustil dlouhé držadlo čerpadla a ustoupil stranou, aby jeho místo mohl zaujmout Ben. Byl tak vyčerpaný, že se musel na chviličku opřít o stěnu a čekat se zavřenýma očima, až záchvat slabosti pomine. Lepší pohled nebyl ani na ostatní. Chris dřepěl s přitaženými koleny na podlaze vedle něj a civěl do prázdna, zatímco Juan a André už stáli za Benem, aby ho vystřídali.
Jejich jedinou nadějí byli Trautman a Singh. Ti se nepodíleli na čerpání, nýbrž snažili se horečně vyrobit ventil, jímž by mohli do poškozené části lodi pustit vzduch z láhví, které dopravili na ponorku z kopule. Až dosud však nebyla jejich snaha korunována úspěchem. Přestože láhve se stlačeným vzduchem zřejmě sestrojili tíž lidé jako NAUTILA, jejich koncovky do sebe nezapadaly.
Vyčerpaný Mike se k oběma mužům přiloudal a sledoval Singha, který se zarputile a marně snažil nasadit matici na nevhodný závit. Přestože už bylo na palubě NAUTILA velmi chladno - což bylo dalším důkazem, jak hluboko už klesli - třpytil se na Singhově tváři pot a Mikovi připadalo, že v Singhových očích vidí cosi jako strach.
Trupem NAUTILA projelo zapraskání. Mike se zachvěl. Neslyšel tento zvuk poprvé - a všichni věděli, co znamená: Ocelové desky trupu sténaly pod tlakem vody, který zvolna, ale neúprosně narůstal.
"Tohle nemá smysl," řekl Singh vyčerpaně. Ustoupil stranou a Trautman v jeho práci okamžitě pokračoval. Mike tušil, že oba muži už dávno pochopili, jak je jejich práce zbytečná. Jistě by v nejhorším mohli vhodný ventil sestrojit sami - na palubě ponorky bylo všechno potřebné nářadí a dostatek materiálu - ale i na to jim zřejmě chyběl čas.
Mike se ohlédl přes rameno a viděl, že u čerpadla stojí opět André. Za chvíli přijde znovu na řadu. Nebyl si však jist, zda na to bude mít ještě dost sil. Ruce mu krvácely, a paže jako by vážily metrák.
Mikův pohled padl na dveře, za nimiž se nacházela zatopená část NAUTILA, a na okamžik pocítil absurdní vztek na záplavu vody, která tam vnikla. Po všem, co zažil, mu připadalo prostě směšné umřít jen proto, že na lodi vznikla poměrně malá trhlina.
"Ještě bychom se mohli pokusit přivařit přírubu," ozval se Singh.

Trautman, jemuž platila jeho slova, chvilku přemýšlel a pak unaveně zavrtěl hlavou. "To je příliš nebezpečné," odpověděl. "Stačí jediná jiskra a láhev exploduje."
"A v čem je rozdíl?" zeptal se Ben sklesle.
Trautman se na něj tázavě podíval a Ben dodal:
"Zahyneme tak jako tak. Nehraje roli, jestli teď, nebo za půl hodiny. Pokuste se o to."
Ale Trautman trval na svém. "Byla by to sebevražda," řekl. Ukázal na láhve se stlačeným vzduchem a pak na nevhodný ventil vedle dveří. "I kdyby se stal zázrak a nevybouchlo by nám to pod rukama, potřebovali bychom nejméně tucet láhví, abychom vodu z lodi vytlačili. Nemáme prostě dost času. Je to k zbláznění." Jeho tvář se zachmuřila. "Záchranu máme prakticky v rukou - a chybí nám jen obyčejný malý ventil!"
"Vyrobte ho z čerpadla pohonných hmot," řekl Mike. "V dolním skladišti stojí náhradní, které teď nepotřebujeme."
Trautman na něj upřel pohled. Singh, zabývající se už zase ventilem, spustil ruce a zvedl oči - a Mike sám ucítil výraz překvapení, které se objevilo na jeho vlastní tváři. Neměl nejmenší tušení, proč ta slova vyslovil.
"Teď mu přeskočilo definitivně," ozval se Ben. "Co je ti? Nepřipravil tě strach ze smrti o rozum?"
Mike neodpověděl. Do této chvíle vůbec nevěděl, že přístroj, o němž se zmínil, na palubě NAUTILA vůbec je, natož jaké má ventily. I Trautman na něj hleděl, jako by vážně pochyboval o jeho zdravém rozumu - ale zničehonic on i Singh jako na povel vyskočili a rychle odběhli. Mike slyšel, jak dupou po kovových schodech dolů do lodi.
Netrvalo ani pět minut, než se Trautman se Singhem vrátili. Mike nevěřícně vytřeštil oči, když spatřil malý kus kovu, který Trautman držel v obou rukou před sebou jako vzácný drahokam. Užasle sledoval, jak ventil jediným rychlým pohybem našrouboval na konec láhve se stlačeným vzduchem, kde se slyšitelným cvaknutím zapadl.
"Pasuje!" oddychl si Trautman. "Bože na nebi... Pasuje!" Pak se rychle otočil. "Přestaňte pumpovat! Potřebuju hadici - rychle!"
Za minutu odšroubovali těžké ruční čerpadlo a konec tlakové hadice spojili s ventilem. Trautman otočil kolečkem na láhvi - a všichni uslyšeli, jak si stlačený vzduch se sykotem razí cestu hadicí do komory za uzavřenými ocelovými dveřmi.
"Pasuje!" opakoval Trautman ještě jednou. Celý bez sebe zavrtěl hlavou, krátce pohlédl na Mika a pak se obrátil k ostatním.
"Pomáhejte Singhovi!" přikázal. "Přečerpejte za přepážku tolik vzduchu, kolik ho tam dostanete. Mike a já půjdeme na můstek. Až bude třeba, abyste přestali, pošlu Mika zpátky. Pojď!"
Poslední slovo platilo Mikovi. Trautman nečekal, zda jeho rozkazu uposlechne, ale otočil se na podpatku a pospíchal znovu po schodech dolů.
Mike šel co nejrychleji za ním. Točila se mu hlava. Musel se opřít o stěnu, aby na úzkých schodech neztratil rovnováhu. Malými krůčky se dovlekl do velitelské místnosti, kde už Trautman stál u kontrolních přístrojů a horečně manipuloval vypínači a pákami. Když Mike vstoupil, krátce vzhlédl a obrátil se opět k přístrojům.
"Jak hluboko jsme už klesli?" zeptal se Mike.
"Do čtyř tisíc metrů," odpověděl Trautman. "A pořád ještě klesáme."
Čtyři tisíce metrů! Mike pocítil ledové zamrazení. Náhle mu připadalo, že přímo fyzicky cítí tlak milionů a stamilionů tun vody nad svou hlavou. A jako by se jeho strach měl ještě zvětšit, právě v tuto chvíli znovu zaslechl ono děsivé zaskřípění, jako by NAUTILUS sténal v bolestech, které mu ten nepředstavitelný tlak vody způsobuje.
"Dokážeme to?" zeptal se tiše.
Trautman odpověděl jen pokrčením ramen. "Zdá se mi, že už neklesáme tak rychle," zamumlal. "Ale nevím, jestli to postačí."
Čas jako by se zastavil. Mikovi připadalo, že se vteřiny líně vlečou, zatímco čísla hloubkoměru na Trautmanově přístrojovém pultu ubíhala šílenou rychlostí. NAUTILUS klesl do čtyř tisíc pěti set, do pěti tisíc metrů, ale pak se i Mikovi začalo zdát, že se pád zvolna zpomaluje.
"Pět tisíc pět set," zamumlal Trautman. Zavrtěl hlavou. "To je neuvěřitelné!"
"Jak hluboko jste se nejvíc ponořili kdysi?" zeptal se Mike.
Trautman pár vteřin váhal.
"Do pěti set metrů," odpověděl potom.
"Teď jsme tedy jedenáctkrát hlouběji," zašeptal Mike.
"Je to neuvěřitelné," opakoval Trautman. "Nikdy bych to nepovažoval za možné. Ponorka se měla už dávno rozlomit."
Mike mu chtěl odpovědět, ale v tu chvíli se trup NAUTILA zřetelně otřásl a Mike zděšené zatajil dech. Byl přesvědčen, že vzápětí uslyší strašlivý rachot praskajících ocelových plátů a po něm šumění vody, proudící do nitra ponorky.
To se však nestalo. Místo toho se číslice na hloubkoměru přestaly pohybovat. V hloubce něco víc než pět tisíc pět set metrů se pád ponorky zastavil. NAUTILUS se nehybně vznášel v moři.
"Myslím, že to dokážeme," zašeptal Trautman. "Podařilo se jim vyčerpat vodu. Už neklesáme."
"To znamená... to znamená, že jsme zachráněni?" zeptal se Mike. "Můžeme se zase vynořit?"
"Ještě ne," odpověděl Trautman s pohledem na přístroje. "A když, tak jen velmi pomalu. Je to hotový zázrak, že ponorka není už dlouho rozmáčklá jako konzerva. Bojím se, že by mohla prasknout, kdybych pustil stroje na příliš rychlé obrátky."
Trautman chvíli mlčel, potom vzhlédl a zamyšleně se na Mika podíval. "A teď mluv!" řekl. "Ven s tím! Jak jsi na to přišel? Nevěděl jsem to ani já, a přitom znám tuhle loď jako své boty."
Tuto otázku Mike očekával. Bylo mu jasné, že mu Trautman jen proto přikázal, aby s ním sešel dolů.
"Nevím," odpověděl mu. "Chci říct... Prostě jsem věděl, že ten ventil bude pasovat. Ale nemám tušení, jak jsem se to dověděl."

"To nezní moc přesvědčivě," namítl Trautman.
"Ale je to tak," odpověděl Mike.
"Prosím tě, nelži mi!" řekl Trautman. "Tohle opravdu není správná chvíle na tajemství."
"Ale já to opravdu nevím!" opakoval Mike a zoufalý tón jeho hlasu možná přiměl Trautmana, že upustil od dalších otázek. S úlevou padl do velitelského křesla, na chviličku zavřel oči a pak se zhluboka nadýchl.
Mike chvilku čekal s bušícím srdcem, že se ho Trautman ještě na něco zeptá. Když se to nestalo, otočil se a pomalu přistoupil k velkému panoramatickému oknu na boční stěně salonu. Za oknem nebylo nic než černě, tak absolutní, jednolitá tma, s jakou se nikdy dřív nesetkal. Trautman zapnul velké reflektory na přídi NAUTILA, které vyřezávaly ze tmy ostře ohraničené kužele, v nichž však nebylo nic vidět. Jejich světlo jako by okolní temnotu ještě zvýraznilo. Mike marně hledal sebemenší pohyb, sebemenší známku života. Ryby či jiní živočichové se v těchto hlubinách zřejmě nevyskytovali.
Potom se mu však přece zdálo, že cosi vidí. Na okraji světelného kužele se na okamžik objevilo něco velkého, masivního, podivně rozmazaného - ale když se tam zadíval pozorněji, bylo to už pryč. Nejspíš si s ním zažertovaly přepjaté nervy.
Mike stál u okna dobrou čtvrthodinu a civěl do tmy. Potom ho ze zamyšlení vyrušil zvuk kroků, a tak se otočil. Ve dveřích salonu se objevil k smrti vyčerpaný Singh a za ním čtyři další postavy, které slabostí a únavou spíš vrávoraly, než šly. Přesto se na jejich tvářích zračila obrovská úleva.
"Jak to vypadá?" zeptal se Singh.
"Pět tisíc čtyři sta metrů," oznámil Trautman. Ze Singhovy tváře zmizel zbytek barvy, ale Trautman pokračoval téměř veselým hlasem: "Už stoupáme. Jde to pomalu, ale máme opět vztlak."
"Nemovi buď dík!" zašeptal André, "uvidíme ještě jednou slunce."
Trautman se pousmál. "Ale bude to ještě chvíli trvat," řekl. "Budeme potřebovat nejméně čtyřiadvacet hodin, než se vynoříme na hladinu."
Potom začali všichni mluvit jeden přes druhého. Místo smrtelného strachu a pracně potlačované paniky se chlapců zmocnila stejně silná euforie, takže si Trautman nakonec musel rázně zjednat klid.
Hlubokou úlevu cítil i Mike. Byl pořád ještě zmaten a neznal odpověď na otázku, jak se dověděl o vhodném ventilu, ale teď už to nebylo nutné. Důležité bylo jen, že jsou zachráněni.
Mike se otočil znovu k oknu a hleděl ven. Trautman si hrál s pákami a NAUTILUS se poprvé po mnoha hodinách zase řídil pokyny kormidla. Mohutná ponorka se pomalu otočila a dala do pohybu. A za oknem, v temnotě trvající od počátku věků, Mike na vteřinu zahlédl něco, co mu vyrazilo dech.
Šest set metrů pod nimi, šest tisíc metrů pod mořskou hladinou, rozeznal věže obrovského, jasně osvětleného města - tak zřetelně, jako by stačilo jen natáhnout ruku, aby se jich dotkl.
Když Mike vešel do své kabiny, našel tam na posteli schouleného Astarotha. Kocour znuděně vzhlédl, když Mike padl vedle něj na pelest lůžka, ale sotva ho podrbal mezi ušima, začal příst jako malý šicí stroj.
Mike byl šíleně unavený. Teď, kdy bezprostřední nebezpečí pominulo, cítil zátěž uplynulých dnů dvojnásobně. Ruce se mu roztřásly a trvalo dost dlouho, než se ovládl natolik, aby si mohl svléknout košili a kalhoty a zalézt pod přikrývku. Hlavou mu divoce vířily myšlenky. O svém objevu se nikomu nezmínil, neměl chuť vystavovat se jejich posměchu, kdyby jim vyprávěl o městě na mořském dně, které navíc zahlédl jen on.
Mike se třásl dokonce i pod přikrývkou. Na NAUTILOVI bylo pořád ještě chladno, ale netřásl se jen proto - měl pocit, že se mu vrátila horečka z předchozího dne. Cítil podivnou pachuť v ústech a měl horké čelo. Astaroth jako by věděl, že mu není dobře, přišel k němu po přikrývce, třel si hlavu o jeho horké tváře a pak si k němu vlezl pod deku. Dotyk jeho měkké srsti byl Mikovi příjemný, a přestože to byl jen kocour, měl pocit, že už není sám, ale že má přítele. A tak netrvalo ani minutu, co přese všechno usnul.

A pokračoval v horečnatém snu z minulé noci. Ocitl se opět v těle rychlé čtyřnohé šelmy, která se při hledání kořisti potulovala bizarní džunglí, jaká neexistovala nikde na světě. Jeho myšlení se opět zcela lišilo od myšlení lidského, byly to spíš pocity, instinktivní jednání než rozhodování, a místo lidských starostí a myšlenek vnímal jen loveckou horečku, hlad a vrozenou opatrnost před jinými, ještě nebezpečnějšími šelmami.
Potom se však něco změnilo a sen se změnil v noční můru. Něco se přihodilo. Z lovce se stala kořist, viděl podivné velké, hlučné, neohrabané bytosti, které ho štvaly, pronásledovaly a nemilosrdně zaháněly do úzkých, odkud nakonec nebylo úniku, přestože byl mnohem rychlejší, obratnější a chytřejší než jeho pronásledovatelé. Najednou se ocitl v zajetí a nemohl se hýbat. Měl kolem sebe bytosti, v nichž poznával lidi, ale nemohl toto poznání zprostředkovat tvoru, v jehož těle vězel. V jejich čele byl prastarý bělovlasý muž s tváří, která by Mikovi připadala dobrácká a vědoucí, avšak v jeho zvířecím snovém těle vyvolala doslova paniku. Muž měl na sobě světlé roucho pošité podivnými matoucími, avšak půvabnými vzory a něco s ním prováděl.
Teď už se také nenacházel ve svém obvyklém světě zelené džungle, nýbrž v prostředí, které tvořily lesklý kov a tvrdý kámen, jasné světlo a tisíc neznámých, hrůzu nahánějících věcí.
A pak - opět s ním udělali něco, co nechápal, ale co mu způsobilo bolest a nahnalo ještě větší strach - pak se zase něco změnilo. Nikoli jeho okolí. Nikoli jeho tělo, ale jeho duch. Ze zvířete se stala myslící bytost. Byl pořád ještě zajat v těle čtyřnohého lovce, ale náhle se vrátily všechny ty dobře známé vzorce, náhle tu bylo něco víc než instinkty a vrozené chování, víc než schopnost pouze rozeznat a ulovit kořist. Vypadalo to, jako by se bytost, jejímž hostem byl ve snu, pozvedla na vyšší úroveň bytí.
Opět se před ním objevil stařec. Začal s ním hovořit a teď poprvé nebyly zvuky, které vydával, nesrozumitelné a zastrašující, ale byla to slova, kterým rozuměl, i když jen jejich významu, nikoli jejich smyslu.

"Nemám dost času, abych tě zasvětil do všeho," prohlásil stařec. "Náš svět je odsouzen k zániku, ale jeden z nás přežije. Tvým úkolem bude od této chvíle střežit poslední princeznu Starého rodu. Tvoje zděšení brzy pomine a poznáš, jakou mocí jsme tě vybavili, aby ses mohl zhostit svého úkolu. Nebudeš hned všemu rozumět, ale rozpomeneš se a postupně vše pochopíš."
Přinejmenším v tom měl stařec pravdu. Mluvil dlouho a rychle a jen máloco z jeho slov bylo srozumitelné, anebo dávalo smysl. Přesto však Mike nic z toho nezapomněl.

V tomto bodě se Mike na okamžik probudil. Uvědomil si, že jím v temné kabině pod přikrývkou lomcuje horečka a polévá ho střídavě horko a mráz. Astaroth se k němu tulil tak, že mu chvíli skoro připadalo, jako by splynuli v jednu bytost. Ale ještě než mohl tuto myšlenku sledovat dál a třeba i rozpoznat, jaká hlubší pravda se skrývá v tom přirovnání, upadl znovu do spánku a jeho sen pokračoval.

Nenacházel se už ve starcově moci. Stařec, o němž teď věděl, že byl posledním kdysi mocného rodu mágů, odešel a on zůstal sám s jinými lidmi, už nikoli jako zajatec. Přesto se nesnažil uprchnout a vrátit se do své domoviny. Kolem sebe viděl obraz nepředstavitelné zkázy. Nebe bylo temné, na Zemi dopadal oheň a síra a z moře se valily na pobřeží vlny vysoké jako věž. Zuřila nepředstavitelná vichřice, jíž odolával jen s vypětím všech sil, a slyšel neutuchající hřmění, rachocení a praskot, jako by se mu Země rozpadávala pod nohama.

V tomto bodě se také rozpadl dosud plynulý děj do tisíce jednotlivých obrazů zkázy, chaosu, zániku celého světa a konce celého národa. Jeho trýzněný duch vyčerpaně klesl do hlubší fáze spánku, kde už nebylo místo na sny.

Mika opět kdosi nešetrně vytrhl ze spánku. Tentokrát musel Singh dokonce zatřást jeho ramenem, aby ho probudil, a Mike se zase jen ztěžka vracel do skutečnosti. Sen - i když mnohem bizarnější a na konci přímo chaotický - byl tentokrát daleko realističtější než poprvé. A nezanechal v něm pocit, že se mu něco zdálo, nýbrž že se rozpomenul na něco, co skutečně zažil.
"Musíte se probrat, pane," opakoval Singh.
Mike se s nevrlým bručením snažil setřást jeho ruku z ramene, ale Singh nepovolil, a tak se nakonec ospale napřímil.
"A když ne, tak co?" zaremcal. "Budeš mě zase bít?"
Singh se pousmál a znovu Mikem zalomcoval. Pod přikrývkou se cosi pohnulo. Singh překvapeně svraštil čelo, když se zpod deky vynořila černá huňatá hlava a vyčítavě pohlédla jediným okem nejdřív na něj, potom na Mika. Astaroth zřejmě také nebyl tím vyrušením nadšen. Mike ho maličko pohladil po hlavě a pak se znovu obrátil k Singhovi.
"Co se děje?" zeptal se nevrle. "Copak si nesmím ani pár minut zdřímnout?"
"Chtěl jste, abych vás vzbudil, pane, než se vynoříme. Dojde k tomu co nevidět."
"Tak rychle?"
Singh zaváhal. "Museli jsme se vynořovat dokonce velmi pomalu," odpověděl nakonec.
"Ale..." Mike se zamračil, vzápětí mocně zívl a protřel si oči. Jak dlouho jsem tedy spal?"
"Skoro čtyřiadvacet hodin, pane," odpověděl Singh.
"Čtyřiadvacet hodin?" Mike vyskočil, že kocour se zděšeným mňouknutím vystřelil z postele a prchl z kabiny. "Proč jste mě nechali tak dlouho spát?"
"Měl jste horečku, pane," odpověděl Singh. "Trautman i já jsme považovali za nejlepší nechat vás odpočinout. A kromě toho byste stejně neměl nic na práci."
Čtyřiadvacet hodin? pomyslel si Mike. Když procital, zdálo se mu, že nespal déle než půl hodiny či nanejvýš hodinu, ale teď pochopil, že jeho omámenost je výsledkem dlouhého spánku. Až na tupý tlak v hlavě, který mu ztěžoval soustředění, se začal cítit odpočinutý.
"Dobrá. Přijdu hned."
Mike spustil nohy z postele, vstal - a v tu chvíli zalétl do jeho kabiny otevřenými dveřmi zuřivý křik. Mike si vyměnil tázavý pohled se Singhem. Křik stále sílil, byl to hlas Bena, chrlícího hotovou lavinu nadávek na tu "černou potvoru", které "stáhne kůži z těla", a bude si ji "přikládat na kříž". Singh se zatvářil zmateně, ale když se oba přiblížili ke dveřím, pojal Mike určité podezření. Jeho domněnka se změnila v jistotu, když se Ben vyřítil z kabiny naboso. Boty držel v obou rukou tak daleko před sebou, jak jen to šlo.
"Já tu jednookou příšeru zabiju!" řval a mířil dlouhými kroky k záchodu. Já mu utrhnu hlavu a upeču si ji k snídani, přísahám!"
"Co je mu?" žasl Singh.
Mike jen s námahou potlačoval úsměv, zvlášť když ta "jednooká příšera" zase vklouzla do kabiny a schoulila se na jeho posteli, jako by se nic nestalo.
"Nemám tušení," řekl vesele. "Nejspíš má zase špatnou náladu. To není u Bena nic neobvyklého." Ukázal rukou ke stropu. "Řekni Trautmanovi, že přijdu hned. Jen se rychle obléknu."
Singh vrhl tázavý pohled nejprve na něj, potom na kocoura, ale neřekl nic a odešel. Mike se vrátil k posteli a začal se oblékat. Astaroth ho pozorně sledoval a občas si olízl přední tlapky. Mike si teprve teď všiml, že kocour už nevypadá jako mumie na dovolené. Obvaz z jeho těla zmizel.
"To nebylo moc hezké, co jsi provedl Benovi," řekl Mike. "Nikdo ho nemáme moc rád, ale proto bys ještě neměl používat jeho boty místo záchodu."
Bylo by ti milejší, kdybych používal tvoje?
Kdyby Mikovi někdo bez výstrahy vylil na hlavu vědro studené vody, nepřekvapilo by ho to víc. Nedůvěřivě

vytřeštěnýma očima zíral na kocoura, který si na chvíli přestal lízat tlapky a svým jediným jantarovým okem posměšně opětoval jeho pohled.
"Cože?" vypravil ze sebe Mike.
Ptal jsem se, jestli mám radši používat tvoje boty, opakoval hlas. Mike ho ve skutečnosti neslyšel. Hlas mu spíš zněl přímo v hlavě, jako by s ním kocour komunikoval způsobem, který nevyžaduje okliku přes mluvené slovo.
"To... to se mi snad zdá!" zakoktal Mike. Já jsem snad přišel o rozum!"
Abychom si to vysvětlili, museli bychom si nejdřív promluvit o tom, čemu vy lidé říkáte rozum, odpověděl Astaroth. Ale jestli tě to uklidní, tak nesníš.
"Ty... ty umíš mluvit?" zeptal se Mike.
Trvalo ti to opravdu dlouho, než jsi na to přišel, odpověděl kocour a zívl si, jako by chtěl Mikovi ukázat, jak ho tento rozhovor nudí. I když... mluvit není možná to docela správné slovo, ale bylo by asi příliš složité, abych ti to vysvětloval. Jsi koneckonců jen člověk, a tak na tebe nemůžu klást příliš velké nároky.
"Ale jak... chci říct, jak je možné..."
‚Ale' a ‚jak', to jsou vaše oblíbená slova, ozval se opět hlas v jeho myšlenkách. Tentokrát měl jednoznačně výsměšný podtón. Sotva začnete něco chápat, zaručeně se hned ozve nějaké to ‚ale' nebo ‚jak'. Jestli se člověk může u vás lidí na něco spolehnout, tak zřejmě na tohle. Po tom, co už víš, jsem doufal, že si tyhle nesmysly můžeme ušetřit, ale jestli to musí být...
Mike poprvé v životě uslyšel kočku, která si povzdychla.
"Sny," zamumlal Mike nedůvěřivě. "Byly to jen sny. Nic jiného jsem nezažil."
Pomalu začínáš opravdu chápat. Takže máš snad ještě naději, že se naučíš používat svůj mozek.
Mike se rozhodl kocourova drzá slova ignorovat. Co zažil, bylo příliš fantastické. "Předtím, myslím včera, jsi mi taky napověděl ty, že stanice vyletěla do povětří sama, viď?" vyrazil ze sebe.
Podívejme, ta věc, co nosíš na ramenou, začíná podávat obrovské výkony, odpověděl Astaroth posměvačně. Ano, samozřejmě že jsem to byl já. Vy jste byli příliš hloupí, abyste poznali pravdu. A tak jsem se už neovládl a málem jsem to vyžvanil. Potom jsem však považoval za rozumnější počkat, až toho budeš vědět víc, a neprozrazovat ti příliš mnoho. Ani teď si nejsem docela jist, že to bylo opravdu moudré, dodal po kratičkém odmlčení.
"Můžeš se dorozumět i s ostatními?" zeptal se Mike.
Ne, odpověděl Astaroth stroze.
Mike se podíval na svou pravou ruku. Stopy po kousnutí ho začaly opět svědit - a pak rázem pochopil. Je to tím kousnutím, viď?"
Tentokrát Astaroth neodpověděl. Bylo to patrně pod jeho důstojnost zabývat se tak jednoznačnými fakty.
"Kdo vlastně jsi?" zamumlal Mike. "Co jsi?"
V hlavě mu zazněl hlasitý smích. Přesný název by byl ‚felis rex', ale nelam si hlavu s tím, co to má znamenat, odpověděl kocour. Astaroth ti musí prozatím stačit. A teď bychom měli jít za tvými kamarády, dříve než se sem vrátí a uvidí tě, jak si povídáš s kočkou.
Mike vyšel trochu neochotně z kabiny a vydal se do salonu. Dorazil tam poslední. Všichni ostatní - mimo Trautmana, který stál u svých přístrojů - se shromáždili u velkého okna a dívali se ven. NAUTILA pořád ještě obklopovala jednolitá čerň, ale vysoko nad lodí už byl vidět šedý odlesk: Vodní hladina, k níž se pozvolna blížili.
Když Mike vešel do salonu, všichni se otočili a podívali se na něj. Nikdo nic neřekl, ale cosi v jejich pohledech Mikovi naznačilo, že mluvili o něm.
Kocour vešel do salonu za ním a Ben se hned zamračil, jakmile ho spatřil. Ovládl se však a spokojil se s tím, že ho přímo probodával pohledy.
"Jak dlouho ještě?" zeptal se Mike.
"Pár minut," odpověděl Trautman. "Vynořujeme se poměrně rychle. Skoro až moc rychle. Něco... tu nehraje." Nervózně se zasmál. "Starý dobrý NAUTILUS se zřejmě taky nemůže dočkat, až zase spatří slunce."
"Však už je taky načase," řekl Juan. "Už se ani nepamatuju, jak vypadá denní světlo." Tu se zarazil, svraštil čelo a přehnaně párkrát nasál nosem vzduch. "Co to tady tak smrdí?"
Chlapci se chviličku zmateně dívali jeden na druhého, ale nakonec se jejich pohledy soustředily na Bena - přesněji řečeno: na Benovy boty.
Ben zrudl. Jeho oči vystřelovaly neviditelné blesky k Astarothovi, ale nic neřekl.
"Podívejte se tamhle nahoru," řekl zničehonic Chris. Ukázal na dlouhý tmavý stín, který se matně odrážel proti světlu. "Co je to?"
Všichni pohlédli směrem, kam ukazoval jeho natažený prst.
"To je... to je LEOPOLD!" řekl po chvíli Juan. Otočil se k Trautmanovi a pronikavě vykřikl: "Vždyť vy míříte přímo k němu!"
I Mike se otočil od okna. Trautman se zarputilým výrazem v tváři manipuloval u velitelského stolu s přístroji. "Něco nefunguje," řekl. "Ponorka nereaguje. Ztratil jsem nad NAUTILEM kontrolu!"
Princezna se tedy nachází na palubě, zašeptal Astarothův hlas v Mikových myšlenkách. Mike se podíval na kocoura, potom na Trautmana, který se stále zoufale snažil získat nad ponorkou vládu. Ptal se sám sebe, zda s tím má kocour něco společného, ale jestli Astaroth tuto otázku v jeho myšlenkách četl, nereagoval na ni.
"Tak něco udělejte, Trautmane!" zvolal teď i André. "Takhle se vynoříme přímo před jejich děly!"
"Dělám, co můžu," odpověděl Trautman. V jeho hlase však bylo slyšet čiré zoufalství. Rukama přímo bušil do kontrolních přístrojů. "Ponorka mě neposlouchá."
"Pak tedy musíme bojovat!" prohlásil Ben zarputile. Sevřel ruce v pěst. "Mě živého nedostanou!"

"Určitě ne při zdravém rozumu," dodal Juan. Poklepal si zase jednou příznačně na čelo a věnoval svůj pohled opět LEOPOLDOVI, který se k nim blížil stále rychleji.
"Možná že nám ještě jedna šance zbývá," řekl Singh. "Nemůžou přece vědět, že se vynořujeme. Třeba bychom jim mohli uniknout, dřív než pochopí, co se děje." Pohlédl na Trautmana. Jsme na to dost rychlí?"
"Za normálních okolností snad ano," odpověděl Trautman. "Ale takhle..." Přestal zmateně manipulovat přístroji a zhluboka si vzdychl. "Ponorka mě neposlouchá," opakoval, "nevím, co se stalo. Jsem se svou latinou u konce. Obávám se, že nemůžeme udělat nic jiného než to vzdát."
"To snad nemyslíte vážně," protestoval Ben. "Musíme bojovat. Singh to řekl: Máme na své straně výhodu překvapení. Oni přece nevědí, že se vynořujeme. S trochou štěstí je můžeme torpédovat, ještě než zpozorují, že jsme se vynořili."
Trautman vůbec nepovažoval za vhodné Benovi odpovědět a také Mike se beze slova otočil a díval se zase oknem na stále se zvětšující stín. Nehledě na to, že by Trautman nikdy nesouhlasil s torpédováním LEOPOLDA a s obětováním života více než tisíce lidí - cosi mu říkalo, že by se to nepovedlo. Věděl, že jim zbývá jediná možnost.
Trautman vyslovil jeho myšlenku nahlas. "Juane, Chrisi," řekl. "Jděte prosím do věže, a jakmile se vynoříme, vyvěste bílou vlajku. Vzdáme se."
Třetí část
Kapitán Winterfeld je očekával osobně, když vylezli po provazovém žebříku na palubu LEOPOLDA. Na jeho tváři se nezračil triumf ani posměšné zadostiučinění, nic takového, co Mike očekával. Tvářil se naopak velmi vážně, když přistoupil k Mikovi, který přelezl zábradlí válečné lodi jako první.
"Tak se zase vidíme," řekl. "Věděl jsem, že k tomu dříve či později dojde."
Mike mu neodpověděl, jen k sobě pevně přitiskl Astarotha a zamračeně se na Winterfelda díval. Kapitán mu to zřejmě nezazlíval. Jako při prvním nedobrovolném pobytu na této lodi měl Mike i tentokrát pocit, že je Winterfeld nebezpečný a velmi prohnaný protivník, ale přesto muž, kterého si může také vážit.
Za Mikem vystoupili na palubu i ostatní a Winterfeld si jednoho po druhém pozorně prohlížel, pak pokynul rukou a půltucet ozbrojených vojáků předstoupil a obklopil je. Jejich pušky nebyly namířeny přímo na Mika a jeho kamarády, ale všichni tu hrozbu pochopili.
Potom se Winterfeld obrátil opět k Mikovi. Když spatřil kocoura, kterého si Mike tiskl k tělu, usmál se.
"Kohopak to tady máme?" řekl, předklonil se, natáhl ruku a podrbal Astarotha na hlavě. Ten si to nechal se zřejmým potěšením líbit. Mike na okamžik pocítil absurdní žárlivost. Rychle postavil kocoura na palubu. Astaroth se hned zvědavě vydal na její prohlídku.
S malým zpožděním vylezl po žebříku i Trautman. Jak se sluší na kapitána, opustil svou loď poslední. Jeho tvář se zachmuřila, když zahlédl vojáky a Winterfelda, ale Mike spatřil v jeho očích týž respekt, který k Winterfeldovi cítil i on. Ti dva si jsou svým způsobem velmi podobni, pomyslel si.
"Vy jste zřejmě Trautman," řekl Winterfeld. "Paul mi o vás vyprávěl." Přistoupil ke starci a napřáhl k němu ruku způsobem, který nebyl nijak povýšený - nebylo to gesto vítěze vůči poraženému, nýbrž výraz úcty. Mika nijak nepřekvapilo, když Trautman jeho ruku přijal a rázně ji stiskl.
"Paul!" ozval se Ben. "Ta krysa tedy přece žvanila! Ale co jiného jsme od něj mohli čekat!"
"Ta krysa, jak ses vyjádřil," odpověděl klidně Winterfeld, "je můj syn, a tak by sis měl rozmyslet, co říkáš!" Pak o krok ustoupil a trochu pozvedl hlas. Jestli vás to uklidní - Paul mi bohužel neprozradil ani zlomek toho, co jsem si přál. Považuje vás nadále za své přátele."
"Ale ovšem, je to opravdový přítel! Takového kamaráda jsem si odjakživa přál - pak už totiž člověk nemusí mít nepřátele!" posmíval se Ben a vyzývavě se přitom na Winterfelda díval.
Mike obdivoval jeho odvahu, i když ho jeho slova pobouřila.
"Co s námi zamýšlíte?" pokračoval Ben. "Dáte nás hned zastřelit, anebo nás i s NAUTILEM předáte velitelství vaší flotily?"
Winterfeld zavrtěl hlavou. "Ani jedno, ani druhé," odpověděl klidně. "Nemám v úmyslu někomu NAUTILA vydat - ani německému námořnictvu."
"Opravdu?" zeptal se Ben ironicky. "A to vám máme věřit?"
Nato Mike šťouchl Bena loktem do žeber. Ben zmlkl a Winterfeld se na něj nejdřív s úsměvem podíval, pak pokračoval: "Obávám se dokonce, že o mně moje císařství nemá nejlepší mínění a že by mě postavilo před válečný soud, kdybych byl tak hloupý a vrátil se."
"Má to znamenat, že tohle všechno...," ozval se Trautman, ale Winterfeld zvedl ruku, přerušil ho a přikývl.
"... provádím na vlastní zodpovědnost, přesně tak. Ano. Nikdo v Berlíně neví, co tady dělám."
"Takže jste prachobyčejný pirát," řekl Ben.
"Slovo disident by mi bylo milejší," odpověděl Winterfeld důrazně.
"A co byste řekl výrazu dezertér," zeptal se Mike. "To jste přece udělal, nemyslíte? Dezertoval jste i s posádkou. Jak se vám podařilo přemluvit k tomu vojáky? Musejí přece vědět, že..."
Winterfeld ho prudkým gestem přerušil. "To jsi mě zklamal, Michaeli," řekl a použil opět německou podobu jeho jména, což Mika od první chvíle popuzovalo. "Předal snad tvůj otec NAUTILA indické vládě? Neznal jsem ho, ale podle toho, co jsem o něm slyšel, máme ledacos společného. Tak jako on nemyslím si ani já, že by dědictví atlantské kultury mělo padnout do rukou určité země. Ta moc je příliš velká, aby ji kontroloval jen jeden národ."
"A tak ji chcete kontrolovat radši vy, viďte?" řekl Trautman.
Winterfeld zavrtěl hlavou. "Považujete mě opravdu za pitomce, jestli si myslíte, že mi jde o moc. To je opravdu naivní představa. Ani pomocí NAUTILA by nikdo nemohl dobýt celý svět. Ne, moje cíle jsou zcela jiné. Ale o tom si promluvíme později a já doufám, že si pak alespoň zčásti opravíte dojem, jaký o mně máte. Kdo ví, třeba se staneme

dokonce spojenci."
"Nikdy," řekl Trautman.
Winterfeld se podivně usmál. "S tímhle slovíčkem bychom měli zacházet velmi opatrně," řekl. "Naše cíle se patrně neliší tak, jak se teď domníváte."
"Nevěřím vám ani slovo!" vyjel si na něj Ben.
Winterfeld si ho změřil opovržlivým pohledem. "Víš, chlapče, co mi ty věříš, a co ne, je mi úplně jedno," řekl chladně. "Bylo by mi jen milé, kdyby ses trochu ovládal. Paul mi o tobě vyprávěl. Nejsi ani zdaleka tak hloupý, jak se s oblibou děláš. Když se naučíš krotit svůj temperament, tak..."
Kapitán zmlkl uprostřed věty a vytřeštil oči. Mike viděl, jak zbledl, když se zvolna podíval dolů. A když se tam Mike podíval taky, pochopil proč.
Astaroth, který se nejdřív zvědavě potuloval po palubě, se pohodlně uvelebil na Winterfeldových nohách. Teď vstal a s důstojně zvednutou hlavou odkráčel. Winterfeldovy vyblýskané holínky stály v páchnoucí louži, která se stále zvětšovala.
"Ten kocour má vkus," řekl Ben s posměšným úšklebkem.
Winterfeldovy rty se chvěly vztekem. Mike byl chviličku přesvědčen, že se kapitán přestane ovládat, ale Winterfeld se nakonec přemohl, a přiměl se dokonce k úsměvu, i když nebyl nijak přesvědčivý. "Odveďte naše hosty do jejich kajut," řekl svým mužům. "A sežeňte někde bednu pro toho kocoura!"
Mikovi se nepodařilo potlačit škodolibý úsměv. Dřepl si a natáhl ruku, Astaroth k němu okamžitě přiběhl, vyskočil mu na paži a schoulil se mu na prsou, kde začal hlasitě příst.
"Kočka na ponorce - to je opravdu originální," řekl Winterfeld. "Kde se tam to zvíře vzalo?"
"Našli jsme ji na mořském dně," odpověděl Mike. "Je to ve skutečnosti mořský kocour, jako obyčejná kočka jen vypadá."
Winterfeld mu neodpověděl, ale podíval se na něj tak zlostně, že Mike raději už mlčel.
Němečtí námořníci je zavedli hluboko do nitra LEOPOLDA, do týchž kajut, kde strávili už svůj první nedobrovolný pobyt na lodi. Mike sdílel kajutu se Singhem a - k své nelibosti - s Benem, který s tímto rozdělením také nesouhlasil, zvlášť když se tam ubytoval i Astaroth.
"Zatracený Němec!" spustil Ben, sotva se ocitli sami. "Kdybyste mě bývali poslechli a předali NAUTILA anglickému námořnictvu, tak bychom tady teď neseděli!"
Nemůžeš toho slaboduchého žvanila přimět, aby mlčel? zeptal se Astaroth. Nebo to smím udělat za tebe?
"Ach, dej mi pokoj!" řekl Mike a moudře ponechal otevřené, koho těmi slovy myslí. Natáhl se na lůžko a zkřížil ruce za hlavou. Kocour se mu uvelebil na prsou.
Jejich situace byla - opatrně řečeno - celkem bezvýchodná. Na rozdíl od prvního zajetí nemohli tentokrát očekávat, že by jim odněkud přišla neočekávaná pomoc. A také okolnost, že Winterfeld podle vlastního přiznání jedná na vlastní pěst, a že tedy nemají co činit s celým německým válečným námořnictvem, ale pouze s ním, pro ně nebyla útěchou. Jestli tomu je opravdu tak, má kapitán o důvod víc, aby si dával pozor a vyhýbal se jiným lodím.
Minula jistě hodina, co Mike ležel nehybně na posteli, civěl do kovového stropu nad sebou a zabýval se stále pochmurnějšími myšlenkami. Tu se otevřely dveře a vešel Trautman. Doprovázeli ho dva němečtí vojáci. Za nimi vstoupil do místnosti velmi starý bělovlasý muž. Mike se posadil a zvědavě mu hleděl do tváře, zatímco Astaroth vyskočil z lůžka a s ocasem zvednutým na pozdrav běžel k příchozímu. Cizí muž se s úsměvem sklonil, pohladil ho po hlavě a po hřbetě a Astaroth si to chvíli nechal líbit. Potom sklonil hlavu a zkoumavě očichal mužovy boty. Mike zatajil dech, ale Astaroth se spokojil s touto kontrolou, otočil se a vrátil se zpátky. Skokem se ocitl opět na posteli vedle Mika a stočil se do klubíčka.
"Tak ty jsi tedy Mike," začal cizí muž. Měl velmi příjemný, silný hlas, který se ani trochu nehodil k jeho stařeckému vzezření - podobně jako výraz jeho nesčetnými vrásečkami lemovaných očí, které nevypadaly jako oči starce. Mike v nich viděl sílu a energii, na jakou by byli hrdi mnohem mladší muži.
Mike pomalu vstal a přikývl. "A vy jste..."

"To je profesor Arronax," prohlásil Trautman. "Vyprávěl jsem ti o něm."
Mika to příliš nepřekvapilo. Arronax vypadal přesně tak, jak si ho představoval. A krátký pohled, který si vyměnil s Trautmanem, mu bez dalších slov prozradil, že o něm oba muži už hovořili.
"Myslím, že bych tě poznal i tak," řekl profesor. "Jsi velmi podobný svému otci, víš to?"
Mike zavrtěl hlavou. "Nikdy jsem ho neviděl."
Arronax přikývl a v jeho očích se objevila lítost. "Já vím, Trautman mi to řekl. Tvůj otec tě poslal hned po narození do bezpečí."
"Jak vidíte, moc to nepomohlo," zamumlal Mike a Ben zlomyslně dodal:
"Rozhodně nemá takový říz jako jeho otec."
Mike si odpustil zlostnou odpověď, kterou už měl na jazyku, a Arronax také mlčel. Pohled, který vrhl na mladého Angličana, však Mikovi naznačil, že s ním Trautman mluvil i o Benovi.
Trautman a Arronax se posadili ke stolu a po krátkém váhání si k nim přisedli Singh s Benem a nakonec i Mike. Astaroth zůstal ležet na posteli a předstíral, že spí, ale Mikovi neušlo, že si bělovlasého starce zpod přivřeného víčka pozorně prohlíží.
"Trautman mi vyprávěl, co jste objevili na mořském dně," začal Arronax. "Musíš mi především říct, co jsi tam viděl. Může to být velmi důležité."
Mike užasle ukázal na Trautmana. "Ale copak vám Trautman..."

"Čtvery oči vidí víc než dvoje," přerušil ho Arronax s přátelským úsměvem a Ben si neodpustil poznámku: "Šestery."
"Ach ano, ty jsi byl v kopuli taky," řekl Arronax. "A viděl jsi princeznu."
"Princeznu?" Mike doslova ztuhl. "Jak víte, že je to princezna?"
"Protože jsi to řekl," odpověděl Trautman místo Arronaxe.
Mike se na oba muže chviličku nejistě díval a pak začal vyprávět, co zažil v podmořské kopuli. Ben ho čas od času doplnil nějakým detailem a Arronax je neustále přerušoval cílenými otázkami, které se zajímaly o každou sebemenší maličkost.
"To je neuvěřitelné," řekl nakonec, obrácen spíš k Trautmanovi než k oběma chlapcům. "Tu kopuli jsem celý život hledal. Jestli je pravda, co vyprávíte, tak... tak jste objevili něco, proti čemu je velká pyramida v Gize písková bábovička."
"Samozřejmě že to je pravda!" prohlásil Ben dotčeně. "Proč bychom vám něco namlouvali? Zeptejte se Trautmana, jestli nám nevěříte."
Arronax zvedl smířlivě ruce. "Vždyť já vám věřím," řekl. "Jde jen o to..." Chviličku hledal správná slova: "Dvacet let jsem snil o tom, že uvidím, co jste objevili. A teď, když jste to konečně našli, je už pozdě. Místo aby tajemství kopule sloužilo vědě a celému lidstvu, bude sloužit jedinému muži."
Mike se udiveně podíval na Trautmana. "Copak vy jste mu to neřekl?"
Trautman uhnul před jeho pohledem a na Arronaxově tváři se objevilo zděšení.
"Co mi neřekl?" zeptal se.
"Ještě jsem se k tomu nedostal," zamumlal Trautman a Mike cítil, že to není pravda.
"K čemu jste se ještě nedostal?" zeptal se ostře Arronax.
"Ta kopule už neexistuje," řekl trochu ironicky Ben. "Vylítla do vzduchu, když z ní Němci vynesli tu holčičku." Oběma rukama udělal pohyb naznačující výbuch.
Arronax zbledl. "To... to není pravda!" zasípal.
"Je," řekl Mike co nejklidněji. "Když Winterfeldovi vojáci rakev s dívkou vynesli, podmořská kopule explodovala. Výbuch málem zničil i NAUTILA."
"Ach ne...," zasténal Arronax. Na jeho tváři se zračilo tak strašné zklamání, že se Mike musel přemáhat, aby mu chlácholivě nepoložil ruku na ramena.
Ben to zřejmě nebral na vědomí, protože ukázal na Mika a dodal: "Náš malý princ myslí, že kopuli vyhodila do vzduchu automatika, když Němci vynesli princeznu." Toto slovo zdůraznil tak, že by mu Mike nejradši dal pěstí do nosu.
Arronax se podíval na Mika. "To je chytré," řekl. "Mohla by to být dokonce pravda. Pakliže to byla princezna..."
"Vy víte nejen ode mne, kdo to je, že?" zeptal se Mike.
Arronax váhal, uhnul pohledem a rukama nejistě přejížděl po hraně stolu. "Nejsem si tím jist," řekl. "Ale jak si člověk může být jist něčím, co má tak dlouhou minulost?" Opět se na chvíli odmlčel a pak se odhodlal k další otázce. "Objevili jste v kopuli ještě něco?" zeptal se. "Bylo tam ještě něco nečekaného? Nějaké jiné... stvoření?"
Mike mlčel. Ben řekl: "Jen Šípková Růženka. A tahle černá potvora." Ukázal přitom hlavou na Astarotha, který lenivě otevřel oko a jako v odpověď zívl tak mohutně, že mu bylo vidět málem až na špičku ocasu.
"Ten kocour pochází z kopule?" ujistil se Arronax.
Mike a Trautman současně přikývli.
Arronax seděl a civěl na kocoura. Astaroth opětoval jeho pohled s chladnou povýšeností, jaké jsou schopny jen kočky. Potom Arronax vstal, pomalu přistoupil k posteli a zblízka si kocoura pozorně prohlížel. Dvakrát třikrát dokonce natáhl ruku, ale neodvážil se ho dotknout. Když se vrátil k ostatním, tvářil se velmi zamyšleně.
"Kočka?" zašeptal. "Docela obyčejná kočka?"
Mike by mu býval mohl říct, že Astaroth rozhodně není docela obyčejná kočka, ale mlčel.
"Co je na tom tak zvláštního?" zeptal se Trautman. "Tedy - my jsme se taky divili, jak se tam dostala a čím se asi živila. Ale je to přesto docela obyčejný kocour, i když má své nectnosti."
Astaroth si zívl, vstal, důkladně se protáhl a odměřenými krůčky došel k Mikovi. Elegantně mu vyskočil na klín a opět se tam stočil, aby spal dál. Arronax ho celou dobu nespouštěl z očí.
"Je to skoro k nevíře, jenomže..." spustil, ale nedomluvil, jen několikrát prudce zavrtěl hlavou.
"Co je skoro k nevíře?" chtěl vědět Mike.
Arronax se na něj podíval. "Je to jen legenda," řekl. "A přesto jsem po ní celý život pátral. Trautman ti jistě vyprávěl, že jsem posledních dvacet let hledal potopenou Atlantidu."
Mike přikývl a Arronax pokračoval zasněným hlasem: "Myslím, že můžu bez falešné skromnosti prohlásit, že na světě není moc lidí, kteří toho o Atlantidě vědí víc než já. A přesto se mi nepodařilo najít skutečný důkaz, že ta zaniklá říše opravdu existovala. Potápěčský zvon, který jsem dal v posledních letech sestrojit, mi měl k tomuto důkazu dopomoci, ale dopadlo to bohužel jinak. Mně bylo odjakživa jasné, že Atlantida není jen legenda. Existuje příliš mnoho příběhů, příliš mnoho domněnek, příliš mnoho náznaků a nesrovnalostí, které by se jinak nedaly vysvětlit. Podívejte, skoro všechny staré národy si vyprávěly o bozích, kteří měli nepředstavitelnou moc."
"No a?" zeptal se Ben. "Jsou to pověry, nic víc."
"To si myslí většina lidí," odpověděl Arronax. "Ale když se na to podíváte pozorněji, není tomu tak. Sebral jsem legendy všech národů celého světa, a co jsem objevil, nemůže být náhoda. Ty bohy popisovali všichni stejně, ať to byli staří Egypťané, Číňané, Mayové nebo Germáni. Vždy byli velcí, měli světlou pleť a blond vlasy. A vždy se hned udávalo, odkud pocházejí: z ostrova bohů v Atlantiku. Tradovalo se, že jejich ostrovní říši pohltil obrovský příval vody a že se ti, kdo tu katastrofu přežili, smísili s lidmi. Oni pak založili první vysoké kultury a vládli jim. Tak se to aspoň traduje - nikoli jen v jediném starém spise, ale ve velmi mnoha legendách."

"No a?" zeptal se znovu Ben. "Co to znamená?"
"Jak vypadala ta dívka?" řekl Arronax.
"Byla štíhlá, měla světlou pleť a blond vlasy," odpověděl Trautman.
"Ale to přece nic nedokazuje!" namítl Ben. "Starý národ, který ovládal celý svět! Pche!"
Arronax se dobromyslně usmál. "Když archeologové otevřeli hrobky pěti prvních egyptských faraónů, zjistili, že to nebyli Egypťané, ale že patřili k lidu světlé pleti a vysokého vzrůstu."
"Nejspíš to byli bratři Šípkové Růženky, co?" provokoval Ben. Ale znělo to už trochu nejistě.
"Spíše její praprasynovci," opravil ho Arronax. "Podle mého výzkumu zanikla Atlantida před více než pěti tisíci lety. Legenda praví, že jejími vládci byli mágové, kteří měli moc nad vodou. Dokázali vyvolat záplavy či zabránit jim, dovedli na země svých nepřátel přivolat déšť či mnohaleté sucho a dovedli se prý pohybovat ve vodě, jako by to byl jejich přirozený živel."
"Ale ta holka neměla rybí ocas," namítl posměšně Ben.
Arronax na to neodpověděl. "O zániku Atlantidy existuje mnoho legend," pokračoval. "Lidé si vymysleli spoustu důvodů pro katastrofu, která Atlantidu zničila - od názoru, že na sebe její obyvatelé uvalili hněv bohů, protože nezřízeně toužili po moci, až po představu, že z nebe spadl meteor a Atlantidu zničil. Mně osobně připadá nejpravděpodobnější vysvětlení, které jsem našel v jednom prastarém fénickém spisu - přinejmenším po tom, co jsem se dověděl od vás a od Trautmana. Podle toho spisu ostrovní říši po tisíciletí vládli čarodějní králové z Atlantidy a přivedli ji k neuvěřitelnému rozkvětu. Byl to národ čarodějů, kteří však byli velmi rozvážní a moudří a žili v souladu s přírodou, nikoli jako my v boji s ní. Jednoho dne se však mezi králi začala šířit strašlivá nemoc. Někteří zemřeli hned, jiní se zbláznili, všichni však ztratili kontrolu nad úžasnou mocí, jakou jim skýtal jejich duch. Atlantidu pak postihly záplavy, tajfuny, podmořská zemětřesení a vichřice a všechny pokusy starých kouzelníků zvládnout tu nemoc ztroskotaly. Nakonec pochopili, že jejich říše je odsouzena k zániku, a tak se poslední a nejmocnější mágové Atlantidy sešli, aby alespoň jednomu z nich zajistili přežití. V té legendě se praví, že postavili na mořském dně dům, v němž poslední princezna Atlantidy spí magickým spánkem. Ten potrvá tak dlouho, dokud se lidu, který přijde po nich, nepodaří nad onou chorobou zvítězit. A dále se tam říká," skončil Arronax s pohledem na kocoura, "že u princezny zanechali strážce, který je nesmrtelný a bdí nad ní po tisíciletí."
V kabině zavládlo na chvíli bezdeché ticho. Všechna pozornost se soustředila na Astarotha, který vytrvale předstíral, že spí. Nakonec přerušil mlčení Ben.
"Jo," řekl posměšně. "Čeká, až si její nepřátelé zují boty, a pak se jim bleskurychle pomstí."
Arronax se zatvářil naprosto nechápavě, zatímco v Trautmanových očích se zlostně zablýsklo. Ben se ušklíbl, pohodlně se opřel - a vzápětí zoufale zamával pažemi, aby udržel rovnováhu: Jedna noha jeho židle se ulomila a on se bezmocně skácel dozadu.
S obrovským rachotem skončil na zemi, ale hned vyskočil a začal zuřivě nadávat.
"Německá práce, co?" rozčiloval se. Zlostně do rozbité židle kopl, že prolétla celou místností a rozpadla se. "Doufám, že se nerozpadne celá tahle kocábka, až se do ní opře vítr."
Mike a Arronax na sebe pohlédli, ale ani jeden nic neřekl. Mike naslouchal svému nitru, ale Astarothův hlas se v jeho mysli neozval. Přesto cítil, že se Arronaxovo vyprávění velmi, ale velmi blíží pravdě.
"To je neuvěřitelné," řekl po chvíli Trautman. "Ale ať je to jakkoli fantastické, v tuto chvíli nám to nijak nepomůže. Jestli se nám nepodaří uniknout a vzít s sebou NAUTILA, nebo ho v nejhorším potopit, změní se Winterfeld v nebezpečí, které teď nelze vůbec odhadnout."
"Kopule je zničená," podotkl Singh.
Arronax zasmušile pokýval hlavou. "Obávám se, že to samo nestačí," řekl. "Skutečnost, že existovala, definitivně dokazuje - pakliže to nedokázal už NAUTILUS - že Atlantida není legenda. A Winterfeld, který se teď zmocnil ponorky, bude určitě pátrat po dalším dědictví Atlanťanů. A obávám se, že ho najde."
"Tak snadné to zas nebude," řekl Trautman. "Vy jste pátral celý život a..."
"To je právě hrozné," řekl tiše Arronax.
Trautmana to poděsilo. Jak to myslíte?"
Arronax váhal, ale pak řekl se sklopeným pohledem: "Když jsme připravovali tuhle výpravu, vzal jsem si s sebou všechny své zápisky. To znamená, že teď má výsledky mého bádání kapitán Winterfeld."
Po těchto slovech se Mike zhrozil. Jestliže se Winterfeld zmocnil výsledků Arronaxových výzkumů a k tomu i NAUTILA...! Bylo to nepředstavitelné! Ponorka je sice poškozená, ale LEOPOLD má takové technické vybavení, že ji Winterfeld bezpochyby co nejdřív opraví. A jak oni sami právě dokázali, může se NAUTILUS ponořit do hloubky mnoha tisíc metrů.
Než však Mike stačil své obavy vyslovit, stalo se něco, co odsunulo Winterfelda a jeho dobyvačné plány přinejmenším na chvíli stranou.
Astaroth se s hysterickým prsknutím zvedl a vyskočil z Mikova klína tak prudce, že při tom bezohledně použil všechny drápy. Mike vykřikl bolestí. Kocour se vyřítil ke dveřím, v plném běhu do nich narazil a odlétl zpátky, že udělal dva tři kotrmelce. Hned se zase postavil na všechny čtyři a rozběhl se proti dveřím podruhé. Jako šílený se je snažil rozškrábat drápy.
"Princezna!" vykřikl Mike. Tentokrát neslyšel hlas kocoura. Cítil strach, panickou hrůzu, která se na okamžik zmocnila kocourova ducha a na stejně krátký okamžik se přenesla i na něj. Roztřásl se na celém těle.
"Princezna!" řekl. "Něco se stalo se Serenou!"
"O čem to mluvíš?" zeptal se Trautman.
"Serena!" vykřikl Mike ještě jednou. "Princezna! Probudila se!"

Trvalo skoro půl hodiny, než se kocour uklidnil a než se k němu Mike odvážil přiblížit a dotknout se ho. Astaroth se snažil otevřít kovové dveře tak dlouho, dokud si nezkrvavil tlapky a neobrousil drápky. Sotva popadal dech a skoro zahojená rána na zadní noze se mu znovu otevřela. A nejen to. Když to Mike viděl, přímo cítil, jak je kocour vyčerpaný. Ležel mu na klíně jako mrtvý.
Po této události Mike neodolal a vyprávěl Trautmanovi a ostatním, co o mořském kocourovi věděl. Benův komentář dopadl přesně tak, jak předvídal. Singh neřekl jako obvykle nic, ale když Mike skončil, Trautman na něj vyčítavě pohlédl a řekl tiše: "Měl jsi mi to říct už dřív."
"Věřil byste mi to?" odvětil Mike stejně tiše.
"Nevím," přiznal Trautman. "Patrně ne - aspoň ze začátku. Později, po té příhodě s ventilem..."
"A co by se změnilo?" zeptal se Mike.
"Tak tohle je tedy ten slavný nesmrtelný strážce princezny," řekl Ben a posměšně se na kocoura podíval. "Úžasný strážce, když nedokáže ani otevřít dveře!"
Mike na něj ostře pohlédl, pak se odvrátil a podíval se na okamžik na židli, která se rozbila přesně ve chvíli, kdy si Ben dělal z kocoura největší legraci.
Ben sledoval jeho pohled a Mike úkosem spatřil, jak sebou lehce škubl.
"Ty s ním opravdu mluvíš?" zeptal se Arronax.
Mike zavrtěl hlavou. "Mluvit není to správné slovo," řekl. "Nějak... ve svém nitru cítím, co říká."
"Zajisté," dodal posměšně Ben. "Jenom ty, že?"
Mike zůstal vážný. "Souvisí to asi s tím, že mě kousl," řekl.
"Mě poškrábal," ozval se jedovatě Ben. "A neslyším vůbec nic. Tedy..." Svraštil čelo, chvíli uvažoval a pak zamyšleně pokračoval. "Minulou noc jsem si namlouval, že se mnou mluví moje lampička na nočním stolku. Třeba jsem si to ani nenamlouval."
"Určitě ne," přitakal Mike. "Měl bys teď večer líp poslouchat. A hlavně by sis měl zvyknout spát obutý."
"Tak už dost, vy dva!" řekl Trautman přísně. Ukázal na kocoura. "Jestli se s ním můžeš opravdu dorozumět, měli bychom toho využít. Třeba tím získáme rozhodující výhodu."
"Ten kocour je Serenin strážce, na to nezapomeňte," namítl Arronax. "Neudělá nic, co by princeznu ohrozilo."
Za dveřmi se ozvaly kroky. Zarachotila zástrčka, vzápětí se dveře otevřely a vešli dva ozbrojení vojáci. Za nimi spatřil Mike siluetu dalších dvou, kteří stáli na chodbě se zbraněmi připravenými k výstřelu. Winterfeld se k nim choval jako k hostům, ale nedopustil se té chyby, aby je podceňoval.
Mike cítil, jak se Astaroth na jeho klíně pohnul, a instinktivně ho k sobě přitiskl pevněji. "Jen klid," zašeptal. "My chceme Serenu osvobodit stejně jako ty, ale zatím musíme čekat. Máme jen tuhle šanci."
Astaroth neodpověděl ani teď, ale Mike věřil, že jeho slovům rozuměl.
"Ty tam!" Jeden z vojáků ukázal na Mika. "Půjdeš s námi! Kapitán Winterfeld tě chce vidět."
Mike vstal a chtěl kocoura položit na židli. Astaroth však zaprskal tak výhružně, že to neudělal. Držel kocoura v náručí jako spící dítě, přistoupil k vojákům a vyšel na chodbu. Voják, který ho vyzval, aby šel s nimi, se na kocoura nepřátelsky podíval, potom zavrtěl hlavou a posměšně se ušklíbl. Mike se modlil, aby Astaroth neudělal žádnou nepředloženost. Winterfeld dal vojákům jistě rozkaz, aby se k němu a ostatním chovali s respektem.
Zanedlouho dorazili ke kajutě kapitána Winterfelda. Vojáci nevešli dovnitř, zůstali stát venku přede dveřmi. Winterfeld seděl u psacího stolu pokrytého papíry a mapami, a když Mike vešel dovnitř, přátelsky se na něj podíval.
"Posaď se," vybídl ho. Teprve pak si všiml kocoura, kterého Mike pořád držel v náručí. "Doufám, že je tvůj mazlíček už čistotný," řekl a starostlivě dodal: "Co je s ním? Připadá mi nemocný."
"Je to lenoch, dává se rád nosit," odpověděl Mike a hlas se mu přitom trochu zachvěl.
"Kočky jsou už takové," řekl Winterfeld. "Já mám doma tři - dvě perské a jednu obyčejnou kočku domácí. Ale ani jedna není zdaleka tak velká jako tvůj kocour. Je to opravdu nádherný exemplář."
Mike naslouchal do svého nitra, ale Astarothův neslyšný hlas se neozval. Totam bylo i jeho zběsilé chování. Mike měl navíc pocit, že se s ním stala nějaká změna.
"Doufám," řekl Winterfeld, když se Mike posadil, "že jsi měl čas uvažovat o našem rozhovoru."
"Nevím, o čem bychom spolu měli mluvit," odpověděl Mike. Kocour se v jeho náruči pohnul. Něco se s ním stalo. Nebyla to viditelná změna, ale Mike ji cítil velmi zřetelně.
Winterfeld si vzdychl. Jeho prsty přejížděly automaticky po hromadě map.
"To bys mě zklamal, Michaeli," řekl. "Myslel jsem, že jsi chytřejší. Nečekám, že se ke mně budeš chovat jako k příteli, ale jsi přece dost starý, abys věděl, kdy přestat. Smiř se s tím, že jste prohráli. Bojovali jsme, vy jste se statečně bránili, ale teď už je po všem. Mám v podstatě všechno, co jsem chtěl. Moji muži už prohledávají NAUTILA. Nepotrvá dlouho a naučí se ponorku řídit. Mohl bych tě s ostatními vysadit někde na pevninu a jít svou cestou, kdybych chtěl."
"Ano, nebo byste nás mohl rovnou zabít, viďte?" Mike se lekl svých slov. Nevěděl ani, proč je pronesl - Winterfeld byl jistě jejich nepřítel, ale nikoli vrah. Najednou však pocítil hněv a odhodlání, kterého se sám děsil. Svým způsobem si také uvědomoval, že to nejsou jeho pocity, ale byly příliš silné, aby se jim ubránil.
"Víš, že bych to neudělal," odpověděl Winterfeld.
Zřejmě se ho to upřímně dotklo. "Ale mohl bych vás vysadit někde na ostrově a trvalo by léta, než by vás někdo našel. Ale to bych nerad. Naopak, doufám dokonce, že své názory sjednotíme a budeme spolupracovat. Tvoje pomoc by pro mě byla moc důležitá. A pro mnoho dalších lidí."
"Pomoc? Při čem?" zeptal se Mike podrážděně. "Přepadneme spolu ještě pár pokojných výzkumných plavidel?"
"To bylo politováníhodné, ale nutné opatření," řekl Winterfeld hlasem, v němž nebylo ani stopy lítosti. "Nehodlám si

hrát na piráta světových moří - jako to dělali například tvůj otec a Trautman. Ale co jsem měl dělat? Vy jste mi unikli, a tak byl profesor Arronax mou poslední možností. A přiznávám, že ta příležitost byla ohromně lákavá. Hlavně když jsem tím zabil dvě mouchy jednou ranou," dodal s pousmáním.
"Jak to myslíte?"
Winterfeld se zasmál. "Vy jste opravdu věřili té historce o členu Arronaxovy výpravy, který mi v posledním okamžiku unikl?" Kapitán zavrtěl pobaveně hlavou. "Takové chyby se mi nestávají, příteli. Byl to jeden z mých mužů, který dostal za úkol podstrčit tu zprávu novinářům. Bylo mi jasné, že se sem Trautman okamžitě vrátí, až se to dozví. Celou tu dobu jsem na vás čekal. Úspěšně, jak se ukázalo."
"A co chcete udělat s Arronaxem a jeho lidmi?" zeptal se Mike.
Winterfeld ho uklidnil pohybem ruky. "Daří se jim dobře, neměj strach. Arronaxe jsi už poznal a nic se nestane ani ostatním. Jsou na palubě LEOPOLDA a ty máš mé slovo, že jim nikdo nezkřiví ani vlásek."
"A ta dívka?" zeptal se Mike. Astaroth se v jeho náruči neklidně pohnul.
"To je další důvod, proč bychom měli spolupracovat," řekl Winterfeld. "Kopule byla za nešťastných okolností bohužel zničena - nevíš o tom náhodou něco?"
V první chvíli Mika zmátl číhavý tón Winterfeldova hlasu, potom však pochopil. "Ne," odpověděl. "My s tím rozhodně nemáme nic společného, jestli jste to myslel takhle."
Winterfelda to zřejmě docela nepřesvědčilo. Nejspíš se domnívá, myslel si Mike, že jsme kopuli vyhodili do povětří, aby nepadla do rukou jeho mužům.
"Co je s tou dívkou?" opakoval.
"Je na palubě," odpověděl Winterfeld. "A neboj se - nic se jí nestalo. Co o ní víš?"
"Můžu ji vidět?" zeptal se Mike, aniž odpověděl na Winterfeldovu otázku.
Winterfeld váhal, ale nakonec přikývl. "Proč ne? Ale obávám se, že ti to k ničemu nebude." Zvedl ruku, aby Mika uklidnil, když viděl, že sebou zděšeně škubl. Skutečným důvodem Mikova pohybu však bylo, že mu Astaroth při kapitánových slovech zabodl drápy skrz košili tak hluboko do těla, že div nevykřikl bolestí. Kocour nadále předstíral spánek, ale Mike cítil, že se už zase proměnil v klubko nabité energií a jen čeká, jak tuhle komedii ukončit.
"Nic se jí nestalo," pokračoval Winterfeld. "Naopak, podařilo se nám ji probudit. Ale není... řekněme... ještě docela při smyslech."
Mike si nervózně přejel špičkou jazyka po rtech. Astaroth se v jeho náruči třásl. Mike cítil, že je každý sval jeho těla napjatý k prasknutí.
"Rád bych se jen přesvědčil, že se jí daří dobře," řekl Mike.
"Prosím," řekl Winterfeld a vstal. "Jestli je třeba, abych ti dokázal, že svůj návrh myslím vážně, souhlasím. Pojď se mnou."
Kapitán obešel psací stůl, pokynul Mikovi, aby ho následoval, a otevřel dveře. Oba strážní, kteří sem Mika doprovodili, stáli dosud na chodbě. Když je Winterfeld míjel, o krok ustoupili a pak kapitána a Mika s odstupem dvou kroků následovali.
Winterfeld vedl Mika hotovým labyrintem chodeb a chodbiček. Čas od času potkávali členy posádky, kteří veliteli s respektem ustupovali z cesty, ale vcelku vypadala loď jako po vymření. Mike však rychle pochopil, že to není tím, že má Winterfeld na palubě tak málo lidí, ale spíš tím, že je LEOPOLD tak velký. Dřív, když sdílel v internátu pokoj s kapitánovým synem, často si spolu o lodi povídali. Paul mu vyprávěl, že je to jedna z největších lodí německého válečného námořnictva. Mike tomu věřil, ale nikdy se příliš nezabýval tím, co to ve skutečnosti znamená. Proto teď nevycházel z údivu. Dokonce i NAUTILUS, dlouhý skoro sto metrů, působil vedle této bitevní lodi jako kocábka.
Tyto myšlenky mu připomněly otázku, kterou měl na jazyku celou tu dobu.
"Kde je Paul?" zeptal se. "Je tady na palubě?"
Winterfeld se zasmál. "Kdepak," řekl a zavrtěl hlavou. "Zač mě máš? Nikdy bych svého syna nevystavil takovému nebezpečí. Paul je na bezpečném místě."
"A kde je to bezpečné místo?" zeptal se Mike.
Winterfeld se opět zasmál a znovu zavrtěl hlavou. "Ty nedáš pokoj, viď? Ale já myslím, že bychom to s projevy důvěry neměli prozatím přehánět. Později se se svým přítelem určitě setkáš."
Mezitím došli k cíli. Před železnými dveřmi stáli dva strážní, sice ozbrojení jako téměř všichni na palubě, ale přitom zjevně znudění. Když spatřili Winterfelda, rychle se pokusili zaujmout předpisový postoj a upravit si uniformy. Kapitán jim však nevěnoval pozornost, ale otevřel dveře a naznačil Mikovi, aby ho následoval. Oba vojáci, kteří je doprovázeli, vešli dovnitř za nimi.
Jak Mike poznal na první pohled, ocitli se v lodní nemocnici. U stěny vedle dveří stála řada bílých, pečlivě povlečených postelí, v místnosti byla spousta lékařských přístrojů a několik skleněných skříní plných lahviček a nádob, v nichž byly zřejmě uloženy léky. Ve vzduchu se vznášel pronikavý pach karbolu. Starší muž v bílém plášti, patrně lékař, se na Winterfelda podíval a pozdravil ho, ale vojenskou poctu mu nevzdal.
Serena ležela na lůžku vedle dveří, a přestože na sobě měla dosud prosté bílé roucho a zaujímala skoro stejnou polohu, v jaké ji Mike spatřil ve skleněné rakvi, něco se s ní stalo.
Oči měla teď otevřené, ale pohled nepřítomný, zdálo se, že strop nad hlavou nevnímá, a její pleť měla stále bílou, téměř průsvitnou barvu. Ležela zcela nehybně, vlasy rozprostřené kolem ramen jako zlatý závoj, a dýchala tak povrchně, že to nebylo téměř vidět - ale přesto se změnila.
Když ji Mike spatřil ve skleněné rakvi, připadala mu jako mrtvá - štíhlá dívčí postava s překrásnou tváří, ale nic víc. Stejně dobře to mohla být socha vytesaná rukou nadaného umělce. Teď však pulzoval v této soše život. Nebylo ho sice téměř vidět, ale tím více ho bylo možno vnímat, a tato božská jiskra jako by vyvolala změnu pod povrchem

viditelného a zcela ho změnila. Najednou to nebyla krásná loutka, ale cosi živého, teplého, co k sobě Mika rázem přitahovalo.
Ale to nebylo ještě všechno. Ačkoli dívku viděl teprve potřetí v životě, měl důvěrný pocit, že ji zná už velmi dlouho. Třeba to nějak souviselo s Astarothem. Třeba jen vnímal city kocoura a považoval je v první chvíli za své vlastní. Ale i kdyby tomu tak bylo, nehrálo to žádnou roli - stačilo, aby na tu bledou, hubenou dívčí tvář vrhl jediný pohled, a věděl, že by Serenu bránil za cenu vlastního života, kdyby jí chtěl někdo ublížit.
Všechny tyto myšlenky a pocity Mika přepadly, sotva vešel do místnosti. Při pohledu na dívku reagoval i Astaroth. Okamžitě se probral z letargie, s pronikavým výkřikem seskočil z Mikovy náruče a vymrštil se na lůžko. Lékař vykročil, aby ho odehnal, ale Winterfeld ho chvatně zarazil. Astaroth hlasitě zamňoukal, jediným skokem se ocitl u dívčina ramene a začal příst a třít si hlavu o její tvář. Drápy zarýval rychlým, pravidelným pohybem do polštáře a prudce mával ocasem.
Serena zamžourala. Její víčka se zavřela a chviličku tak zůstala, a když se opět zvedla, objevilo se v dívčiných očích cosi nového, co v nich dosud nebylo. Vypadala pořád jako omámená, jako náměsíčná, ale jiskřička života v jejích očích teď hořela jasněji. Hlavou nepohnula, ale očima hledala kocoura, a přestože měla tvář i nadále nehybnou a nehnula ani brvou, připadalo Mikovi, že na ní vidí cosi jako úsměv. Po chvíli zvedla paži, pomaloučku, s velkou námahou, natáhla prsty a položila je kocourovi mezi uši. Astaroth předl stále hlasitěji a schoulil se u jejího krku.
"To je neuvěřitelné," řekl lékař. "Zkoušeli jsme všechno, ale nereagovala na nic. Zdá se, že tu kočku zná."
Winterfeld se obrátil k Mikovi. "Myslím, že jsem tě už zase podcenil," řekl. "Mořský kocour, viď? A našli jste ho na dně oceánu?"
"Vždyť jsem vám to řekl," odpověděl Mike stručně.
"Ano," vzdychl si Winterfeld. "To jsi řekl. Ale nezbývá ještě pár věcí, které jsi mi neřekl?"
"Na to musíte přijít sám," odpověděl Mike drze.
Winterfeld se nerozčilil, jak Mike očekával. Bylo zřejmě těžké vyvést ho z klidu, nebo ho doopravdy rozzlobit.
Jelikož proti tomu nikdo nic nenamítal, přistoupil Mike opatrně k lůžku a sklonil se ke spící princezně. Díval se jí přímo do očí, ale stále v nich neviděl, že by ho vnímala. Nebyly to už oči sochy, ale dívčin pohled mířil skrz Mika a mizel v neznámých dálkách. Chviličku jako by v jejích očích viděl takovou bolest a utrpení, že ho zamrazilo.
"Kdo je ta dívka?" zeptal se Winterfeld.
Mike zavrtěl hlavou. "Nevím."
"Nesnaž se mě klamat, hochu," řekl Winterfeld. "Mluvil jsi přece s Arronaxem. Copak ti neprozradil, že mám jeho zápisky?"
"Když to víte, tak proč se ptáte?"
Tentokrát si Winterfeld ušetřil odpověď. Přistoupil k posteli z druhé strany a natáhl ruku, aby se dívky dotkl, ale zarazil se, když Astaroth výhružně zaprskal a vycenil zuby.
"Myslím, že teď máme i jejího strážce," řekl Winterfeld. Neřekl to nijak ironicky a na jeho tváři se objevil respekt. Po chviličce od postele odstoupil a kocour se zase uklidnil.
"Co s ní chcete dělat?" zeptal se Mike.
Winterfeld se usmál. "Zatím nic. Jen bychom jí rádi pomohli, samozřejmě. Později..." Pokrčil rameny. "Uvidíme. Když kopule vylétla do povětří, je tato dívka možná to poslední, co se dochovalo z národa Atlaňanů. Ale nemusíš si dělat starosti. Nechci jí nijak ublížit."
"Pokud vám řekne, co chcete vědět, že ano?"
"Připadá mi, že jsi přečetl příliš mnoho špatných románů," odpověděl mu Winterfeld s dobráckým posměškem. "I kdybych byl takový, za jakého mě zřejmě máš, pochopil bych už dávno, že násilí vede jen zřídka k uspokojivému řešení."
"Tak proč ho pořád používáte?"
"Protože to někdy jinak nejde," odpověděl Winterfeld tónem, který Mikovi naznačil, že ho jeho nedůvěra urazila. Jednoho dne pochopíš, proč tohle všechno dělám. Ale teď není vhodná doba, abychom se o tom bavili. Jsme tady, abychom pomohli té dívce. Na všechno ostatní bude čas později."
Pak udělal krok stranou a pokynul lékaři. Ten přistoupil k lůžku a sklonil se nad dívkou. Astaroth opět výhružně zaprskal a vycenil zuby. Lékař zděšeně uskočil.
"Klid, Astarothe!" řekl Mike. "Chce jí pomoct!"
Kocour na něj chviličku upíral své jediné tajuplně svítící oko, potom se uklidnil a dovolil, aby lékař dívku vyšetřil stetoskopem.
Winterfeld si Mika zamyšleně prohlížel, a ještě než promluvil, Mike pochopil, že udělal nenapravitelnou chybu.
"Takže ty se s ním umíš dorozumět," prohlásil po chvíli Winterfeld.
"Je to... je to chytré zvíře," zakoktal Mike. "Někdy si opravdu myslím, že mi rozumí."
Winterfeld se jen usmál a Mikovi bylo jasné, že jeho slova nezněla příliš přesvědčivě.
Za Astarothova nedůvěřivého dohledu lékař Serenu velmi opatrně, ale velmi důkladně vyšetřil. Nakonec odstoupil od lůžka a zatvářil se vážně. Je hrozně slabá," řekl. "Ale to není všechno. Něco s ní je, ale nedovedu říct co."
"Můžeš nám pomoct?" zeptal se Winterfeld.
Kocour pořád vytrvale mlčel. A jeho neslyšný myšlenkový hlas nepronikl do Mikovy hlavy ani teď. Přesto si byl Mike jist, že by se s dívkou - přinejmenším oklikou přes kocoura - mohl spojit. Cítil však, že nyní by mu Astaroth neodpověděl.
"Ne," odpověděl stroze.
"Tím nám to všem jen ztěžuješ," řekl Winterfeld a potřásl hlavou. "Ale prosím, jak myslíš. Času máme dost." Nato

pokynul vojákům, kteří s ním vešli dovnitř a mlčky, ale se zřejmým údivem celý výjev sledovali. "Odveďte ho k ostatním."

Potom dostali chlapci další důkaz Winterfeldovy velkorysosti - jeden z vojáků, kteří Mika doprovázeli zpátky, prohlásil, že se smí s Trautmanem vrátit k ostatním. Mike přirozeně musel Arronaxovi a Benovi obšírně vyprávět, co zažil, a oba na to přirozeně měli jiný názor: Jak na Mikovy zážitky, tak na to, co si o tom všem mají myslet. Ben samozřejmě hlasitě vykřikoval, že Winterfeldovi v žádném případě nesmějí věřit a že jeho domnělá laskavost nemůže být nic jiného než trik. Mike o tom však už nebyl přesvědčen tak jako před hodinou, kdy ho k Winterfeldovi odvedli. Rozhodně k němu necítil přátelství a také mu nedůvěřoval, ale bylo pro něj stále těžší vidět v něm bezohledného zločince, za jakého ho považoval Ben. Trautman na tom byl zřejmě stejně, protože se debaty téměř neúčastnil, byl jen stále zamyšlenější a tišší. Občas, když si myslel, že to Mike nevidí, na něj vrhl zvláštní pohled.
Tak minuly alespoň dvě hodiny, než Arronax diskusi konečně uzavřel tím, že tiše, ale velmi naléhavě řekl: "Tím vším se přece nic nemění."
Chviličku panovalo zmatené ticho. Potom se André zeptal: "Co?"
"Skutečnost, že jsme zajati a ta dívka že je pro kapitána Winterfelda - ať se chová přátelsky, či nikoli - klíčem k nepředstavitelné moci." Nato přelétl pohledem po jejich tvářích, jako by očekával odpor či souhlas. Když se nikdo neozval, pokračoval: "Souhlasím s Mikem přinejmenším v jednom bodě: V minulých týdnech jsem měl čas a příležitost hovořit s Winterfeldem a učinit si o něm svůj názor. Ze začátku jsem ho také považoval za pouhého zločince, v nejlepším za šílence. Teď už si nejsem tak jist, zda je to pravda. A kromě toho si myslím, že má zcela konkrétní plán."
"Jaký plán?" zeptal se Trautman ostře.
Arronax pokrčil rameny. "To nevím stejně jako vy. Ale Winterfeld není z těch, kdo něco dělají bez vážného důvodu. Třeba jste si to ještě neuvědomili, ale svými činy se svým způsobem postavil mimo zákon. Válka mu to trochu usnadňuje, protože svět má v tuto chvíli jiné starosti než honit dezertéra, ale dříve či později ho dopadnou. A Winterfeld to ví. Není přece hlupák."
"Kam tím míříte?" zeptal se Singh.
"Myslím, že Winterfeld hraje prostě vabank," odpověděl Arronax. "Vsadil všechno na jednu kartu - a to by jistě neudělal, kdyby si nespočítal, že má šanci tuhle hru vyhrát. Chce se zmocnit odkazu Atlaňanů - a se Serenou a NAUTILEM má dobré vyhlídky, že se mu to podaří."
"Ale kopule je přece zničená!" namítl Chris.
Arronax se usmál. "Obávám se, že to není tak důležité," řekl. "Našel jsem spoustu důkazů o jiných sídlech toho zaniklého národa - a slyšel jsi to přece sám: Moje zápisky má Winterfeld! Jestli se dozví ještě něco od té dívky, najde pozůstatky po Atlantidě snadno."
"A my jsme mu k tomu poskytli vhodnou loď," dodal ponuře Trautman.
Arronax si povzdechl. "Ano. Vy jste tu kupoli viděl, Trautmane. A víte, co NAUTILUS dokáže. Jestli Winterfeld najde další objevy Atlaňanů... Radši na to nemyslet! Mohl by se stát doslova neporazitelný. Kdo ví, možná že by se stal vládcem celého světa. Nemyslím, že po tom touží, ale..."
"A v tom máte naprostou pravdu, profesore," přerušil ho hlas ode dveří. Všichni sebou zděšeně škubli a pohlédli na Winterfelda, který vešel nepozorovaně do kabiny a zřejmě je už chvíli poslouchal.
"Jsem si dobře vědom nebezpečí, kterému vystavuju sebe i své muže, milý profesore. Avšak cena, o kterou jde, za to více než stojí."
Winterfeld přistoupil blíž, ale dveře za sebou nechal otevřené, takže všichni viděli dva ozbrojené námořníky připravené venku na chodbě. Pak pokračoval volnějším tónem: "Je možná vyšší, než si dokonce i vy dovedete představit - a ostatní taky. Tím víc mě mrzí, že mě zřejmě pořád ještě považujete za obyčejného piráta."
Při těchto slovech si změřil Bena příznačným pohledem, který však mladý Angličan opětoval vzpurně a bez sebemenšího náznaku strachu.
"Jestli tomu tak není, tak nám řekněte, co máte doopravdy v plánu," zeptal se ho Trautman. "Třeba se vám podaří přesvědčit nás - kdo ví?"
"Kdo ví?" opáčil Winterfeld s úsměvem. "Udělal bych to rád, ale teď na to není ani čas, ani vhodná příležitost."
"Co tomu brání?"
"Skutečnost, že nevím, jestli vám a vašim mladým přátelům můžu či nemůžu důvěřovat," odpověděl Winterfeld vážně.
"A tím jsme se dostali k tomu, proč jsem přišel." Winterfeld ukázal na Mika. "Michael vám jistě vyprávěl, jaké plány mám s vámi, případně s profesorem Arronaxem a jeho průvodci."
"Našel jste už osamělý ostrov, na který byste nás mohl vysadit?" zaprovokoval Ben.
"Těch mám v zásobě spoustu," odpověděl Winterfeld. "A ujišťuju tě, příteli, že některé jsou opravdu osamělé - osamělé přinejmenším na nejbližších deset let." Pak pokračoval jiným tónem: "Teď, když je kopule zničená, nemá tady už LEOPOLD co pohledávat. Ještě večer vyrazíme dál."
"A co je nám do toho?" zeptal se Ben.
"Potřebujete otroky, aby veslovali?" dodal Juan.
Winterfeld na to nereagoval. "Jde o NAUTILA," řekl. "Budu k vám upřímný: Mám na palubě pár schopných inženýrů a jsem si jist, že by se dřív či později naučili ponorku ovládat. Ale obávám se, že by jim to trvalo spíš déle."
"A tak chcete, abychom jim to vysvětlili?" zeptal se Mike celý bez sebe.
Winterfeld přikývl. "Nic se tím nezmění - pro vás," řekl. "Ani pro nás. Ztratíme jen méně času. Vzácného času, jak ochotně přiznávám. Nehraje to však důležitou roli. Výhoda pro vás by spočívala v tom, že bych vám vaši ochotu nezapomněl."

"Zaručujete nám bezbolestnou smrt?" zeptal se posměšně Ben.
Tentokrát všichni zahlédli krátké zlostné zajiskření ve Winterfeldových očích. Ale kapitán se i tentokrát ještě ovládl.
"Zaručuju vám všem, že se s vámi bude zacházet tak dobře, jak je v těchto podmínkách možné," řekl vážně. "Bez ohledu na to, jak se rozhodnete, zda se stanete mými spojenci, nebo mě budete dál považovat za svého nepřítele..."
Tu se na chodbě ozvaly hlučné kroky a vzápětí se do kabiny vřítil námořník a celý udýchaný se zastavil před Winterfeldem.
"Pane kapitáne, musíte přijít do ošetřovny!" řekl bez bližšího vysvětlení.
A Winterfeld zřejmě pochopil, jak je to důležité, protože neváhal a obrátil se ke dveřím. Voják ho však zadržel a ukázal na Mika:
"Ten chlapec by měl jít radši s vámi," řekl.
Winterfelda to překvapilo, ale Mike se zhrozil, protože poznal, že je to jeden ze dvou mužů, kteří s nimi byli u Sereny. Winterfeld mu ani nemusel rozkázat, aby ho následoval. Všichni tři rychle opustili kabinu.

Přestože ošetřovna byla téměř na opačném konci obrovské lodi, netrvalo jim ani pět minut, než k ní dorazili. Chodba před ošetřovnou byla plná vojáků. Už z dálky slyšeli vzrušené výkřiky a změť hlasů. Hluk neustal, ani když Winterfeld seběhl ze schodů. Při železné disciplíně panující na palubě LEOPOLDA to už něco znamenalo!
Winterfeld se obrátil k prvnímu námořníkovi, který mu přišel do cesty, a vykřikl na něj: "Co se tu děje?"
Voják neodpověděl, ale ukázal za sebe, a když se Mike podíval tím směrem, spatřil postavu v bílém plášti, která seděla schoulená na podlaze a opírala se hlavou a rameny o stěnu.
Mike poznal lékaře, který předtím vyšetřoval Serenu, jen podle bílého pláště a stetoskopu pověšeného kolem krku. Tvář měl zakrvácenou a rudá byla také přední část jeho pláště. Naříkal bolestí.
"Jak se to stalo?" obořil se na něj Winterfeld bez ohledu na jeho stav. "Kdo to udělal?"
"Ten... kocour," zasténal lékař. "Ta černá potvora... se na mě najednou vrhla. Myslel jsem, že mě zabije."
"Astaroth?" zeptal se Mike nedůvěřivě. Co spatřil, potvrzovalo však lékařova slova - na jeho zakrvácené tváři viděl nejméně tucet škrábanců, které mu opravdu mohly způsobit Astarothovy drápy. Nedovedl si jen představit, že by se na něj kocour vrhl bezdůvodně.
Winterfeld zřejmě také ne, protože se rovnou zeptal: "Co jste to sakra udělal, vy hlupáku?"
"Jen... jen jsem té dívce dal injekci," odpověděl lékař. "Vitaminy, pro posilnění."
"A Astarothovi se to nelíbilo," usoudil Mike.
"Vrhl se na mě jako šílený," potvrdil lékař. "Snažil jsem se ho odehnat, ale byl pořád zuřivější."
"Vy jste ale blázen!" řekl Winterfeld, napřímil se a prudce se otočil. "Ale to není určitě všechno. Co se to tady děje?"
Ani jeden námořník mu neodpověděl. Mike si však náhle čehosi všiml - stěna vedle dveří, za nimiž se nacházeli Astaroth a Serena, byla vyboulená ve tvaru lidské postavy. Mike si byl jist, že dřív poškozená nebyla.
Všiml si toho i Winterfeld. Chviličku na promáčklé místo zíral se svraštělým čelem, pak zamířil ke dveřím a natáhl ruku po klice.
"Radši to nedělejte!" ozval se jakýsi voják. Mike a Winterfeld se k němu současně otočili a Mike spatřil, že muž je nejen pobledlý hrůzou, ale že také krvácí z hluboké rány na hřbetě pravé ruky.
"Proč?" zeptal se kapitán ostře.
Voják chvíli váhal, potom řekl tak tiše, že mu sotva rozuměli: "Ten kocour..."
Mika to nijak nepřekvapilo. Na Winterfeldově tváři se však objevil bezmezný údiv.
"Co prosím?" zasípal. "Vy mi chcete říct, že tu stojí polovina mé posádky a bojí se kocoura?"
Poslední slova už kapitán křičel. Voják se přikrčil jako spráskaný pes a také ostatní ustoupili tak daleko, jak jim to dovolovala těsná chodba.
"Zuří... zuří jako šílený, pane kapitáne," vykoktal ze sebe muž. "To... to není kocour - to je... bestie!"
"Taková pitomost!" prohlásil Winterfeld, ale přesto se mu zřejmě nechtělo vzít za kliku a vejít do ošetřovny. Potom se však rozhodl, stiskl kliku a vstoupil dovnitř. Mike ho bez vyzvání následoval a ani Winterfeld, ani jeho námořníci se ho nepokusili zadržet. A to bylo dobře, neboť kdyby býval vešel do ošetřovny Winterfeld sám, nastala by možná ještě větší katastrofa.
Mike zahlédl úkosem jen stín, otočil se a prudce odlétl na stěnu, když Winterfeld uprostřed kroku zničehonic ustoupil a vykřikl překvapením. Na hrudi mu viselo cosi černého, chlupatého, co ho snad tucty drápů a zubů současně drápalo a kousalo do obličeje.
"Přestaň, Astarothe!" vykřikl Mike. "Přestaň!"
Astaroth řádil jako posedlý. Jeho drápy trhaly Winterfeldovu uniformu, jako by byla z papíru, a přestože vážil sotva deset kilo, Winterfeld po jeho zuřivém útoku znovu narazil do stěny a padl na kolena. Jednou rukou se snažil kocoura odstrčit od svého obličeje, a hlavně od krku, druhou sahal pod blůzu uniformy. Mike neviděl, co tam dělá, ale tušil to...
"Astarothe, přestaň!" vykřikl zoufale. "Zabije tě!"
Tentokrát mořský kocour zareagoval a podíval se na něj - a Winterfeld toho okamžitě využil. Prudkým pohybem ze sebe kocoura shodil a vyskočil. Astaroth prolétl ošetřovnou, obratně skončil na všech čtyřech, jako černý blesk se otočil a chystal se na kapitána znovu vrhnout.
Winterfeld však využil vteřiny, kterou získal. Jeho ruka se vynořila zpod uniformy - a jak se Mike obával, držela pistoli.
S pronikavým výkřikem a rozpřaženými pažemi se Mike vrhl mezi kapitána a kocoura, takže Astaroth skočil na něj místo na německého důstojníka.
Náraz Mika povalil. Upadl, ale Astarotha nepustil. Jeho ruce se vší silou zarývaly do jeho husté srsti.
"Astarothe, přestaň!" zasípal znovu. "Zabije tě!"

Tentokrát jeho slova zabrala. Astaroth sice zuřil a kroutil se dál pod jeho rukama, ale už na něj neútočil. Mike se po chvíli odvážil opatrně vstát. Kocoura přitom svíral oběma rukama a tiskl ho k sobě tak pevně, že mohl sotva dýchat. Winterfeld stál kousek dál a pozorně Mika a Astarotha sledoval. Jeho zbraň přitom stále mířila na kocoura a Mike nepochyboval ani vteřinu, že by jí zaručeně použil, kdyby se ho Astaroth znovu pokusil napadnout.
"Můžete tu pistoli schovat," řekl Mike. "Už vám nic neudělá."
Winterfeld ji však ani nesklonil k zemi. Jeho napětí nicméně trochu povolilo.
"Myslím, že jsi právě jednomu z nás zachránil život," řekl a nechal přitom otevřené, zda tím myslí sebe a Mika či sebe a kocoura. "Ale moc moudré to nebylo."
Mike mu raději neodporoval. Obrátil se raději k lůžku, na němž ležela Serena. Winterfeld se zatím věnoval zraněnému vojákovi. Mike si uvědomil, že leží přímo pod vypuklinou, která vznikla v kovové stěně do chodby. Co s ním proboha Astaroth provedl?
Co si zasloužil, odpověděl mu v hlavě Astarothův neslyšný hlas. Chtěli princezně ublížit. To nemůžu připustit.
Mike si povzdechl. "Lékař jí chtěl pomoct, Astarothe," řekl nahlas. Winterfeld vzhlédl a zamračeně se na něj podíval.
Bodl ji do ruky! trval na svém Astaroth.
"Chtěl jí dát injekci s posilujícím prostředkem, Astarothe," vysvětloval Mike trpělivě. "Maličko to bolí, ale jen chvíli."
Astaroth mlčel, ale dál na něj nedůvěřivě zíral svým jediným okem. Pak vyskočil na Serenino lůžko. Dívka se opět téměř okamžitě probrala z letargie, jako by ucítila kocourovu blízkost, a natáhla k němu ruku. Jakmile ho pohladila, začal Astaroth příst. Když se přiblížil Winterfeld, znovu nahrbil hřbet a zaprskal.
Winterfeld se zastavil. "Tak ty se s ním umíš opravdu domluvit!" řekl Mikovi.
Mike mlčel. Nemělo smysl zapírat.
"Měl bys mu skutečně domluvit," pokračoval Winterfeld. Jestli zraní ještě jednou některého z mých mužů, dám ho zastřelit."
Astaroth zaprskal. Winterfeld si ho chladně prohlížel, odstoupil o krok od lůžka, ale zbraň ještě neschoval.
Najednou se Serena pohnula. Zatím nereagovala na nic mimo Astarotha, ale teď Mike cítil, jak je neklidná a nervózní. Něco se stalo.
"Tohle byste neměl říkat, když to Serena slyší," řekl Mike tiše.
Ani když to slyším já, dodal v jeho myšlenkách Astaroth.
Winterfeld se rozhodl dál o tom nemluvit, obrátil se prudce ke dveřím a otevřel je. Do místnosti vešlo několik vojáků, ale drželi se v uctivé vzdálenosti od Serenina lůžka - zřejmě kvůli kocourovi. Lékař pečoval o zraněného vojáka, přestože byl sám poraněný. Mike to vzal na vědomí jen letmým pohledem. Všechna jeho pozornost platila Sereně, která se mezitím zpola napřímila a pozorovala celý výjev očima vytřeštěnýma strachem. Mike se snažil představit si, jaký dojem na ni asi dělá, co vidí, ale jeho fantazie před tímto úkolem kapitulovala.
"Rozumíš... rozumíš mi?" zeptal se váhavě. Nemohl říci, zda Serena rozuměla jeho slovům, nebo jen zareagovala na jeho hlas - rozhodně pomalu otočila hlavu, pohlédla na něj velkýma tmavýma očima, a...
Ani později se Mikovi nedostávalo slov, aby popsal, co se stalo v té nekonečné vteřině, kdy se setkaly jejich pohledy. Nebyl to jen dotek pohledů. Mikovi připadalo - jako už jednou předtím - že je dívka nesmírně blízká a že je s ní tak hluboce spjat jako dosud s žádným jiným člověkem. Byl to tak vřelý, hřejivý pocit, že si přál, aby nikdy neskončil.
"Rozumíš mi?" zeptal se znovu.
Když Serena neodpověděla ani teď, ale jen na něj upřeně hleděla, dodal s úsměvem: "Nemusíš se bát. Chceme ti pomoct."
Pak k ní natáhl ruku, ale pohyb nedokončil, protože si Astaroth výhružně stoupl mezi něj a Serenu a nahrbil hřbet. Jeho jediné oko se úskočně lesklo.
Nedotýkej se jí! ozval se mu v myšlenkách kocourův neslyšný hlas.
"Přestaň s těmi hloupostmi, Astarothe!" řekl Mike. "Co to má znamenat? Stojím přece na tvé straně!"
Nejsem si už jist, že tady někdo stojí na mé straně, odpověděl podrážděně kocour.
"Měj rozum, Astarothe," pokračoval Mike. "Tamhleten muž je lékař. Vším, co dělá, chce Sereně pomoct." Nato znovu pomalu natáhl ruku a Astaroth tentokrát dovolil, aby vzal Serenu za ruku.
Dívka se pod jeho dotykem zachvěla - a také Mika zamrazilo. Její pleť byla chladná, hladká a tuhá skoro jako studený porcelán, nikoli jako živé tělo. Cítil, jak jí rychle buší srdce, ale cosi mu říkalo, že to není jen strachem.
"Nevím, jestli mi rozumíš," řekl Mike pomalu a zřetelně a snažil se dodat svému hlasu uklidňující tón. "Ale pokusíme se ti pomoct. Tihle muži nejsou tví nepřátelé."
Najednou si byl zcela jist, že je to pravda. A cosi z jeho jistoty jako by se přeneslo na Serenu, neboť se vůbec poprvé usmála, i když jen slabě a s pracně přemáhaným strachem.
"Tak ty se umíš dorozumět i s ní," ozval se Winterfeld a přistoupil pomalu blíž. Astaroth se k němu otočil, vycenil zuby a hrozivě zaprskal. Winterfeld se na okamžik zastavil, zle se na kocoura podíval a zvedl ruku k hlubokým krvavým škrábancům, které mu Astaroth způsobil. Jeho fascinace však byla silnější, a tak šel dál, zastavil se až u lůžka a usmál se na Serenu. A pak se dopustil chyby, která ho - a možná i jiné muže na lodi - málem stála život. Natáhl ruku, aby se Sereny dotkl tak jako Mike.
"Ne!" vykřikl Mike zděšeně. "Nedělejte to!"
Ale bylo už pozdě! Stalo se to tak rychle, že Winterfeld nestačil reagovat, i kdyby chtěl. Astarothovo prskání se změnilo v pronikavý skřek, s nímž vyskočil do výšky a vrhl se na Winterfelda, drápy hrozivě vytažené a zuby vyceněné. Winterfeld si zakryl obličej pažemi a hlavu schoval mezi ramena.
Pak padl výstřel. V místnosti zazněl jako rána z děla. Po Astarothovi bodlo oranžovočervené kopí a kocour se uprostřed skoku otočil, jako by ho zasáhla pěst. Bolestivě zanaříkal, proletěl místností a narazil do stěny kousek vedle

hlav Serenina lůžka. Bezvládně sjel po stěně dolů a zůstal ležet.
Winterfeld se prudce otočil. Ještě než kocour dopadl na podlahu, stál u muže, který na něj vystřelil, a vytrhl mu pušku z ruky.
"Vy idiote!" zařval. "Kdo vám to dovolil?! Zbláznil jste se?"
Pak hodil pušku na zem a obrátil se zase k Mikovi.

"Moc mě to mrzí," zasípal. "To jsem nechtěl, věř mi... to mi musíš ve..." Dál se nedostal. Zbledl jako křída, protože jeho pohled padl na Serenu. Mike také pocítil strašlivé, ochromující zděšení.
Serena seděla strnule napřímená na lůžku. Pár vteřin se upřeně dívala na tělo černého kocoura nehybně ležícího v rychle se zvětšující kaluži krve vedle jejího lůžka a pak...
Pak se s ní něco stalo. Mike tu proměnu doslova cítil - a nebyla to proměna k lepšímu. Na její tváři se přitom nepohnul ani sval, ale v jejích očích procitlo cosi temného a divokého a neuvěřitelně silného.
"Ne, Sereno," zapřísahal ji Mike. "Ne!"
"Co to má znamenat?" podíval se na něj Winterfeld. "Co dělá?" I on zřejmě cítil, že se s dívkou něco děje.
"Nevím," odpověděl Mike. "Ale..."
Tu se ozvala rána a praskot. Mike, Winterfeld a všichni ostatní se otočili a zírali na skříňku s léky, v níž vybuchla jedna z malých skleněných lahviček.
Nezůstala sama. Fascinovaně a zároveň zděšeně Mike sledoval, jak tekutina v lahvičkách začíná zničehonic vřít. Po skleněném povrchu jako by kroužily droboučké víry - a potom začaly lahvičky vybuchovat, jedna po druhé a se stále větší silou. Celá skříňka se třásla, o vteřinu později se rozlétla její skleněná dvířka, jako by do nich udeřilo kladivo, a zasypala muže stojící poblíž střepinami.
Vypukla panika. Všichni si chránili obličej pažemi a vrhli se ke dveřím, vráželi do sebe a padali. Zvenčí se naopak tlačili dovnitř vojáci čekající na chodbě a přivolaní výstřelem a výkřiky.
Tu se začaly otřásat také větší nádoby a tyglíky, některé vybuchovaly jako předtím skleněné lahvičky, jiné divoce poskakovaly či létaly vzduchem, jako by je drželi v rukou duchové, rozbíjely se o stěny či o podlahu a mnohé přitom zasáhly Winterfeldovy muže.
Když vypukl zmatek, překvapený Mike zavrávoral o krok zpátky, ale pouze on - možná mimo Winterfelda, který opravdu patrně přinejmenším tušil - věděl, kdo je odpovědný za tuto nenadálou katastrofu. Přikrčil se, chránil si rukama hlavu, aby ho do obličeje nezasáhly poletující trosky, a chtěl se obrátit k Sereně, ale sotva udělal půl kroku, dostal ránu jako neviditelnou pěstí a odlétl na stěnu tak prudce, že si vyrazil dech a neviděl nic než barevné jiskřičky. Bezmocně klesl na podlahu.
Když se mu aspoň zpola vrátily smysly, uviděl, že v ošetřovně panuje naprostý zmatek. Skoro všichni Winterfeldovi muži leželi na podlaze, mnozí krváceli z řezných ran způsobených poletujícími střepinami, a kdo stál ještě na nohou, snažil se místnost opustit.
"Sereno, přestaň" vykřikl Mike.
V místnosti řádila jakási neviditelná síla a rozbíjela všechno, co se jí postavilo do cesty. Osvětlení blikalo a do křiku námořníků a neustálého řinčení tříštícího se skla se mísilo děsivé sílící a slábnoucí kvílení.
Mike se zvedl a pokusil se znovu přistoupit k Sereně. Náhle věděl, že toto je pouhý začátek. Serena rozpoutala nepředstavitelné síly, které ovládala tak jako její předci, čarodějové z Atlantidy. Jejich moc nebyla ani zdaleka vyčerpána tím, že zaútočily na Winterfeldovy námořníky a roztříštily láhve.
Než se Mike přiblížil k lůžku, kdosi ho strhl zpátky.
"Zbláznil ses!" vykřikl Winterfeld a táhl ho ke dveřím. Mike se všemi silami snažil vymanit z jeho sevření.
"Musím..."
"Chceš, aby tě zabila?" přerušil ho Winterfeld. "Musíme pryč!" Nedbal na Mika a vlekl ho za sebou.
Než se prodrali na chodbu, Mike se ještě ohlédl k Sereně a pohled, který se mu naskytl, ho zděsil do hloubi duše: Serena stála na lůžku. Její tvář už nebyla bezvýrazná, ale změnila se v masku hněvu a bolesti. Vlasy a šat jako by jí bičovala neviditelná vichřice.
Winterfeld vyvlekl Mika z ošetřovny a odstrčil ho od sebe tak, že se dopotácel do náruče jednoho z vojáků. Současně začal hlasitě vydávat rozkazy.
"Zavřete dveře!" zvolal. "A zabarikádujte je! Ta dívka se nesmí dostat ven!"
"Poslouchejte, co vám říkám!" vykřikl na něj Mike zoufale. "Vy ji nezadržíte, věřte mi! Pokusit se o to můžu jenom já!"
Jeho jedinou možností, jak se s dívkou dorozumět, byl Astaroth. Teď, kdy byl mrtvý, by s ní musel navázat spojení přímo. A cosi mu říkalo, že je to jejich jediná šance, aby vyvázli životem. Vzpomněl si najednou, co říkal Arronax - Atlantida zanikla, protože její vládci ztratili schopnost kontrolovat své nepředstavitelné síly.
Winterfeld však na Mika nedbal. Dveře, které za sebou zabouchl, se otřásaly sérií tvrdých úderů a masivní kov se prohýbal, jako by na druhé straně běsnil rozzuřený slon. Čtyři pět vojáků se současně vrhlo ke dveřím a snažili se je udržet zavřené, ale zdálo se, že se jim to nepodaří.
"Winterfelde!" zavolal Mike co nejhlasitěji. "Pusťte mě k ní! Třeba ji zadržím!"
Ale Winterfeld jen zavrtěl hlavou a poručil: "Odveďte toho chlapce zpátky! A přivolejte posilu! Ať přinesou trám nebo něco, čím bychom dveře zapřeli!"
Mikovi bylo do breku. Pokusil se na Winterfelda znovu zavolat, aby ho pustil do ošetřovny a k Sereně, ale voják ho hrubě táhl za sebou ke schodům.
Proti nim se už valili další vojáci a Mike, popoháněný hrubými šťouchanci, nakonec vyklopýtal na palubu LEOPOLDA. Co tam spatřil, vyděsilo ho do morku kostí. Před půlhodinou, když ho vedli k ošetřovně, bylo nebe nad lodí bezmračné

a jasné, zářilo téměř nepřirozenou modří, jakou lze zažít jen v této části světa, a i tady jen zřídka. Teď bylo zakalené a bledé. Na obzoru se shlukovaly černé mraky a moře se zdálo matné jako zrcadlo, které někdo přebrousil smirkovým papírem. Kvílení, které slyšel už dole v lodi, tady bylo mnohem silnější a na kůži cítil Mike jemné svědění jako před nadcházející bouřkou.
Nenadálé změny počasí si všiml i jeho průvodce a zničehonic se zastavil. Zatvářil se zmateně - a Mike pojal naposledy naději.
"Musím se vrátit!" řekl. "Doveďte mě zpátky ke kapitánovi, prosím! Copak nevidíte, co..."
"Vidím, že se blíží bouře," přerušil ho námořník a plácl ho mezi lopatky. "A co? Přestaň už otravovat, nebo to slízneš!"
Mike se vzdal. Voják nemohl přirozeně pochopit, co ta domnělá "změna počasí" znamená. Nebyla to nepohoda, rozhodně ne obvyklá. Tmavé mraky na obzoru se změnily v gigantická černá pohoří, která se k nim po nebi blížila strašidelnou rychlostí. Ještě než Mike a jeho průvodce došli k nástavbě na zádi lodi, zahučely nad palubou LEOPOLDA první závany vichřice. Mike cítil, jak se mohutná loď začíná pod jeho nohama chvět. Svědění na kůži bylo stále silnější. Když sestupovali po kovových schodech k chodbě s jejich kabinami, vyla vichřice už tak hlasitě, že ji bylo zřetelně slyšet i uvnitř lodi. Rychle se setmělo.
Sotva zabočili do chodby, v otevřených dveřích nad nimi se rozsvítilo přízračné modré světlo blesku a od moře k nim zalétlo první, dosud vzdálené zahřmění. Pravidelné vlnobití dostalo nový, mohutnější rytmus, otřásající celou lodí.
Voják vedle Mika náhle znervózněl.
Přesto ho Mike už nepožádal, aby ho zavedl k Winterfeldovi. Voják dostal rozkaz a byl připraven ho provést, ať se děje co se děje.
Mike vešel beze slova do místnosti, kde na něj netrpělivě čekali ostatní, a začal jim všechno vyprávět ještě dřív, než voják odešel a zavřel za sebou dveře na zástrčku.
Mikovo stručné vyprávění strašidelně podmalovávaly blesky a hromobití, takže se nemusel příliš snažit, aby ostatní přesvědčil, že mluví pravdu. Dokonce i Ben, který ze zásady odporoval všem a všemu, se na něj díval s hrůzou. Bouře se blížila mnohem rychleji, než by kdo očekával, a přestože k nim ještě nedospěla, LEOPOLD se už teď houpal na vlnách jako lodička na zvlněném moři, nikoli jako mohutná válečná loď.
Nepříjemné mlčení, které se v kabině rozhostilo po Mikových slovech, přerušil i tentokrát Arronax.
"Winterfeld nemůže Serenu držet na ošetřovně na věky," řekl. "Dříve či později..."
"Jestli se nestane zázrak, pane profesore," přerušil ho Mike, "tak žádné později nebude." Ukázal přitom na okénko, za nímž se blesky míhaly stále rychleji a moře se nořilo do tajuplného šera beze stínů. Do vytí vichřice, jež bylo málem silnější než hluk motorů, se přimísil ještě další zvuk, který Mike nedokázal rozpoznat.
"Obávám se, že tyhle síly nedokáže zkrotit ani Serena."
Arronax se podíval k okénku a mlčel, ale Trautman řekl vážně: "Zažil jsem na moři mnoho bouří, ale něco podobného nikdy. Musíme něco podniknout."
"Ale co?" zeptal se Juan.
Otázka platila Trautmanovi, ale přesto na ni odpověděl Mike: "Varovat Winterfelda. Nemá tušení, jaké nebezpečí vyvolal. Jestli se Sereně nepodaří ovládnout síly, které rozpoutala, hrozí možná nebezpečí nejen téhle lodi." Chviličku váhal, protože se bál slov, která jim musel říci. "To, čeho jsme právě svědky, jsou tytéž síly, které zničily Atlantidu."
Všichni na něj překvapeně pohlédli. Potom se tiše ozval Ben: "A to všechno jen kvůli tomu pitomému kocourovi!"
"Není to jen kvůli kocourovi," opravil ho Trautman a rychle na Mika pohlédl, aby ho uklidnil. "Snaž se vžít do té dívky. Procitne v úplně cizím světě, plném neznámých lidí, mluvících nesrozumitelným jazykem a dělajících věci, které jí nahánějí šílený strach. Jediné, co zná, je její kocour - a pak se musí dívat, jak jí ho někdo před očima zastřelí. Co bys..."
V tuto chvíli vzplál nad mořem oslnivý bílý blesk, po němž následovalo skoro okamžitě strašlivé zahřmění - a půl vteřiny nato jako by LEOPOLDA zasáhla pěst obra. Úder byl tak prudký, že všichni upadli. Loď se naklonila na bok, takže bezmocně sklouzli po šikmé podlaze, a do pomalu doznívající ozvěny hromu se mísil stále hlasitější rachot a praskot, který vycházel ze všech částí LEOPOLDA najednou. Mike vykřikl bolestí a slyšel křik ostatních, sáhl do prázdna a marně se snažil něčeho zachytit. Nic takového však nenašel - nábytek, který se při mohutném úderu nerozpadl, sklouzl spolu s nimi k levé stěně kabiny.
"Co to bylo?" zasípal Arronax, který se postavil na nohy jako první.
V odpověď zaznělo druhé, ještě silnější zahřmění a loď se znovu otřásla od jednoho konce k druhému. Arronax znovu upadl, a když se loď naklonila tentokrát na druhý bok, sjel po podlaze ke dveřím kabiny. Z nitra LEOPOLDA odpověděl na zahřmění prudký výbuch.
Arronax narazil do dveří - a prolétl jimi! Mohutný otřes zřejmě rozlomil zámek.
Hned nato sjeli ke dveřím i ostatní. Mike neměl takové štěstí jako profesor. Prudce narazil tělem do dveřního rámu a skončil na stěně chodby. Měl pocit, jako by si vrazil nohy do těla až k ramenům. Vedle něj na podlahu chodby tvrdě dopadl Singh a Mike slyšel, jak za ním padají a křičí bolestí také ostatní.
Štěstí je však neopustilo. Nikdo se nezranil a po hlídkách, které stály před jejich dveřmi, nebylo ani vidu, ani slechu. Zřejmě se daly na útěk, když vypukla katastrofa.
Singh vyskočil jako první a zvedl Mika. "Honem odtud!" zvolal. "Na palubu! Rychle! Musíme se dostat na NAUTILA!"
Užuž se chtěl rozběhnout, ale pak se zastavil a obrátil se k Arronaxovi.
"Kde jsou vaši muži, profesore?" zeptal se bez dechu.
"V kabině na zádi," odpověděl Arronax. "Kousek odtud."
"Přiveďte je!" přikázal mu Singh. "Rychle! Pokusíme se dostat na NAUTILA. Třeba se nám podaří v tom zmatku uniknout."

Arronax odběhl a ostatní, kteří po Singhových slovech pochopili, jakou nečekanou šanci jim osud nabízí, se vydali chodbou a po schodech nahoru tak rychle, jak jim to zmítající se podlaha dovolovala.
Jakmile vystoupili na palubu, změnilo se burácení bouřky v apokalyptickou vřavu pekelné vichřice. Blesky protínaly oblohu tak rychle za sebou, že bylo nebe nad lodí jasné skoro jako ve dne. Mrazivý vichr jim bičoval tváře a byl tak silný, že se proti němu mohli pohybovat jen přikrčeni a v předklonu. Na přídi šlehaly červené plameny, ale Mike se neodvážil otočit. Potřeboval všechnu sílu, aby se udržel na nohou.
Singha a ostatní před sebou rozeznával jen jako přízraky. Nástavby na palubě LEOPOLDA halil liják připomínající vodopád, ale Mike přesto zahlédl, že do zábradlí - a také do jednoho děla - zřejmě udeřil blesk, protože kov byl na několika místech černý a zuhelnatělý, někde dokonce ještě žhavý. To bylo asi také příčinou výbuchu, který před chvílí slyšeli.
Singh cosi volal, ale vichřice mu odnášela slova od úst, takže mu Mike nerozuměl. Viděl jen, že ukazuje dopředu. Ponorka se nacházela u opačného boku LEOPOLDA, tak hluboko pod jeho vysokým zábradlím, že ji odtud neviděli. Mike cítil s nezvratnou jistotou, že mají jen tuto jedinou šanci. Ať se s LEOPOLDEM stane cokoli, tohle byl teprve začátek. Za kulisou černých bouřkových mraků, obklopujících loď ze všech stran, se chystaly nepředstavitelně ničivé síly, které LEOPOLDA prostě rozdrtí.
"Co je se Serenou?" vykřikl Mike co nejhlasitěji.
Jeho slova odnesla bouře tak jako předtím Singhovo volání a Mike si najednou nebyl jist, zda se vůbec dostanou k druhému lodnímu boku. Bouře zuřila stále prudčeji a Mikovi se zdálo, že teď za černou stěnou mračen doopravdy vidí cosi, co se tam shluklo a blíží se k lodi. Než se tam však stačil podívat podruhé, vrazil do Singha, který se zničehonic zastavil.
V palubní nástavbě před nimi se rozlétly dveře. Vyřítila se z nich skupina ozbrojených mužů sledovaná kapitánem Winterfeldem. Za nimi vystoupila na palubu Serena.
Ale jak se změnila!
Z bledé, křehké dívky jako by se stal anděl smrti. Kolem její postavy se mihotalo tajuplné modrobílé světlo, halící ji jako plášť ryzí energie. Její vlasy a bílé šaty bičovala neviditelná vichřice a na její tváři se zračil tak nezkrotný hněv, že Mike zasténal, když ji spatřil. Doslova cítil auru ničivých sil, které dívku obklopovaly.
Vojáci se snažili uprchnout, ale cosi je pronásledovalo. Jeden za druhým byli sráženi k zemi či vrháni na stěny, mnozí už neměli sílu vstát a pokračovat v útěku. Byli to dobře vycvičení vojáci, ale nad tímto nepřítelem nemohli zvítězit odvahou či silou svých zbraní. Vypadalo to, jako by se Serenin hněv proměnil v bouři, která se snesla na LEOPOLDA a jeho posádku.
Mike přesto necítil strach o sebe či o ostatní, nýbrž jen o Serenu. Zničehonic učinil něco překvapivého - přeběhl kolem Singha, prokličkoval mezi Trautmanem a kamarády a zamířil k Sereně.
Byl ještě kus od ní, když ucítil, že se ho zmocnila táž neviditelná síla jako vojáků a prudce jím mrštila na zem. Bezmocně klouzal po palubě, drásal si ruce a kolena o tvrdý kov a vrazil do postavy, která padla na zem hned za ním. Teprve když se snažil celý otřesený zvednout a ucítil ruku na rameni, poznal, že to je Winterfeld.
"Zbláznil ses?" obořil se na něj kapitán. "Chceš, aby tě zabila?"
Mike se mu chvatně vytrhl a chtěl se rozběhnout k Sereně, ale Winterfeld ho znovu popadl za ruku.
"Pusťte mě!" zasípal Mike. "Dokážu ji zadržet! Poslechne mě!"

"Padesát mých mužů ji nedokázalo zadržet!" Winterfeld křičel, aby přehlušil vytí vichřice. Přesto bylo jeho slova sotva slyšet. "A ty s ní chceš mluvit? Nebuď směšný!"
Z husté dešťové clony se vynořila postava. Byl to Singh. Winterfeld ho poznal v okamžiku, kdy Ind spatřil, kdo Mika svírá, a přestože se kolem nich hroutil svět, zdálo se, že jsou ti dva rozhodnuti vrhnout se na sebe. Patrně by to udělali, kdyby se nestalo něco takového, že na vteřinu zapomněli na pekelnou bouři, smrtelné nebezpečí a Serenu.
Mimořádně prudký závan vichru roztrhl mračna a muži spatřili, co se k nim blíží...
"Ach bože!" zašeptal Winterfeld. Vytřeštil oči, zbledl a Mike cítil, že se mu zastavuje srdce.
Byla to mořská vlna. Ale nebyla to obyčejná vlna. Byla to kompaktní, třpytivá vodní stěna, vysoká padesát, možná sto metrů a široká tak, že sahala od jednoho obzoru k druhému. A blížila se k lodi úžasnou rychlostí. Do svištění vichřice se mísilo silné, hluboké dunění, dokonce i bouře na okamžik ustala.
"Držte se!" vykřikl Winterfeld. Sotva to udělali, vlna se přihnala až k nim a zasáhla loď.
Mike počítal se zničujícím nárazem, který LEOPOLDA prostě roztrhá na kusy anebo ho celého srazí pod mořskou hladinu, ale stal se pravý opak: Náhle si připadal lehký, měl pocit, že se pod ním paluba propadla, místo aby se vzepnula a snažila se ho setřást jako vyhazující kůň svého jezdce.
Teprve pak pochopil, že gigantická vlna uchopila celou loď a zvedla ji do výšky.
Ještě než se toho stačil zděsit, LEOPOLD dopadl jako ocelová hora zpátky na hladinu. Na zlomek vteřiny se paluba ocitla pod vodou, ale než ji moře stačilo zaplavit, byla loď znovu vržena do výšky a naklonila se na bok, tak rychle a silně, že paluba tvořila takřka kolnou stěnu. Mike vykřikl ve smrtelné hrůze a sunul se k zábradlí. V poslední chvíli se loď narovnala. Mike sjížděl pořád dál, narazil do čehosi tvrdého, velkého, co jeho pád definitivně zastavilo, a chviličku zůstal ležet na palubě se zavřenýma očima. Když se je odvážil otevřít, spatřil kolem sebe chaos.
Prudký otřes nejen podrazil nohy všem, kdo byli na palubě, ale způsobil také obrovské škody. Plameny na zádi LEOPOLDA uhasly, avšak jedna z velkých věží s dělem se utrhla a zmizela a velitelský můstek stál najednou nakřivo, jako by do něj kopl rozzuřený obr. Několik námořníků, kteří vystoupili na palubu s Winterfeldem, spláchla voda přes

palubu, ostatní leželi na palubě a naříkali.
Mike se otočil a rozhlížel se po kamarádech. Kousek od sebe objevil Juana a Chrise. Oba byli bledí hrůzou, třásli se a tiskli se k sobě, ale vyvázli zřejmě bez zranění. A k své velké úlevě spatřil také Bena, Andrého a nakonec i Trautmana, Arronaxe a Singha. Nato vyskočil a rozběhl se k Trautmanovi. Když se k němu přiblížil, spatřil, že se kousek od něj se sténáním zvedá na kolena Winterfeld - a že Trautman udělal cosi překvapivého. Přistoupil k Winterfeldovi, vzal ho za paži a rázným pohybem mu pomohl na nohy.
"Bože!" vykoktal Winterfeld. "Ta dívka... loď zničí! Všechny nás zabije!"
Zoufale se rozhlížel po Sereně, a když se týmž směrem podíval i Mike, objevil dívku na témž místě, kde stála před katastrofou. Hněv na její tváři planul stejně prudce jako předtím a jediný pohled do jejích očí mu prozradil, že ještě nezažili všechno. Winterfeld měl pravdu. Serena nepřestane, dokuď tuto loď a všechny na palubě nezničí.
"Odkliďte se do bezpečí!" řekl Winterfeld znenadání. "NAUTILUS je připraven k plavbě! Moji inženýři opravili všechny škody. Vezměte s sebou chlapce a Arronaxovy muže a ponořte se. Další vlně už LEOPOLD neodolá."
Trautmana to, jak se zdálo, nepřekvapilo - Mike si byl jist, že od Winterfelda očekával právě tento návrh.
"Zůstaneme tady, dokud to půjde," odpověděl Trautman. "NAUTILUS není tak velký, aby mohl zachránit všechny vaše muže, ale..."
"Obávám se, že na to nebudete mít dost času," řekl Winterfeld tiše. "Podívejte se!"
Jeho napřažená ruka ukázala k severu a Mike tušil, co uvidí, ještě než se otočil a podíval tím směrem.
Na obzoru, ještě daleko, nekonečně daleko, se tvořila tenká třpytivá linie, pouhá čárka přerušovaného stříbra, odrážející se od černých bouřkových mraků. Všichni však věděli, co to znamená. Byla to druhá, pravděpodobně ještě větší vlna, která loď tentokrát zaručeně rozdrtí.
Tu se dali do běhu. Když se ocitli u zábradlí, tenoučká linka na obzoru se už změnila v čárku tlustou na prst a Mikovi připadalo, že zase slyší to děsivé dunění, ohlašující příchod obrovské vlny.
NAUTILUS se pohupoval pod nimi. Dvě ze čtyř lan silných jako paže, jimiž byl přivázán k LEOPOLDOVI, byla přetržená, ale přinejmenším na povrchu nebyla ponorka poškozená a ze zábradlí LEOPOLDA dosud visel provazový žebřík k její věži. Juan a Ben se po něm hned vydali dolů. Singh vzal do náruče Chrise a čekal, až přijde na řadu. Času už moc nezbývalo. Mike věděl, že i když budou stroje NAUTILA fungovat bezchybně, potrvá jednu, ne-li dvě minuty, než se ponorka ponoří, a nebyl si jist, zda jim tolik času zbývá.
Přesto se naposledy pokusil Trautmana přesvědčit. "Nemůžeme tady Serenu jen tak nechat!" řekl prosebným hlasem. "Zemře!"
"Ano, zemře," odpověděl Trautman vážně. "Ale ty pro ni nemůžeš nic udělat. Zabila by i tebe, kdyby ses o to pokusil."
Mike věděl, že by se to opravdu stalo, kdyby se k Sereně třeba jen přiblížil. Astarothova smrt ji zřejmě připravila o rozum. Byla tak rozzuřená, že nedělala rozdíl mezi přítelem a nepřítelem - a třeba ho ani dělat nemohla. Možná, pomyslel si a zamrazilo ho přitom, že všichni chápali špatně slovo ‚strážce', možná že Astarothovým úkolem nebylo střežit Serenu před světem, nýbrž svět před Serenou. K tomuto poznání však dospěl trochu pozdě.
Juan a Ben už sestoupili na NAUTILA a zmizeli ve vstupním otvoru, po nich se na krátkou, ale nebezpečnou cestu vydal Singh. Mike se rychle podíval k severu. Vodní stěna se přiblížila a jeho podezření se změnilo v jistotu: Byla opravdu mnohem větší než první.
"To je konec," zašeptal Trautman. "Doufejme, že to Arronax a jeho lidé stihnou." Ukázal na provazový žebřík a Mike položil ruku na zábradlí, aby se přes něj přehoupl. Sotva se kovu dotkl, projela jeho bokem strašlivá bolest. Zkroutil se. Vteřinu neviděl nic než červeň a plameny. Měl pocit, že ho do boku zasáhlo rozžhavené kopí. Bolest byla tak strašná, že nemohl ani křičet, byla horší než všechno, co kdy cítil. S nářkem padl na kolena a pohlédl na své tělo, přesvědcen, že uvidí strašné zranění, kterého si dosud nevšiml. Nic takového však nespatřil.
"Co je s tebou?" zeptal se ho Trautman zděšeně. "Zranil ses?"
Mike ho nevnímal. Pořád ještě nemohl dýchat a zdálo se mu, že ztrácí vědomí. Všechno se kolem něj točilo. Cítil bolest jako nikdy v životě, utrpení, které... nebylo jeho.
Ve chvíli, kdy to pochopil, bolest zmizela.
Seděl vyčerpaný na podlaze a lapal po dechu a nad ním stál vyděšený Trautman a cosi mu říkal. Mike ho však neposlouchal, neboť náhle věděl, nejen kde se vzala ta bolest, ale i co znamenala...
Vyskočil tak rychle, že se Trautman nestačil ani pohnout a zadržet ho, a obrovskými skoky se hnal ke dveřím, za nimiž byly schody vedoucí k ošetřovně.

Jestliže si myslel, že nahoře na palubě viděl obraz naprosté zkázy, byl to omyl. Bezmezná spoušť začínala teprve tady dole. Kovové stěny, strop, ba dokonce i podlaha byly zprohýbané a promáčklé, jako by do nich bušila kladiva zuřících obrů. Dveře byly vyvrácené z veřejí a zcela zničené bylo také zařízení kabin. Tu a tam ležely zbraně, které na útěku odhodili vojáci. Ve všech stěnách zely velké zubaté otvory a z mnohých trčely zbytky prasklého vodovodního potrubí či nádrží.
Mike na to však nedbal, běžel co nejrychleji dál.
Celý bez dechu dovrávoral do ošetřovny - nebo k tomu, co z ní zbylo. Winterfeldovi muži dveře zabarikádovali, jak jim kapitán poručil, ale to nepomohlo. Dveře nebyly vyvrácené - dveře prostě zmizely a s nimi velká část stěny. Místnost za nimi vypadala, jako by v ní vybuchl najednou celý tucet bomb. Ze zařízení se nedochovalo nic. Mikova odvaha klesla, když spatřil, že Sereniny síly, zbavené kontroly, rozbily zařízení doslova na třísky.
Pak uslyšel zamňoukání.
Byl to žalostný, slaboučký zvuk, který zanikal ve svištění vichřice, ale Mike ho přesto slyšel zřetelně. Rozhlédl se - a objevil Astarotha v rohu místnosti, kde ležel zpola zavalen zohýbanými troskami.

"Astarothe!" vykřikl. "Díky bohu, ty žiješ!"
Ale nebudu žít dlouho, jestli tu budeš takhle stát a lelkovat, odpověděl v jeho myšlenkách neslyšný kocourův hlas. Proč ti to trvalo tak dlouho?
Mike neodpověděl, ale skočil ke kocourovi a opatrně ho vzal do náruče. Astaroth naříkal bolestí a Mike se zhrozil, když uviděl, jak těžce je zraněn. Kulka mu prolétla slabinami a zanechala ránu, na kterou by člověk patrně zemřel. Dokonce určitě, opravil se Mike v duchu, před chvílí přece sám cítil kocourovu strašlivou bolest.
"Chudáčku," řekl, "hrozně mě..."
Nestarej se teď o mě, přerušil ho kocour. Kde je princezna?
"Nahoře na palubě," odpověděl Mike. "Ničí loď. Winterfeldovi muži se ji pokusili zadržet, ale nepodařilo se jim to."
Zadržet ji? odpověděl Astaroth. Nevím, jaká síla na tomhle světě by to dokázala! Zničí toho ještě mnohem víc než jen tuhle loď. Odnes mě nahoru!
Mike si ušetřil další otázky. Rozběhl se zničenou chodbou zpátky ke schodům a kocoura přitom k sobě tiskl jako nemocné dítě. Astaroth občas tiše zanaříkal, ale jinak se hrubému zacházení nebránil - a mlčel i jeho hlas.
Loď poskakovala po vlnách tak prudce, že měl Mike co dělat, aby se dostal po schodech nahoru. Na palubu se spíš vypotácel, než vystoupil, pár kroků za Serenou padl na kolena a pohlédl k severu.
Vlna byla už skoro u lodi. Jestliže ji předtím přirovnával k vodní stěně, to, co se teď blížilo k LEOPOLDOVI, se podobalo spíš mohutnému pohoří: Byly to miliony a stamiliony tun zpěněné vody, která se s burácením valila k lodi. Winterfeld a jeho posádka v panické hrůze ustoupili k zábradlí na druhé straně lodi. Někteří námořníci se chystali skočit do vody, jiní se krčili a zakrývali si hlavu pažemi. Mike náhle věděl, že zkáze neujde ani NAUTILUS, ať pod vodou či nikoli. Těmto silám nemohlo odolat nic.
"Nedělej to, Sereno!" vykřikl Mike zoufale. Pokusil se vstát, uklouzl na mokrém kovu a natáhl se jak široký tak dlouhý. Kocour ztěžka dopadl na palubu a hlasitě zabědoval. Serena se otočila a upřela na Mika planoucí oči. Mike cítil, jak v nich cosi procitá, síla ještě mocnější a nemilosrdnější než neviditelné mocnosti, které poroučely moři a které se je chystaly rozdrtit.
"Nedělej to, Sereno!" sípal Mike. "Prosím tě, přestaň! Astaroth žije! Podívej! Kocour je naživu!"
Úkosem viděl, jak se vlna blíží. Její řev přehlušil Mikova slova i všechny ostatní zvuky. Vodní stěna byla od lodi vzdálena snad jen míli, potom půl, potom čtvrt. Jako by se celý oceán zvedal, aby se za okamžik ocitl u lodi a prostě ji rozdrtil. Tam, kde bylo před chvílí nebe, byla náhle třpytivá vřící voda. Mike nesmyslně zvedl ruce nad hlavu, schoulil se... a vodní stěna se rozpadla!
S burácením a rachotem stovek vodopádů, současně padajících z tisícimetrových skalních útesů, se vodní pohoří sesulo, pořád ještě strašně blízko LEOPOLDA, ale nikoli nad ním. Jako poprvé vznesla se loď opět do výšky a kus stranou, ale tentokrát ji vlna posadila na hladinu skoro něžně.
I při tomto otřesu se však všichni na palubě ocitli na zemi a Mike na chvíli oslepl a lapal po vzduchu, když se přes loď převalila ledová vodní tříšť. Byla to však už jen obyčejná vlna a nenapáchala žádné vážné škody, i když LEOPOLD poskakoval po hladině jako zátka, nikoli jako válečná loď vážící desetitisíce tun. Skutečné nebezpečí však už pominulo.
Hrozivý oheň v Sereniných očích pohasl. Seděla na palubě, na klíně Astarotha, který se k ní přece jen doplazil, a její oči byly opět kalné a neúčastné jako dřív. Pravou ruku měla položenou mezi kocourovýma ušima a pomalu mu čechrala srst. Nebezpečí bylo zažehnané, démon, který v ní procitl, zmizel. A Mike náhle pochopil, že jeho domněnka byla správná: Kocour nechránil dívku před světem, nýbrž svět před dívkou.
Trvalo ti zatraceně dlouho, než ti to došlo, řekl Astaroth. Jeho hlas zněl v Mikově mysli už zase trochu posměšně. Zřejmě se ze zranění vylízával stejně rychle jako poprvé.
Mike se nedostal k tomu, aby mu odpověděl, protože koutkem očí zahlédl pohyb, a když vzhlédl, díval se přímo do Winterfeldovy tváře. Za ním přicházeli Trautman a Arronax, oba v doprovodu Winterfeldových vojáků, na jejichž tvářích se už nezračilo nepřátelství. Jen strach, který z nich možná už nikdy zcela nezmizí.
"Dokázal jsi to," řekl Winterfeld. Podíval se na Mika, potom na kocoura a nakonec na Serenu. "Zachránil jsi nám všem život."
"To jsem nebyl já," odpověděl Mike. "Poděkujte jemu!" Ukázal přitom na Astarotha. Winterfeldův pohled sledoval jeho gesto a nezdál se překvapený, spíš hluboce otřesený.
"Jak si to představujete dál?" zeptal se Arronax kapitána.
Winterfeld se obrátil k němu a k Trautmanovi a ukázal na NAUTILA, který se pohupoval na hladině vedle jeho lodi. "Odejděte," řekl. "Vezměte své lidi a chlapce a vraťte se domů."
"Vy nás necháte odejít?" zeptal se Trautman. V jeho hlase bylo slyšet úlevu - ale i určitou nedůvěru.
"Ano," potvrdil Winterfeld. Pak se obrátil k Mikovi. "Odejdi, prosím tě," opakoval. "Odveď tu dívku zpátky. Vrátím Arronaxovi všechny jeho zápisky. Třeba najdete místo, kde bude Serena před světem v bezpečí."
‚A svět před ní', dodal pohledem. Nevyslovil to, ale Mike mu ta slova jasně četl v očích. Nikdy v životě neviděl člověka tak hluboce otřeseného, jako byl Winterfeld v tuto chvíli.
Zůstane... klidná? zeptal se neslyšně a Astaroth mu stejně neslyšně odpověděl: Ano, dokud budu u ní.
"Necháte nás opravdu odejít?" ujistil se Trautman. "Není to jen trik?"
"Dám vám dvaasedmdesát hodin," odpověděl Winterfeld. "To by mělo stačit, abyste Arronaxe a jeho posádku dopravil na pevninu a zmizel. Dvaasedmdesát hodin, Trautmane, ani o hodinu míň, ale ani o hodinu víc." Ukázal na Mika. "Tenhle chlapec zachránil mně a všem mužům na palubě LEOPOLDA život. Proto vás propouštím. Ale pak jsme vyrovnáni. Jestli se potkáme znovu, budeme nepřátelé."
"Žádné znovu nebude," řekl Trautman tiše.
Winterfeld neodpověděl a Mike také věděl, že se Trautman mýlí. Vstal, opatrně vzal Serenu za ruku a vedl ji po palubě

LEOPOLDA tam, kde čekal NAUTILUS, aby ji dopravil zpátky do její chladné, temné vlasti v hlubinách moře, a věděl, že se s Winterfeldem setkají.
Třeba ne tady a třeba ne tak, jak by si teď dokázali představit, třeba dokonce na místě, o němž ani netuší, že existuje, ale určitě se ještě setkají.

178

114